

ภาษาวัยรุ่นในนิยายภาพเรื่อง "ฮอร์โมน วัยวัยรุ่น"

การค้นคว้าอิสระนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรอักษรศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาภาษาไทยเพื่อการพัฒนาอาชีพ แผน ข ระดับปริญญามหาบัณฑิต

ภาควิชาภาษาไทย

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2560

ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ภาษาวัยรุ่นในนิยายภาพเรื่อง "ฮอว์มอ น วิ้ววุ่น"

โดย
นางสาวจุฬาลักษณ์ วัฒนประดิษฐ์

การค้นคว้าอิสระนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรอักษรศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาภาษาไทยเพื่อการพัฒนาอาชีพ แผน ข ระดับปริญญาโทมหาบัณฑิต

ภาควิชาภาษาไทย

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2560

ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

TEENS LANGUAGE IN THE BOOK OF HORMONESS

A Independent Study Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements

for Master of Arts (Thai for Career Development)

Department of THAI

Graduate School, Silpakorn University

Academic Year 2017

Copyright of Graduate School, Silpakorn University

หัวข้อ	ภาษาวัยรุ่นในนิยายภาพเรื่อง "ฮอร์โมน วัยว้าวุ่น"
โดย	จุฬาลักษณ์ วัฒนประดิษฐ์
สาขาวิชา	ภาษาไทยเพื่อการพัฒนาอาชีพ แผน ข ระดับปริญญาโทมหาบัณฑิต
อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ศุภรัตน์ แสงฉัตรแก้ว

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร ได้รับพิจารณาอนุมัติให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรอักษรศาสตรมหาบัณฑิต

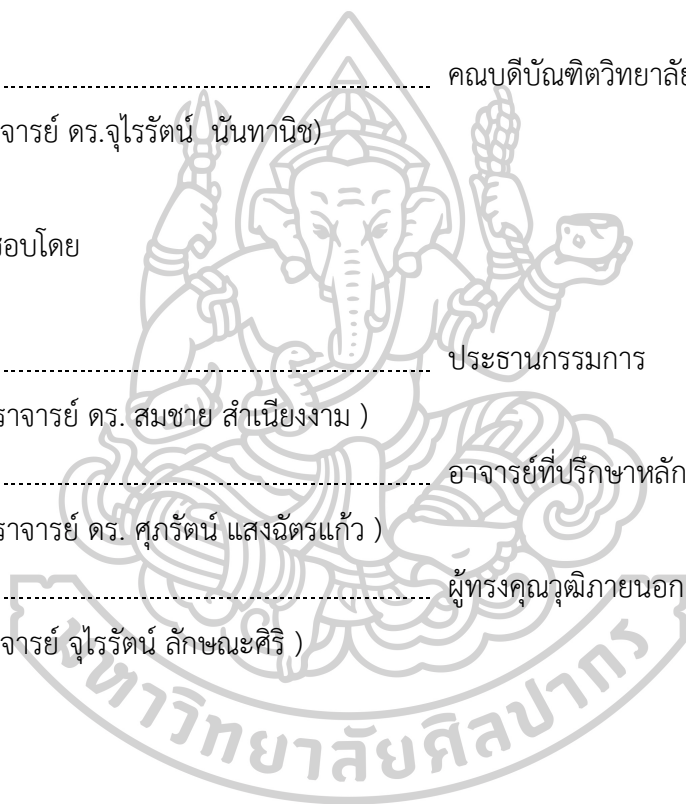
..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ดร. จุไรรัตน์ นันทานิช)

พิจารณาเห็นชอบโดย

..... ประธานกรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สมชาย สำเนียงงาม)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ศุภรัตน์ แสงฉัตรแก้ว)

..... ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก
(รองศาสตราจารย์ จุไรรัตน์ ลักษณะศิริ)

56208301 : ภาษาไทยเพื่อการพัฒนาอาชีพ แผน ข ระดับปริญญามหาบัณฑิต

คำสำคัญ : ฮอร์โมน วัยวัยรุ่น, ภาษาวัยรุ่น

นางสาว จุฬาลักษณ์ วัฒนประดิษฐ์: ภาษาวัยรุ่นในนิยายภาพเรื่อง "ฮอร์โมน วัยวัยรุ่น"
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ : ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ศุภรัตน์ แสงฉัตรแก้ว

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวิเคราะห์ลักษณะภาษาวัยรุ่นและจำแนกกลุ่มความหมายของภาษาวัยรุ่น โดยผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมภาษาวัยรุ่นที่ปรากฏในนิยายภาพเรื่อง ฮอร์โมน วัยวัยรุ่น ภาค 1-2 รวมทั้งหมด 26 ตอน

การศึกษาภาษาวัยรุ่นในนิยายภาพเรื่อง ฮอร์โมน วัยวัยรุ่น ภาค 1-2 พบว่าลักษณะภาษาวัยรุ่นที่เป็นภาษาเฉพาะกลุ่ม แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ คือ ลักษณะการสร้างคำ ประกอบด้วย การใช้คำลงท้าย จำนวนที่พบ 7,141 ครั้ง การใช้คำทับศัพท์ภาษาอังกฤษ จำนวนที่พบ 68 ครั้ง การตัดพยางค์/คำให้สั้นลง จำนวนที่พบ 52 ครั้ง การใช้สำนวน จำนวนที่พบ 11 ครั้ง ลักษณะการเขียนคำ ประกอบด้วย การใช้เครื่องหมายวรรคตอนแบบพิเศษ จำนวนที่พบ 119 ครั้ง การพิมพ์แบบพิเศษ จำนวนที่พบ 39 ครั้ง การแปรด้านการสะกดคำ จำนวนที่พบ 30 ครั้ง ส่วนการจำแนกกลุ่มความหมายของภาษาวัยรุ่นพบว่ามี 3 ประเภท คือ กลุ่มความหมายเกี่ยวกับพฤติกรรม อารมณ์ความรู้สึก จำนวนที่พบ 22 ครั้ง กลุ่มความหมายเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศ จำนวนที่พบ 10 ครั้ง และกลุ่มความหมายเกี่ยวกับบุคคล จำนวนที่พบ 8 ครั้ง

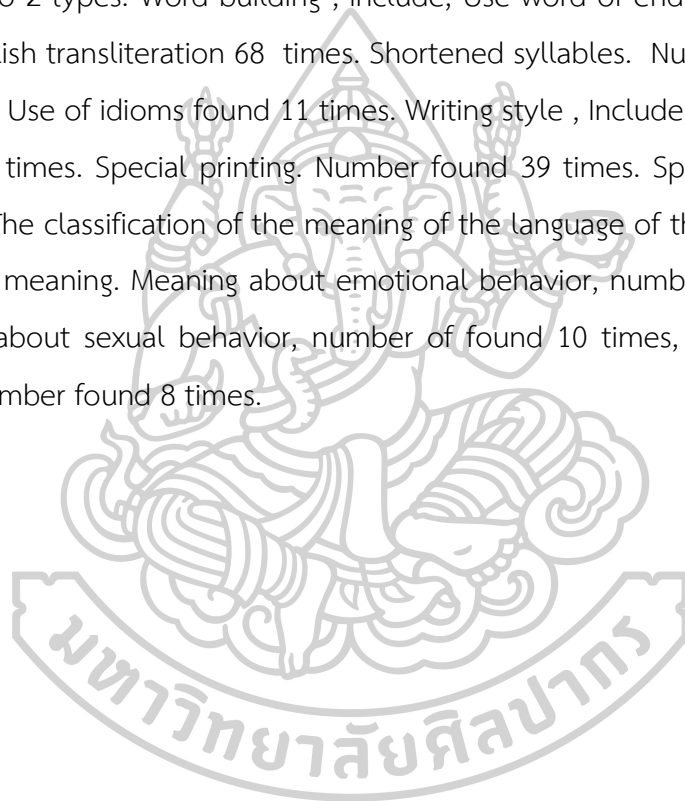

56208301 : Major (Thai for Career Development)

Keyword : Restless youth hormone, Teen language

MISS CHULALUK WATTANAPRADIT : TEENS LANGUAGE IN THE BOOK OF HORMONES THESIS ADVISOR : ASSISTANT PROFESSOR SUPHARAT SANGCHATKAEW, Ph.D.

The study of adolescence in the graphic novel "hormones" , season 1-2, found that the characteristics of adolescence in a particular language group are divided into 2 types: Word building , Include, Use word of endings, 7,141 times. The use of English transliteration 68 times. Shortened syllables. Number found 52 times. Number of Use of idioms found 11 times. Writing style , Include, Special punctuation found 119 times. Special printing. Number found 39 times. Spelling variation found 30 times. The classification of the meaning of the language of the teenage. There are 3 types of meaning. Meaning about emotional behavior, number of found 22 times, meanings about sexual behavior, number of found 10 times, and meanings about person, number found 8 times.

กิตติกรรมประกาศ

การค้นคว้าอิสระฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี เพราะได้รับความกรุณาดูแลเอาใจใส่เป็นอย่างดีจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศุภรัตน์ แสงฉัตรแก้ว ซึ่งเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระโดยให้ความช่วยเหลือ คำแนะนำ และช่วยตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่องานของผู้วิจัย ทั้งนี้ผู้วิจัยขอกราบ ขอบพระคุณท่านผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สำเนียงงาม และรองศาสตราจารย์จุไรรัตน์ ลักษณะศิริ ที่ได้ สละเวลาตรวจแก้ไขงานฉบับนี้ให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์สาขาวิชาภาษาไทยเพื่อการพัฒนาอาชีพทุกท่านที่ให้ความรู้ ให้ คำแนะนำและประสบการณ์อันมีค่ายิ่งแก่ผู้วิจัย ขอขอบพระคุณเจ้าของหนังสือ วารสาร เอกสาร และ วิทยานิพนธ์ทุกเล่ม ที่ช่วยให้การค้นคว้าอิสระมีความสมบูรณ์ ขอขอบคุณพี่ๆเพื่อนๆ กลุ่มนักศึกษาปริญญาโท สาขาภาษาไทยเพื่อการพัฒนาอาชีพทุกคนที่ให้คำปรึกษา แนะนำและคอยให้กำลังใจตลอดมา

คุณค่าหรือประโยชน์อันเกิดจากการค้นคว้าอิสระเล่มนี้ ผู้วิจัยขอน้อมบูชาแด่พระคุณบิดามารดา ครู อาจารย์ที่อบรมสั่งสอน แนะนำ ให้การสนับสนุนและให้กำลังใจอย่างดียิ่งเสมอมา

จุฬาลักษณ์ วัฒนประดิษฐ์

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
บทที่ 1 บทนำ	1
1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
2. ความมุ่งหมายและวัตถุประสงค์ของการวิจัย	4
3. สมมติฐานในการวิจัย.....	4
4. ขอบเขตการวิจัย.....	4
5. ข้อตกลงเบื้องต้น.....	5
6. นิยามศัพท์เฉพาะ	5
7. วิธีดำเนินการวิจัย.....	5
8. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	5
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	6
1. เอกสารเกี่ยวกับการใช้ภาษา	6
1.1 ภาษา กับสังคม	6
1.2 ความหลากหลายของภาษา.....	7
1.3 การแปรของภาษา.....	8
1.4 วิธภาษา	9
2. ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับภาษาวัยรุ่น	10
2.1 ลักษณะของภาษาวัยรุ่น.....	10

2.2 การเปลี่ยนแปลงของภาษาวัยรุ่น.....	11
2.3 เรื่องย่อานิยายภาพเรื่อง “ฮอว์ไรมอน วัยวัยรุ่น”	12
3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาษาวัยรุ่น.....	19
บทที่ 3 ภาษาวัยรุ่นที่ปรากฏในนิยายภาพ.....	23
1. ลักษณะภาษาวัยรุ่นที่ปรากฏในนิยายภาพ.....	23
1.1 ลักษณะการสร้างคำ.....	23
1.1.1 การใช้คำลงท้าย.....	24
1.1.2 การใช้คำทับศัพท์ภาษาอังกฤษ.....	29
1.1.3 การตัดพยางค์/คำให้สั้นลง.....	32
1.1.4 การใช้สำนวน.....	35
1.2 ลักษณะการเขียนคำ.....	37
1.2.1 การใช้เครื่องหมายวรรคตอนแบบพิเศษ.....	37
1.2.2 การพิมพ์แบบพิเศษ.....	42
1.2.3 การแปรด้านการสะกดคำ.....	47
2. จำแนกกลุ่มความหมายของภาษาวัยรุ่นที่ปรากฏในนิยายภาพ.....	50
2.1 กลุ่มความหมายเกี่ยวกับพฤติกรรม อารมณ์ ความรู้สึก.....	50
2.2 กลุ่มความหมายเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศ.....	52
2.3 กลุ่มความหมายเกี่ยวกับบุคคล.....	54
บทที่ 4 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	57
สรุปผลการศึกษา.....	57
อภิปรายผลการศึกษา.....	62
ข้อเสนอแนะ.....	62
รายการอ้างอิง.....	63
ประวัติผู้เขียน.....	66

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาจัดเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารกันระหว่างมนุษย์ไม่ว่าจะสื่อสารกันด้วยวิธีการอ่าน การฟัง การพูด และการเขียน ซึ่งมีลักษณะแตกต่างกันและมีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นอยู่เสมอ โดยเฉพาะการเปลี่ยนแปลงในเรื่องการใช้คำ ดังที่ สุดาพร วัฒนยานาวิน (2529 : 114) กล่าวไว้ว่า “การเปลี่ยนแปลงในคลังคำเกิดจากผู้ใช้ภาษารู้สึกเบื่อและไม่พอใจที่จะใช้คำเดิมที่มีอยู่ในภาษา และต้องการแสดงความรู้สึกให้กระจ่างและมีชีวิตชีวามากขึ้น” คำที่ใช้จึงมีระดับภาษาต่างกันตามความเหมาะสมในบริบทต่างๆของผู้พูด

ภาษาที่มนุษย์ใช้ในการติดต่อสื่อสารกันนั้น ไม่ว่าจะสื่อสารกันด้วยวิธีการใดก็ตาม ย่อมมีลักษณะการใช้ภาษาที่แตกต่างกันและสามารถเปลี่ยนแปลงได้ตลอดเวลา รวมทั้งมีระดับการใช้ภาษาไม่เท่ากันทั้งที่เป็นทางการ และไม่ใช่องทางการ โดยขึ้นอยู่กับบุคคล เพศ วัย สถานที่ สถานการณ์ ต่างๆที่ผู้พูดต้องการสื่อสาร

ประทีป วาทิกทินกร (2554 : 6-7) ได้อธิบายเกี่ยวกับคำในภาษาไทยว่ามีระดับไม่เท่ากัน กล่าวคือ “ศักดิ์” ต่างกัน มีการแบ่งคำออกไปใช้ในที่สูงต่ำต่างกันตามความเหมาะสม ยกตัวอย่างเช่น คำว่า กิน ข้า หัว เป็นคำระดับหนึ่ง แต่คำว่า รับประทาน กระผม ศีรษะ เป็นคำอีกระดับหนึ่งซึ่งมีศักดิ์ไม่เท่ากัน

เวลานำไปใช้ในที่ต่างกัน ถ้าหากแบ่งคำตามที่นำไปใช้ แบ่งออกได้ 2 ระดับ คือ 1. คำระดับไม่ใช่องทางการ ได้แก่ คำที่ใช้กันในภาษาที่ไม่เป็นแบบแผน คำพวกนี้ส่วนใหญ่ใช้ในการพูดหรือการเขียนที่ไม่ใช่องทางการ เช่น การสนทนาระหว่างบุคคลที่คุ้นเคยกัน หรือเขียนจดหมายส่วนตัวถึงบุคคลที่สนิทสนมกัน เป็นต้น ตัวอย่างคำในระดับนี้ก็คือ คำปาก หรือ คำตลาด เช่น ชี้แจง กิน พ่อ แม่ ในหลวง เจ้าฟ้าชาย ฯลฯ คำสแลง เช่น เบี้ยว นิ่ง อ้อซ่า ฯลฯ และ 2. คำระดับที่ใช่องทางการ ได้แก่ คำที่ใช้กันในภาษาแบบแผน หรือภาษาของทางราชการ เช่น การแสดงปาฐกถา การกล่าวคำปราศรัยในโอกาสที่เป็นพิธีการ การเขียนรายงาน การเขียนรายงานวิชาการ หรือการเขียนหนังสือราชการ เป็นต้น ตัวอย่างคำในระดับนี้ คือ คำสุภาพ และราชาศัพท์ เช่น เกียรติคุณ เสวย บิดา มารดา พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว สมเด็จพระเจ้าลูกยาเธอ ฯลฯ

วิลโลรธอน ฆนิษฐานันท์ (2533: 14-15) ได้อธิบายไว้ว่า ปัจจัยที่ทำให้ผู้ที่อยู่ในสังคมเดียวกัน ใช้ภาษาต่างกันไปมีหลายประการ เช่น อายุ เพศ อาชีพ ถิ่นฐาน โดยปัจจัยในเรื่องอายุสามารถอธิบายได้ดังนี้ เด็กที่เพิ่งหัดพูดใหม่ๆ ก็พูดต่างจากเด็กที่พูดเก่งแล้ว เด็กที่พูดได้แล้วเมื่อเป็นวัยรุ่นก็เปลี่ยนแปลงการพูดไปเป็นอีกแบบหนึ่งและเปลี่ยนไปเรื่อยๆ จนถึงสู่วัย

ลักษณะของภาษาวัยรุ่น มีลักษณะเฉพาะที่เกิดจากการจงใจใช้ภาษาให้ผิดเพี้ยนไปเพื่อสร้างอัตลักษณ์ เช่น ตัดคำให้สั้นลง ใช้ภาษาพูดในภาษาเขียน หรือบางครั้งก็เกิดจากความไม่รู้ เช่น การใช้สำนวนหรือคำพังเพยแบบผิดๆ (ดร. เพชรยุพา บุรณศิริจรรยา, บรรณาธิการ, 2558: 223)

การใช้ภาษาวัยรุ่น เป็นภาษาเฉพาะกลุ่มที่ใช้สนทนากัน ภาษาวัยรุ่นมีความน่าสนใจ เป็นภาษาปาก มีการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ เป็นคำที่พบในช่วงเวลาใดเวลาหนึ่ง กลุ่มวัยรุ่นจึงนิยมนำมาใช้ในการสนทนากันแบบไม่เป็นทางการ เพื่อตอบสนองความต้องการในการสื่อสารให้เข้าใจตรงกัน เพื่อสร้างความเป็นอัตลักษณ์ของวัยรุ่น ซึ่งพบว่าการใช้ภาษาดังกล่าวนั้นมีในสื่อประเภทต่างๆ ไม่ว่าจะเป็น สื่อสิ่งพิมพ์ประเภทนิตยสาร หนังสือพิมพ์ สื่ออิเล็กทรอนิกส์ การส่งข้อความสนทนาผ่านอินเทอร์เน็ต ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้มีการคิดคำที่แปลกใหม่ น่าสนใจ ทำให้รู้สึกสะกดหูและขบขัน ลักษณะการใช้คำที่วัยรุ่นคิดขึ้นมาโดยใช้ในการสนทนานั้น จึงมีความแตกต่างจากคำที่เป็นภาษาทางการหรือภาษามาตรฐาน บางครั้งกลุ่มวัยรุ่นนำคำที่มีอยู่แล้วมาสร้างคำใหม่ หรืออาจจะด้วยวิธีการนำคำเดิมมาใช้แต่เปลี่ยนแปลงเสียงของคำให้มีเสียงที่ต่างจากเดิม จะเห็นได้ว่า ภาษาวัยรุ่นที่ปรากฏในลักษณะของสื่อประเภทต่างๆ นั้นนอกจากจะพบตามลักษณะดังที่กล่าวมาแล้วในข้างต้น นิยายภาพเป็นสื่ออีกประเภทหนึ่งที่มีความน่าสนใจ

ขนาด บุญอารีย์ (2555: 122) ได้อธิบายลักษณะนิยายภาพหรือการ์ตูนนิยายภาพ (graphic novel, trade comics) ไว้ว่า

การ์ตูนแบบตะวันตกประเภทหนึ่งซึ่งมีความซับซ้อนของการเล่าเรื่อง (storyline) มักจัดพิมพ์ด้วยกระดาษที่ดี และอยู่ในรูปเล่มหนังสือ สามารถอ่านจบเรื่องได้ในเล่มเดียว แตกต่างจากกับการ์ตูนช่อง หรือการ์ตูนข้ามชิ้นสี่ช่องจบ (comic strip) ที่ตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ และการ์ตูนญี่ปุ่นที่ตีพิมพ์เป็นเล่มในลักษณะสิ่งพิมพ์ต่อเนื่อง นิยายภาพถือเป็นวรรณกรรมรูปแบบหนึ่งซึ่งมีหลายประเภท (genre) เช่นเดียวกับวรรณกรรมรูปแบบอื่นๆ

กระแสนิยมเรื่องฮอโรโมน วัยว้าวุ่นในต่างประเทศเริ่มมีตั้งแต่ภาคแรก ซึ่งคิดว่าสาเหตุที่ไปดังในต่างประเทศน่าจะมาจากการเอาไปฉายไลฟ์ในยูทูป โดยอาจจะเริ่มจากคนไทยในต่างประเทศเริ่ม

ดูก่อนผ่านช่องยูทูป แล้วจากนั้นก็มีการเล่าต่อๆกันไป ก็เลยทำให้ชาวต่างชาติได้ดูด้วย แต่จริงๆ แล้ว เรื่องฮอร์โมนมีคนดูทั้งที่เป็นกลุ่มชาวเอเชีย หลักๆ ก็คือ อาเซียน ส่วนไกลหน่อยก็จะเป็นแถบอเมริกา (ทรงยศ สุขมากอนันต์, 2557)

ฮอร์โมน วัยวัยรุ่น เป็นบทละครทางโทรทัศน์มีจำนวน 3 ภาค ผลิตโดย GTH และนาดาว บางกอก สร้างเรื่องและเขียนบทโดยทรงยศ สุขมากอนันต์ เป็นละครที่นิยมกันในกลุ่มวัยรุ่น ซึ่งพบว่า มีการรับชมเป็นจำนวนมาก ติดตามได้จากกระแสการรับชมละครผ่านยูทูป จากกระแสความนิยมเรื่อง ฮอร์โมน วัยวัยรุ่นจากบทละคร จึงสร้างเป็นหนังสือนิยายภาพ โดยนำมาเขียนเป็นนิยายจำนวน 2 ภาค ภาคละ 13 ตอน รวมทั้งหมด 26 ตอน ลักษณะนิยายภาพเรื่องฮอร์โมน วัยวัยรุ่น เป็นการนำ เรื่องราวจากบทละครโทรทัศน์มาเขียนคล้ายกับการ์ตูนนิยายภาพตามที่ขมขนาดกล่าวไว้ แต่ลักษณะ ภาพของเรื่องฮอร์โมนนั้น เป็นการนำภาพจากการแสดงในบทละครมาใช้ในหนังสือประกอบกับบท สนวนทำให้มีความน่าสนใจยิ่งขึ้นซึ่งแทนภาพการ์ตูน

นิยายภาพเรื่อง “ฮอร์โมน วัยวัยรุ่น” มีลักษณะการใช้ภาษาที่หลากหลาย รวมทั้งสีสรรของ นิยายภาพมีความสวยงาม สะดุดตาผู้อ่าน ซึ่งลักษณะของนิยายภาพดังกล่าว จะเน้นการใช้ภาพในการ ดำเนินเรื่อง ใช้ภาพที่ตัดออกมาจากละคร พร้อมทั้งประกอบกับบทสนทนา ซึ่งเป็นการใช้ภาษาที่มี ความน่าสนใจ น่าตื่นเต้นเหมาะกับผู้อ่าน จึงทำให้นิยายภาพวัยรุ่นเป็นที่นิยมเช่นเดียวกับการ์ตูน นิยายภาพ จนกระทั่งทำให้เรื่องฮอร์โมน วัยวัยรุ่นเป็นอีกเรื่องหนึ่งที่วัยรุ่นให้การติดตามทั้งตัวบทละคร และการใช้ภาษาที่บ่งบอกว่าเป็นภาษาวัยรุ่นในช่วงนั้นอีกด้วย ดังจะเห็นได้จากตัวอย่างต่อไปนี้

“ผู้ชายก็มีแพนอยู่แล้วปะ เป็นแก แกโอเธอ”

(ฮอร์โมน วัยวัยรุ่น ภาค 2 หน้าที่ 2)

คำว่า “โอ” ลักษณะของการตัดพยางค์/คำให้สั้นลง มาจากคำในภาษาอังกฤษว่า OK

“พ่อศรีเรือนนะเนีย ทำอาหารเป็นด้วยไหม”

(ฮอร์โมน วัยวัยรุ่น ภาค 1 หน้าที่ 65)

คำว่า “พ่อศรีเรือน” เป็นการเปรียบเทียบผู้ชายที่เก่งงานบ้านงานเรือน ซึ่งมีลักษณะการใช้ใน รูปแบบสำนวน โดยตัดแปลงมาจากสำนวนเดิมคือ แม่ศรีเรือน หมายถึง แม่บ้านแม่เรือน, กุสสตรี ที่เก่งงานบ้านงานเรือน

“เซี่ย แม่ง รู้ได้ไงวะ เซ้งวะ” (ฮอโรมัน วัยว้าวุ่น ภาค 2 หน้าที่ 251)

คำว่า “เซี่ย” เป็นการแปรด้านการสะกดคำ มาจากคำว่า “เหี้ย” ในภาษาไทยมาตรฐาน โดยเปลี่ยนจากพยัญชนะต้นจาก “ห” เป็น “ซ” และเปลี่ยนวรรณยุกต์ “โท” เป็น “เอก”

จากตัวอย่างที่กล่าวมาในข้างต้น ผู้วิจัยสนใจภาษาของวัยรุ่นที่น่าเสนอในนิยายภาพ เรื่อง ฮอโรมัน วัยว้าวุ่น เป็นนิยายภาพอีกรูปแบบหนึ่งที่น่าเสนอโดยการใช้ภาษาจากบทละครซึ่งลักษณะภาพที่ใช้นั้นมีสีสันน่าสนใจ น่าติดตาม อีกทั้งประกอบกับการใช้ภาษาที่หลากหลายของตัวละครในเรื่อง ที่มีลักษณะแตกต่างจากภาษาไทยมาตรฐาน แสดงให้เห็นถึงลักษณะเฉพาะของภาษาที่พบในนิยายภาพดังกล่าว ดังสะท้อนให้เห็นถึงลักษณะการสร้างคำ ลักษณะการเขียนคำ เช่น การใช้คำลงท้าย การตัดพยางค์/คำให้สั้นลง การใช้คำทับศัพท์ภาษาอังกฤษ การใช้สำนวน การแปรด้านการสะกดคำ การพิมพ์แบบพิเศษ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน เป็นต้น จะเห็นได้ว่าการใช้ภาษาในลักษณะต่างๆ ที่ปรากฏในนิยายภาพดังกล่าว แตกต่างจากภาษาไทยมาตรฐาน เพื่อให้กลุ่มวัยรุ่นเกิดความสนใจลักษณะการใช้ภาษาที่มีความแปลกใหม่ยิ่งขึ้น

2. ความมุ่งหมายและวัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. วิเคราะห์ลักษณะภาษาวัยรุ่นที่ปรากฏในนิยายภาพ เรื่อง ฮอโรมัน วัยว้าวุ่น
2. จำแนกกลุ่มความหมายของภาษาวัยรุ่นที่ปรากฏในนิยายภาพ เรื่อง ฮอโรมัน วัยว้าวุ่น

3. สมมติฐานในการวิจัย

1. ลักษณะของภาษาวัยรุ่นที่พบส่วนใหญ่ มีลักษณะเฉพาะที่แตกต่างกับภาษาไทยมาตรฐาน ในด้านการแปรของการสะกดคำ
2. ความหมายของภาษาวัยรุ่นที่พบมากที่สุดในเรื่อง ฮอโรมัน วัยว้าวุ่น คือ กลุ่มความหมายเกี่ยวกับพฤติกรรม อารมณ์ ความรู้สึก

4. ขอบเขตการวิจัย

ศึกษาและเก็บรวบรวมภาษาวัยรุ่นที่ปรากฏในนิยายภาพ เรื่อง ฮอโรมัน วัยว้าวุ่น ภาค 1 (พ.ศ.2557) จำนวน 13 ตอน และนิยายภาพ เรื่อง ฮอโรมัน วัยว้าวุ่น ภาค 2 (พ.ศ.2558) จำนวน 13 ตอน รวมทั้งหมด 26 ตอน เรียบเรียงโดย Pulp Fiction จัดพิมพ์โดย บริษัท อมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

5. ข้อตกลงเบื้องต้น

ผู้วิจัยยึดการเขียนสะกดคำภาษาไทยรุ่นตามทีปรากฏในนิยายภาพซึ่งบางคำอาจจะเขียนผิดหรือไม่ตรงตามอักขรวิธีการเขียนที่ถูกต้อง เนื่องจากเป็นภาษาเฉพาะกลุ่มที่ตัวละครในเรื่องใช้ในการสนทนากัน เช่น ตลลลลล มาจากคำว่า ตลอด , คร้าบ มาจากคำว่า ครับ ฯลฯ

6. นิยามศัพท์เฉพาะ

ภาษาไทยรุ่น หมายถึง คำหรือข้อความที่ตัวละครในนิยายภาพเรื่อง “ฮอร์โมน วัยว้าวุ่น” ใช้สนทนากัน ส่วนใหญ่เป็นภาษาที่ไม่เป็นทางการ เป็นภาษาพูดหรือภาษาปาก ซึ่งแตกต่างจากภาษาไทยมาตรฐาน รวมถึงลักษณะการใช้คำประกอบภาพเพื่อบรรยายภาพให้มีความชัดเจนมากขึ้น

7. วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาลักษณะภาษาไทยรุ่นที่พบในนิยายภาพ เรื่องฮอร์โมน วัยว้าวุ่น มีขั้นตอนในการศึกษาค้นคว้าดังนี้

1. ชั้นรวบรวมเอกสารที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยโดยแบ่งเป็น

1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับภาษาไทยรุ่นทีปรากฏในหนังสือนิยายภาพ เรื่อง ฮอร์โมน วัยว้าวุ่น ภาค 1-2

1.2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับภาษาไทยรุ่นเพื่อใช้เป็นแนวทางในการศึกษา

2. ชั้นวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวภาษาไทยรุ่นทีปรากฏในนิยายภาพ เรื่อง ฮอร์โมน วัยว้าวุ่น ภาค 1-2 ผู้วิจัยศึกษาภาษาไทยรุ่นในนิยายภาพ จากนั้นนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

3. ชั้นสรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

8. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบลักษณะการสร้างคำและการจำแนกความหมายของภาษาไทยรุ่นทีปรากฏในนิยายภาพ เรื่อง ฮอร์โมน วัยว้าวุ่น ภาค 1-2

2. เป็นการรวบรวมและบันทึกข้อมูลภาษาไทยรุ่นที่ใช้ในช่วงระยะเวลาหนึ่งเพื่อนำไปเป็นแนวทางในการศึกษาเปรียบเทียบภาษาไทยรุ่นในนิยายภาพอื่น

3. เพื่อเป็นแนวทางกับวิชาชีพครู ที่จะปรับใช้ในกระบวนการจัดการเรียนการสอนรายวิชาภาษาไทยให้กับนักเรียนได้

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้ได้ศึกษาแนวคิด เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาษาวัยรุ่น ดังมีรายละเอียดตามลำดับต่อไปนี้

1. เอกสารเกี่ยวกับการใช้ภาษา

1.1 ภาษากับสังคม

1.2 ความหลากหลายของภาษา

1.3 การแปรของภาษา

1.4 วิธภาษาของภาษา

1.5 การใช้คำ

2. ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับภาษาวัยรุ่น

2.1 ลักษณะของภาษาวัยรุ่น

2.2 การเปลี่ยนแปลงของภาษาวัยรุ่น

2.3 เรื่องย่อนิยายภาพเรื่อง “ฮอริโมน วัยวัยรุ่น”

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาษาวัยรุ่น

1. เอกสารเกี่ยวกับการใช้ภาษา

1.1 ภาษากับสังคม

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ (2552: 1) ได้กล่าวถึงภาษากับสังคมไว้ว่า ภาษามีความสัมพันธ์กับสังคม คือ กลุ่มคนที่อยู่รวมกันตั้งแต่สองคนขึ้นไป มีความสัมพันธ์กัน และมีวัฒนธรรมร่วมกัน มนุษย์จึงมีความจำเป็นต้องมีภาษาเพื่อสื่อสารกับสมาชิกในสังคม นอกจากภาษาจะสื่อสารสิ่งต่างๆที่ผู้พูดต้องการสื่อสารแล้ว ภาษายังสื่อถึงความหมายทางสังคมด้วย กล่าวคือบ่งบอกถึงสถานภาพหรือภูมิหลังของผู้พูด เช่น เพศ อายุ สถานการณ์ เป็นต้น

ชนกพร อังศุวิริยะ (2559 : 18) ได้อธิบายเกี่ยวกับภาษาสังคมไว้ว่า ภาษาสังคม คือภาษาที่ต้องขึ้นกับปัจจัยทางสังคมของผู้พูดเป็นสำคัญ ทั้งเพศ อายุ ชนชั้นทางสังคม อาชีพ การศึกษา เป็นต้น ซึ่งแต่ละประเทศจะมีภาษาที่ใช้ตามบริบทสังคมหรือปัจจัยทางสังคมที่อาจแตกต่างกันหรือคล้ายคลึงกับประเทศอื่น

อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2556 : 15-16) ได้อธิบายเกี่ยวกับภาษาเป็นสมบัติของสังคม ไว้ว่า ภาษาเป็นสิ่งที่ได้มาทางสังคม (socially acquired) มนุษย์เรียนรู้ภาษาโดยกระบวนการขัดเกลาทางสังคม เช่นเดียวกับการเรียนรู้วัฒนธรรมด้านอื่นๆ เฟอดีนาน เดอ โซซูร์ (Saussure) นักภาษาศาสตร์ชาวฝรั่งเศสที่มีชื่อเสียงกล่าวว่า ภาษาเป็นของสังคม เป็นระบบหรือกฎต่างๆ เรียกว่า รหัส (code) โซซูร์ กล่าวว่า วจนะเป็นปัจเจกบุคคล หมายถึง การพูดของแต่ละบุคคล เป็นตัวสื่อความหมายในสาระ โดยการนำกฎในภาษามาประยุกต์หรือแปรให้เข้ากับสถานการณ์ สถานการณ์ของผู้พูด และความสัมพันธ์ของสังคมกล่าวโดยย่อว่า ภาษา เป็นรหัสของสังคม หรือชุมชน ซึ่งทำให้สังคมหรือชุมชนหนึ่งต่างจากสังคมหรือชุมชนอื่นๆ ส่วน การพูดหรือการสนทนานั้น เป็นการใช้ภาษาจริงๆ ของแต่ละบุคคล

จากที่กล่าวมาข้างต้นผู้วิจัยสรุปได้ว่า ภาษาจึงเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารของคนในสังคม เพื่อต้องการให้คนในสังคมรับรู้ถึงความต้องการ ความรู้สึกนึกคิด การตัดสินใจ ความถูกต้องของภาษา จึงต้องพิจารณาปริบททางสังคมด้วย จะเห็นได้ว่า ภาษาที่เกิดขึ้นในสังคมย่อมมีความหลากหลายทางภาษา

1.2 ความหลากหลายของภาษา

อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2556 : 17) ได้กล่าวถึงความหลากหลายของภาษา (diversity) ไว้ว่า ภาษาในแต่ละสังคมย่อมมีความแตกต่างกัน เพราะสังคมที่ต่างกันย่อมมีวัฒนธรรมที่ต่างกันและภาษาก็จัดเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมจึงมีความแตกต่างกันด้วย นักภาษาศาสตร์จำแนกภาษาต่างๆ ในโลกด้วยเกณฑ์ต่างๆ เช่น จำแนกตามการสืบสายร่วมกันออกเป็นตระกูลภาษาต่างๆ ภาษาในตระกูลเดียวกันย่อมมีความคล้ายคลึงกันมากกว่าภาษาคนละตระกูล นอกจากนั้นยังจำแนกภาษาด้วยเกณฑ์ทางไวยากรณ์อีกด้วย ความหลากหลายของภาษาจึงเป็นแรงกระตุ้นให้นักภาษาศาสตร์สังคมสนใจศึกษาปัญหาต่างๆ เกี่ยวกับภาษาในสังคม เช่น การเลือกภาษา การใช้ภาษา และการวางแผนภาษา ซึ่งรวมหัวข้อต่างๆ เช่น การกำหนดภาษาประจำชาติ การกำหนดภาษาราชการ การทำภาษาให้เป็นภาษามาตรฐาน เป็นต้น ความหลากหลายของภาษา หมายถึง การที่ภาษาหนึ่งภาษาใดมีประเภทย่อยหลายรูปแบบในตัวของมันเอง ดังตัวอย่างภาษาอังกฤษ ซึ่งมีประเภทย่อยๆ หลายประเภท เช่น ภาษาอังกฤษแบบภาษาอังกฤษ ภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน และแต่ละประเภทยังสามารถแบ่งประเภทย่อยลงไปอีกตามปัจจัยต่างๆ ในภาษาศาสตร์สังคม มีคำที่หมายความถึง ภาษาชนิดหนึ่ง ที่มีลักษณะต่างจากชนิดอื่นๆ คือคำว่า วิธภาษา

1.3 การแปรของภาษา

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ (2552: 3-4) ได้ให้ความหมายเกี่ยวกับการแปรของภาษา (language variation) ไว้ว่า การที่รูปในภาษาตั้งแต่สองรูปขึ้นไปอาจใช้แทนกันได้โดยไม่ทำให้ความหมายเปลี่ยน เช่น คำว่าบิดา กับพ่อ ใช้แทนกันได้เพราะความหมายแก่นเหมือนกัน แต่ความหมายแฝงทางสังคมต่างกัน ในสังคมไทย คนไทยจะใช้คำว่า บิดา ในภาษาเขียนหรือภาษาที่เป็นทางการ แต่ใช้คำว่า พ่อ ในการพูดทั่วไป ถึงแม้ว่าทั้งสองคำมีความหมายแก่นเหมือนกัน แต่ความหมายทางสังคมต่างกัน จึงอาจกล่าวได้ว่า คำว่า พ่อ กับ คำว่า บิดา เป็นการแปรของภาษา

1.3.1 การแปรด้านเสียง

การแปรด้านเสียง (phonological variation) หมายถึง การที่เสียงในภาษามีลักษณะต่างไปจากลักษณะปกติที่ใช้กันโดยคนส่วนใหญ่ในสังคม ในภาษาไทยกรุงเทพฯ คนไทยบางกลุ่มออกเสียง ร แปรเป็นเสียง ล เช่นคำว่า รัก ออกเสียงเป็น “ลัก” รู้ เป็น “ลู้” ปรับ เป็น “ปลับ” นอกจากนี้ เสียง ร ในคำควบกล้ำอาจแปรเป็นไม่ออกเสียงเลย เช่น ออกเสียง ปรับ เป็น “ปับ” เป็นต้น เสียง ช ในคำว่า ช่าง ชอบ ช่วย มีบางคนออกเสียงแปรไปเป็นเสียง [sh] นอกจากนั้น เมื่อพิจารณาภาษาถิ่น จะเห็นตัวอย่างการแปรด้านเสียงจำนวนมาก เช่น เสียง ค , ช , ท , พ ([kh] , [ch] , [th] , [ph]) ในภาษาไทยกรุงเทพฯ กลายเป็นเสียง ก , จ , ต , ป ([k] , [c] , [t] , [p]) ในภาษาไทยถิ่นเหนือตามลำดับ จึงกล่าวได้ว่าเสียง ค , ช , ท , พ กับเสียง ก , จ , ต , ป มีการแปรกันในคำภาษาไทยปัจจุบันที่ยืมจากภาษาอังกฤษก็มีการแปรด้านเสียง ตัวอย่างเช่น คำว่า ฟุตบอล (football) ดิจิทัล (digital) เซ็นทรัล (central) บางคนออกเสียงแบบไทยว่า “ฟุตบอล” “ดิจิต่อน” “เซ็นทั้น” แต่บางคนก็ออกเสียงแบบอังกฤษว่า “ฟุตบอล” “ดิจิตอล” และ “เซ็นทรัล” เป็นต้น (กระทรวงศึกษาธิการ, 2552 : 3-4)

1.3.2 การแปรด้านศัพท์

การแปรด้านศัพท์ (lexical variation) ไว้ว่า การที่คำศัพท์ที่มีความหมายเดียวกันมีรูปศัพท์ต่างกัน เช่น คำว่า รถเมล์ แปรกับ รถประจำทาง โทรทัศน์ แปรกับ ทีวี กิน แปรกับ รับประทาน และตัวอย่างในภาษาถิ่นต่างๆที่แปรกับภาษาไทยกรุงเทพฯ เช่น ข้าวบูน ขนมนเส้น แปรกับ ขนมนจีน บักหุ้ง แปรกับ มะละกอ แมงกะบี แปรกับ แมลงปอ เป็นต้น (กระทรวงศึกษาธิการ, 2552 : 3-4)

1.3.3 การแปรด้านไวยากรณ์

การแปรด้านไวยากรณ์ (grammatical variation) หมายถึง การที่ลักษณะหรือรูปแบบทางไวยากรณ์ต่างกันโดยไม่ทำให้ความหมายแก่นเปลี่ยน เช่น บ้านฉัน แปรกับ บ้านของฉัน แม่ให้เงินน้อง แปรกับ แม่ให้เงินแก่น้อง แม่ตื่น้อง แปรกับ น้องถูกแม่ตี แม่เอามิดหันเนื้อ แปรกับ แม่หันเนื้อด้วยมิด ทำการบ้านเสร็จหรือยัง แปรกับ การบ้านทำเสร็จหรือยัง เป็นต้น (กระทรวงศึกษาธิการ, 2552 : 3-4)

การแปรของภาษา คือ การที่ภาษามีการแปรเปลี่ยนภายในตัวภาษาเดียวกัน อันเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดความหลากหลายในการใช้ภาษาในสถานการณ์ที่แตกต่างกันออกไปโดยที่ความหมายไม่เปลี่ยนแปลง การแปรของภาษาอาจเกิดขึ้นในรูปแบบที่แตกต่างกัน เช่น การออกเสียงและสำเนียง การใช้คำที่ต่างกัน โดยที่ความหมายไม่เปลี่ยนแปลง (ปริญญา ทองประภา, 2554)

ชนกพร อังศุวิริยะ (2559 : 24-26) ได้อธิบายการแปรของภาษาไว้ 4 ลักษณะ คือ การแปรในการออกเสียง เป็นการแปรจากเสียง ร เป็น ล หรือแปรจากคำควบกล้ำเป็นไม่ควบกล้ำ เช่น ออกเสียงคำว่า “เรา” แปรกับคำว่า “เลา” หรือคำว่า “ครับ” แปรกับคำว่า “คับ” ฯลฯ การแปรของคำศัพท์ เป็นการพูดถึงสิ่งเดียวกัน แต่ใช้คำศัพท์ได้มากกว่า 1 คำ เช่น บิดา-พ่อ เนตร-ตา เธอ-คุณ-มึง ฯลฯ การแปรรูปวลีหรือประโยค เช่น สาว 3 คน กับ 3 สาว มีการแปรกันเพราะมีความหมายเหมือนกัน รูปประโยคต่างกัน เช่น แม่ดูน้อง กับ น้องถูกแม่ดู ถือว่าเป็นรูปแปรของประโยคที่มีความหมายอย่างเดียวกัน และการแปรในภาษาเขียนแบ่งเป็น 2 ลักษณะ ได้แก่ 1) การแปรของตัวอักษรในภาษา คือ ตัวอักษรแต่ละตัวมีการแปรตัวอักษร เช่น ก ไก่ อาจเขียนได้เป็น ก ก ก ก เป็นต้น 2) การแปรในการสะกดคำ ในบางภาษาตัวสะกดของคำอาจมีการแปรได้ ในกรณีเขียนคนละอย่างแต่อาจออกเสียงอย่างเดียวกัน เพราะองค์ประกอบของตัวสะกดที่แปรไปไม่ทำให้ความหมายของคำเปลี่ยน เช่น อัจฉมาศย์/อัจฉมาสัย ยนต์/ยন্ত্র เป็นต้น

จากที่กล่าวมาข้างต้นผู้วิจัยสรุปได้ว่า การแปรภาษา เป็นการเปลี่ยนแปลงการใช้ภาษา ซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงด้านเสียง การเปลี่ยนแปลงด้านอักษร การเปลี่ยนแปลงด้านคำศัพท์ การเปลี่ยนแปลงด้านการสะกดคำ เป็นต้น ลักษณะการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวนี้ เป็นการเปลี่ยนรูปการเขียนให้มีความแตกต่างจากภาษาไทยมาตรฐาน โดยไม่ทำให้ความหมายของคำเปลี่ยนไปจากเดิม

1.4 วิธภาษา

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ (2552 : 20) ได้ให้ความหมายของคำว่า วิธภาษา (language variety) หมายถึง ประเภทย่อยของภาษาที่เกิดจากการที่

ภาษามีความหลากหลายหรือการแปรตามปัจจัยทางสังคม วิภาษามีอยู่หลายประเภทขึ้นอยู่กับปัจจัยตามที่กล่าวมาข้างต้น วิภาษที่เปิดจากปัจจัยตัวผู้พูดเรียกว่า วิภาษสังคม และวิภาษที่เกิดจากปัจจัยสถานการณ์นิยมเรียกว่า วิภาษหน้าที่ นอกจากนี้ ยังมีภาษาที่ถือว่าเป็นที่ยอมรับว่าถูกต้องและมีศักดิ์ศรีที่สุด เป็นวิภาษที่เป็นตัวแทนของสังคม เป็นวิภาษที่ใช้สอนชาวต่างชาติที่เรียนภาษาไทย วิภาษานี้เรียกว่า วิภาษมาตรฐาน หรือ ภาษาไทยมาตรฐาน

ชนกพร อังศุวิริยะ (2559 : 18) ได้อธิบายคำว่า วิภาษ นั้น สามารถเรียกกง่าย ๆ ว่า ชนิดของภาษา เช่น ภาษาสุพรรณ ภาษาผู้หญิงไทย ภาษาวัยรุ่นไทย ภาษาโฆษณาของไทย ฯลฯ หรืออาจจะปรากฏตัวแปรอื่นๆมาประกอบก็สามารถเรียกว่า วิภาษได้

อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2548: 7) ได้อธิบายเกี่ยวกับ วิภาษ ที่นิยมใช้กันในกลุ่มนักภาษาศาสตร์สังคม หมายถึง “ชนิดต่างๆของภาษาใดภาษาหนึ่ง” เช่น เมื่อพูดถึงการที่ภาษาไทยแตกย่อยออกเป็นชนิดต่างๆ ชนิดต่างๆของภาษาไทยก็คือวิภาษนั่นเอง เช่น ภาษาสุพรรณ ภาษาผู้หญิงไทย ภาษาวัยรุ่นไทย ภาษาโฆษณาของไทย ฯลฯ รวมเรียกว่าเป็นวิภาษของภาษาไทย

จากที่กล่าวมาข้างต้นผู้วิจัยสรุปได้ว่า วิภาษ เกิดจากการที่ภาษาที่มีความหลากหลายในสังคม กล่าวคือวิภาษมีทั้งที่เป็นภาษาทางการหรือภาษามาตรฐาน ซึ่งมีลักษณะตรงตามหลักไวยากรณ์ เป็นภาษาสุภาพ ไม่หยาบคาย ส่วนภาษาไม่เป็นทางการหรือภาษาที่ไม่ได้มาตรฐาน เป็นภาษาที่ใช้สื่อสารกันเฉพาะกลุ่ม เป็นภาษาที่ผิดหลักไวยากรณ์ บางคำไม่สุภาพหรือเป็นภาษาปากนั่นเอง ซึ่งขึ้นอยู่กับการแปรของภาษาตามปัจจัยทางสังคม และปัจจัยตัวผู้พูดด้วย ดังนั้นภาษาที่คนในสังคมส่วนใหญ่ใช้เป็นเครื่องมือสำหรับติดต่อสื่อสารกันจึงมีความหลากหลายของภาษา เพื่อให้ภาษามีความน่าสนใจ แปลกใหม่

2. ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับภาษาวัยรุ่น

2.1 ลักษณะของภาษาวัยรุ่น

อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2556 : 33-34) ได้อธิบายเกี่ยวกับลักษณะของภาษาวัยรุ่น ไว้ว่า ภาษาวัยรุ่นเป็นภาษาเฉพาะวัยอีกแบบหนึ่ง วัยรุ่นในแทบทุกสังคมมักมีภาษาเฉพาะของตน ซึ่งเกิดแล้วจะใช้แพร่หลายอย่างรวดเร็วและดับสูญเร็วเช่นกัน แต่บางครั้งอาจใช้แพร่หลายมากจนกลุ่มที่ไม่ใช่วัยรุ่นรับไปใช้ด้วย และติดอยู่กับภาษาไทยตลอดไปได้ คำใดก็ตามที่เดิมเป็นภาษาวัยรุ่นเมื่อคนรุ่นอื่นเอาไปใช้ก็อาจกลายเป็นคำที่เป็นที่ยอมรับและไม่ถือเป็นคำเฉพาะในภาษาวัยรุ่นอีกต่อไป

ชฎารัตน์ สุนทรธรรม (2558 : 72) ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องการใช้ภาษาของวัยรุ่นปัจจุบัน โดยเฉพาะการสร้างคำใหม่ เป็นภาษาที่ใช้ในสังคมอินเทอร์เน็ต เช่น “คิดถุง” “แร้น” “ตลอดปัย” “เต่ว” “เสี่ยจัย” “เทอ” “อะรีย” หรือคำลงท้าย “ออิ” “หุหุ” “อะนะ” ว่าเป็นวิฤติภาษาไทย ทำให้ความประณีตของภาษาหายไป

ทวีศักดิ์ ปิ่นทอง (2558 : 101-102) ได้ยกตัวอย่างการใช้ภาษาไทยของคนรุ่นใหม่ ไว้ว่า ภาษาที่ปรากฏตามการใช้ของคนรุ่นใหม่ในปัจจุบัน การตัดเสียงให้สั้นลง เช่น มหา’ลัย คำปกติคือ มหาวิทยาลัย การเปลี่ยนรูปคำหรือเสียง เช่น แซบ คำปกติคือ ทราบ การใช้คำสแลง เช่น แอ็บแอ๋ว (สร้างทำให้เป็นเด็กไร้เดียงสา) การใช้คำทับศัพท์ภาษาอังกฤษ เช่น แคนเซล (cancel-ยกเลิก) ภาษาเหล่านี้ถือว่าเป็นภาษาเฉพาะกลุ่ม ไม่ใช่ภาษามาตรฐานหรือภาษาที่ใช้อย่างเป็นทางการ หากจัดเป็นระดับภาษาก็เป็นระดับภาษาปากหรือภาษาพูดที่ใช้กับคนใกล้ชิดสนิทสนม

ธเนศ เวศร์ภาดา (2558 : 115) ได้อธิบายการใช้ภาษาของเด็กไทยในโลกโซเชียล “ภาษาแชท” ทางอินเทอร์เน็ต ไว้ว่า เป็นการใช้ภาษาแปลกๆ มีอักขรวิธี รวมทั้งการสร้างคำใหม่ๆ เกิดขึ้นเพื่อใช้สนทนา โดยถือเรื่องความสะดวกในการพิมพ์มากกว่าการคำนึงถึงความถูกต้องตามหลักภาษาไทย เช่น จร๊วบ (จูบ, หอมแก้ม) คริคริ (หัวเราะ) เป็นต้น

จากที่กล่าวมาข้างต้นผู้วิจัยสรุปได้ว่า ภาษาวัยรุ่นเป็นภาษาที่มีการใช้เฉพาะวัย เฉพาะกลุ่ม ลักษณะการใช้ภาษาของวัยรุ่นเกิดจากการที่วัยรุ่นชอบสร้างสรรค์คำใหม่ให้มีความหลากหลาย ไม่ว่าจะเป็นการตัดพยางค์/คำให้สั้นลง การใช้คำลงท้าย ฯลฯ โดยวัยรุ่นไม่ได้คำนึงถึงความถูกต้องตามมาตรฐานของภาษาไทย เช่น คิดถึง เปลี่ยนเป็น คิดถุง , ตลอดไป เปลี่ยนเป็น ตลอดปัย เป็นต้น คำต่างๆที่เกิดขึ้นจากวัยรุ่นนั้น เพื่อสะดวกและรวดเร็วในการติดต่อสื่อสารโดยเฉพาะการสื่อสารทางอินเทอร์เน็ต

2.2 การเปลี่ยนแปลงของภาษาวัยรุ่น

การเปลี่ยนแปลงของภาษาวัยรุ่น กล่าวคือ วัยรุ่นเป็นกลุ่มที่มีการใช้ภาษาไทยผิดพลาดมากที่สุด ทั้งการพูดและการเขียนที่ไม่ถูกต้องตามกาลเทศะและบุคคล มีการตัดแปลงคำ ตัวสะกด ตัวการันต์ให้ผิดเพี้ยนไปตามกระแสนิยม รวมทั้งการออกเสียงรวบคำหรือตัดคำให้สั้นลง ใช้คำไม่ถูกต้องจนเกิดความเคยชิน (ดร. เพชรยุพา บุรณศิริจรรยา, บรรณาธิการ, 2558: 134)

ภาษามีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลาตามยุคตามสมัย เหมือนกับแฟชั่นการแต่งตัวของผู้คนในสังคม ซึ่งมีช่วงระยะเวลาและการเปลี่ยนแปลงไปเรื่อยๆ และไม่ว่าจะเป็นวัยรุ่นยุคเก่าหรือวัยรุ่นยุคนี้ก็

ตาม ล้วนแล้วแต่มีภาษาเฉพาะและเป็นภาษาสแลงทั้งสิ้น (ดร. เพชรยุพา บุรณศิริจรรยา, บรรณาธิการ, 2558: 132)

การเปลี่ยนแปลงของภาษาวัยรุ่นเกิดจากการสื่อสารในโลกอินเทอร์เน็ต ทำให้เกิดภาษาแบบใหม่ที่เน้นการสื่อสารความหมายอย่างรวดเร็ว และการพยายามสร้างอัตลักษณ์เฉพาะกลุ่ม (ดร. เพชรยุพา บุรณศิริจรรยา, บรรณาธิการ, 2558: 205-206)

จากที่กล่าวมาข้างต้นผู้วิจัยสรุปได้ว่า การเปลี่ยนแปลงของภาษาวัยรุ่นมาจากการที่วัยรุ่นชอบเปลี่ยนแปลงภาษาที่ใช้ในการติดต่อสื่อสาร จะเห็นได้ว่าภาษามีการเปลี่ยนแปลงและมีพัฒนาการทางภาษาอยู่ตลอดเวลา ซึ่งขึ้นอยู่กับผู้ใช้ภาษาในแต่ละสังคมนั้นด้วย การเปลี่ยนแปลงภาษา เพื่อสร้างความเป็นอัตลักษณ์เฉพาะกลุ่ม ดังนั้นภาษาที่ใช้สนทนาจึงมีความน่าสนใจ และแปลกใหม่ตามกาลเวลา และผู้พูดในสังคมเป็นตัวกำหนดให้ภาษาเปลี่ยนแปลง

2.3 เรื่องย่อเนื้อหาของเรื่อง “ฮอริโมน วัยวัยรุ่น”

ฮอริโมน วัยวัยรุ่น เป็นบทละครทางโทรทัศน์ ซึ่งมีจำนวน 3 ภาค ผลิตโดย GTH และนาดาวบางกอก สร้างเรื่องและเขียนบทโดยทฤษฎี สุขมากอนันต์ แต่ที่นำมาทำเป็นนิยายภาพมีจำนวน 2 ภาค ภาคละ 13 ตอน รวมทั้งหมด 26 ตอน ดังนี้

2.3.1 วิกีพีเดีย สารานุกรมเสรี (2556) ได้เขียนเรื่องย่อเนื้อหาของ “ฮอริโมน วัยวัยรุ่น” ภาค 1 จำนวน 13 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ฮอริโมนเพศชาย (Testosterone) เป็นเรื่องราวของนักเรียนชายชื่อว่า วิน ซึ่งมีลักษณะนิสัยชอบทำทนายและตั้งคำถามกับเกี่ยวกับกฎระเบียบของโรงเรียนในเรื่องการแต่งกาย จึงทำให้เกิดเรื่องวุ่นวายขึ้นจนถูกคุณครูฝ่ายปกครองเรียกพบ แม้กระทั่งครูอ้อ ซึ่งเป็นครูสาวหัวสมัยใหม่ ก็ยังห้ามความโกรธของครูนิพนธ์ไม่ได้ ซึ่งวินก็ไม่ได้มีความเกรงกลัว เพราะเชื่อว่าสิ่งที่ตนเองคิดและทำนั้นเป็นไปอย่างมีเหตุผล วินยังมีเพื่อนซี้คอยสนับสนุน เป็นนักเรียนชายอีก 2 คน คือ หมอก มีบุคลิกเสียบขรึม โลกส่วนตัวสูง และ ต้า ผู้ซึ่งชอบในเรื่องของดนตรี

ตอนที่ 2 ฮอริโมนหนึ่งมิตรซิดไกล์ (Dopamine) เป็นเรื่องราวของนักเรียนชายชื่อว่า ต้า มีนิสัยรักในการเล่นดนตรี จึงทำคลิปวิดีโอเพลงลง YouTube โดยมีหนุ่มป๊อบอย่าง วินมาช่วยร้อง และเพื่อนรักอย่างหมอกมาช่วยถ่ายคลิปวิดีโอ ทำให้พีจ่อมหัวหน้าวง See Scape วงดนตรีซึ่งเป็นที่นิยมที่สุดในโรงเรียน มาชวนต้าไปทดลองแสดง เพื่อเป็นมือกีตาร์คนใหม่ของวง ในช่วงที่ต้าตั้งใจซ้อมเพื่อทดลองแสดงนี้เอง ทำให้ต้าค่อยๆ สนิทกับ ไม้ เพราะชอบเล่นดนตรีเช่นกัน และเขา

ก็เริ่มรู้สึกชอบ เต๋ย ในงานเปิดโลกกิจกรรมโรงเรียน ขณะที่นักเรียนทุกคนสนุกสนานกับงาน จนได้เกิดเหตุการณ์ต่างๆขึ้น และทำให้เกิดจุดเปลี่ยนในชีวิตของหลายๆคน

ตอนที่ 3 ฮอร์โมนหลังเมื่อนั้นฟิน (Endorphin) เป็นเรื่องราวของนักเรียนหญิงชื่อว่า สไปรท์ จากวันงานเปิดโลกกิจกรรมในขณะที่มีเรื่องราวว่า สไปรท์มีอะไรกับดี นักเรียนชายรุ่นน้องม.4 กลายเป็นเรื่องที่ VR Source รายการนิมประจำโรงเรียน โดยมี ป๊อป และ ไอซ์ เป็นผู้ดำเนินรายการจึงต้องไปสัมภาษณ์พยานรู้เห็นเหตุการณ์จากนักเรียนหญิงชื่อว่า ดาว ส่วน ไผ่ เมื่อเจอกับนักเรียนชายชื่อว่า ปั้น เด็กต่างโรงเรียนที่เคยจีบสไปรท์ กลับมาบุกตีแก๊งค์ไผ่และเพื่อนๆ จนทำให้กลายเป็นศึกระหว่างแก๊งค์

ตอนที่ 4 ฮอร์โมนแห่งความสุข (Serotonin) เป็นเรื่องราวของนักเรียนชายชื่อว่าหมอก ผู้มีมาดขริ่มและโลกส่วนตัวสูง ชอบใส่หูฟังเพลง ชอบสังเกตเรื่องราวรอบตัว และมีกล้องถ่ายรูปฟิล์มเก่าๆ มีแฟนชื่อ มินท์ ที่ชอบทะเลาะกันด้วยเรื่องเล็กน้อยบ่อยครั้ง ขณะเดียวกัน ต้า ก็ยังเสียใจเรื่อง เต๋ย และเต๋ยก็เจอเรื่องหนักไม่แพ้กัน กับข่าวว่า ภู แฟนเก่าสมัยม.ต้น เป็นคู่ขากับ ธีร์ เพื่อนนักเรียนชายในวงโยธวาทิต ส่วน ไผ่หลังจากก่อวีรกรรมแย่ง สไปรท์ จากพี่เป็ก ก็โดนเพื่อนในกลุ่มไม่ชอบและเลิกคบ

ตอนที่ 5 ฮอร์โมนเพศหญิง (Estrogen) เป็นเรื่องราวของนักเรียนหญิงชื่อว่า เต๋ย ซึ่งเจอเรื่องเหตุการณ์ เมื่อมีคนเขียนคำว่า “เรด” บนโต๊ะเรียนของตนเอง แม้ว่าจะตกใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้น แต่เต๋ยก็ยังเข้มแข็ง เต๋ยได้แต่ปลอบตัวเองว่าตนเองไม่เคยทำให้ใครเดือดร้อนก็ไม่น่ามีปัญหาอะไร ส่วน วิน ก็เริ่มเบื่อพีบีทีที่มีความสัมพันธ์ลึกซึ้งด้วยจึงตัดเยื่อใยโดยไม่สนใจ จนกลายเป็นข่าวดังในเพจคนรักวิน ขณะเดียวกัน ต้า วางแผนซื้อดอกกุหลาบมาขอโทษเต๋ย โดยรวบรวมความกล้าทั้งหมดดักเจอเต๋ยตอนพักกลางวัน แต่เหตุการณ์กลับไม่เป็นไปตามที่คิด ส่วน ดาว ได้เจอกับนักเรียนชายชื่อว่า ดิน ที่เรียนพิเศษ เข้ามาทำความสนิทสนมกับดาวและพาไปเที่ยวที่ต่างๆ

ตอนที่ 6 ฮอร์โมนแห่งความรัก (Dopamine) เป็นเรื่องราวของนักเรียนชายชื่อว่า ภู อดีตรักวัยหวานกลับเข้ามาในชีวิต เต๋ย หลังเหตุการณ์หนักหน่วงที่เต๋ยเพิ่งเผชิญมา ความเป็นคนขี้เล่นของภูทำให้ทั้งสองคนกลับมาสนิทกันอย่างรวดเร็ว ภูยังเห็นสีหน้าอมทุกข์ของเต๋ย จึงออกอาการเป็นห่วงและตัดสินใจเอ่ยปากชวนไปทำบุญ เพียงหวังให้จิตใจของเพื่อนเคยรักคนนี้รู้สึกดีขึ้นมาบ้าง

ตอนที่ 7 ฮอร์โมนเลือดเดือด (Adrenaline) เป็นเรื่องราวของนักเรียนชายชื่อว่า ไผ่ โดนเพื่อนทั้งหมดในกลุ่มเลิกคบ ทำให้เขาเหลือเพียงความสัมพันธ์กับ สไปรท์ เท่านั้น เขาพยายามทำให้ดีที่สุดในตอนแรก แต่เมื่อได้เห็นภาพ วิน เข้าใกล้สไปรท์ ก็ทรมานให้ไผ่นึกได้ว่าทั้งคู่เคยมีความสัมพันธ์กันมาก่อน ไผ่จึงเริ่มไม่ไว้วางใจและไม่ไว้วางใจสไปรท์ ส่งผลให้ไผ่กับสไปรท์เกิดความไม่เข้าใจกันมากขึ้น

ตอนที่ 8 ฮอร์โมนแห่งความเป็นแม่ (Progesterone) เป็นเรื่องราวของนักเรียนหญิงชื่อว่า ดาว ถูกแม่จับได้และสั่งให้เลิกคุยกับดิน เนื่องจากไม่อยากให้ต้องเสียการเรียน เพราะมีความรัก ดาวรับปากแม่ว่าจะทำตามสิ่งที่แม่ต้องการ จนวันหนึ่งแม่ดาวก็จับได้อีกครั้งว่าดาวยังคงคุยกับดินอยู่ จึงตัดสินใจทำความรู้จักกับดิน ซึ่งทำให้แม่ของดาวรู้ว่าดินไม่ใช่เด็กที่ไม่เอาไหนอย่างที่คิดไว้ แม่ของดาวจึงเข้าใจและให้ดาวคบหาเป็นเพื่อนได้ เพราะคิดว่าดีกว่าให้ลูกไปคบกับเด็กผู้ชายที่ไม่รู้จักหัวนอนปลายเท้าคนอื่น ๆ

ตอนที่ 9 ฮอร์โมนนอนไม่หลับ (Cortisol) หลังเหตุการณ์ที่ วิน ทำให้กลุ่มที่ปีรุ่ตบ ต่อย แม้ว่าวินจะแสดงความสนใจและพยายามเข้าหา ขวัญ มากแค่ไหน แต่ขวัญก็ไม่เคยมีท่าทีตอบรับหรือปฏิเสธอย่างชัดเจนเลยสักครั้ง เมื่อครูอ้อมมอบหมายงานกลุ่มชิ้นสุดท้ายก่อนสอบปลายภาค วินจึงฉวยโอกาสนี้เข้าทำงานกลุ่มเดียวกับขวัญ และวางแผนสร้างสถานการณ์ให้ขวัญยอมเปิดใจให้วินเข้าไปมากขึ้น ขวัญเด็กผู้หญิงเพียงคนเดียวที่ไม่เคยหมั่นตามวินเลย คือคนที่ทำให้วินไม่อยากเอาชนะที่สุด วินจึงวางแผนลับให้ขวัญได้พบกับความจริงที่เธอไม่เคยรู้และจะเปลี่ยนแปลงชีวิตของขวัญไปตลอดกาล

ตอนที่ 10 ฮอร์โมนไม่เข้าใจฉันไม่เข้าใจเธอ (Testosterone & Estrogen) การสอบปลายภาคเรียนที่ 1 นักเรียนทุกคนเตรียมตัวสอบกันอย่างเต็มที่ด้วยวิธีของตัวเอง กลับมีเพียงขวัญ นักเรียนตัวอย่างของโรงเรียนเท่านั้นที่ยังไม่สามารถตั้งสมาธิกับการสอบครั้งนี้ได้ ขวัญตัดสินใจทำสิ่งที่เธอไม่คิดว่าชีวิตนี้เธอจะทำมาก่อนโดยการจذبโพลีเข้ามาใช้ล่อตอประหว่งทำข้อสอบ จึงทำให้ขวัญกลายเป็นที่วิพากษ์วิจารณ์ของนักเรียนทั้งโรงเรียนกันอย่างเมามัน ในเวลานี้ที่ขวัญรู้สึกเสียใจที่สุดในชีวิต ขวัญรู้สึกว่ามีเพียง วิน เท่านั้นที่เข้าใจและพยายามปกป้องเธอ ทำให้ขวัญรู้สึกดีกับวินมากขึ้น จนกระทั่งวันสอบวันสุดท้ายมาถึง

ตอนที่ 11 ฮอร์โมนแห่งความผูกพัน (Oxytocin) ปิดเทอมเป็นช่วงเวลาพักผ่อนจากเรื่องปวดหัวที่โรงเรียน ต้า ตั้งใจเขียนเพลงที่กลั่นออกมาจากความรู้สึกของตนเองที่มีต่อ

เตี้ย ส่วน ภู หลังจากผ่านช่วงเวลาของการเสียเพื่อนที่เคยรักไปทั้งสองคน เขาใช้เวลาในช่วงปิดเทอม คลีคลายและทำความเข้าใจตัวเอง เช่นเดียวกับเตี้ยที่กลับมานั่งทบทวนหัวใจตัวเองอีกครั้ง และ ใฝ่ ได้พบกับอริเก่าโดยบังเอิญ

ตอนที่ 12 ฮอรโมนแห่งการเติบโต (Growth Hormone) เทอม 2 เริ่มต้นขึ้น ในที่สุด ต้า และวง See Scape ก็ผ่านการคัดเลือกจนได้ขึ้นเล่นบนเวทีคอนเสิร์ต Big Mountain Music Festival ทุกคนต่างดีใจ รวมถึง เตี้ย เองที่ได้รู้ข่าวก็ยินดีด้วยกับต้า ทั้งคู่ปรับความเข้าใจกัน และกลับมาเป็นเพื่อนกันได้เหมือนเคยอีกครั้ง เช่นเดียวกับ ขวัญ และ สไปรท์ ก็กลับมาสนิทกันเหมือนเดิม

ตอนที่ 13 ฮอรโมนพุ่งพลั่งๆ (Hormones) สิ่งที วิน ทำกับครูอ้อ ทำให้ชีวิตของเขาไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป ในขณะที่การได้ไปขึ้นโชว์ในงาน Big Mountain Music Festival ของวง See Scape กลายเป็นที่พูดถึงของเด็กๆ ทั้งโรงเรียน ใครต่อใครก็อยากไปงานนี้กัน หลังเรื่องราวมากมายได้ผ่านเข้ามาในชีวิตเด็กแต่ละคน การได้เดินทางออกจากบ้านโดยไม่มีพ่อแม่ของเด็กๆ ไปอยู่ในบรรยากาศแปลกตา และได้พบเจอประสบการณ์แปลกใหม่ ทำให้ฮอรโมนพลุ่งพล่าน และพวกเขาก็เติบโตขึ้นจากทุกสิ่งที่ผ่านมาในชีวิต

2.3.2 วิกีพีเดีย สารานุกรมเสรี (2557) ได้เขียนเรื่องย่อเนื้อหาของ “ฮอรโมน วัยว้าวุ่น” ภาค 2 จำนวน 13 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 รักกรุ่มกริม เริ่มต้นปีการศึกษาใหม่ นักเรียนนาดาวบางกอกได้กลับมารวมตัวกันอีกครั้ง ความสัมพันธ์ที่ยังคงคลุมเครือของหลายๆคู่ ได้มีการพัฒนาสานต่อกันไปหมอกกับ ขวัญ สนิทสนมกันมากขึ้นเรื่อยๆ ใฝ่ กับ สไปรท์ ที่ต่างก็ยังไม่เคยมีใครใหม่อีกเลยตั้งแต่เลิกกรากันไป สไปรท์ได้เริ่มพยายามที่จะเข้าใกล้ใฝ่มากขึ้นทีละน้อย โดยที่ใฝ่ยังไม่รู้ว่าใฝ่จะยอมเปิดใจให้สไปรท์อีกครั้งได้หรือไม่ ภู กับ เตี้ย ที่กลับมาพูดคุยสนิทสนมกันอีกครั้ง และดูเหมือนว่าความสัมพันธ์ของทั้งคู่จะไปได้ดี โดยมี ธีร์ ซึ่งดูภายนอกเหมือนจะเป็นเพื่อนกับภูตามปกติได้แล้ว แต่ภายในใจดูจะยังมีอะไรมากกว่านั้น ส่วน ต้า ก็เปิดเทอมมาพร้อมกับการได้พบกับ ขนมปัง นักเรียนใหม่ซึ่งเป็นน้องสาวของ ป๊อป VR Source ที่ชื่นชอบต้าจากการเป็นแฟนคลับวง See Scape ผู้จะมาทำให้หัวใจต้าเต้นแรงอีกครั้ง ส่วน ดาว ก็ยังคงตกอยู่ภายใต้การควบคุมของแม่ที่เข้มงวดยิ่งกว่าเดิมหลังจากเหตุการณ์ Big Mountain แต่นั่นก็อาจเป็นเพียงแค่จุดเริ่มต้นของความสัมพันธ์ระหว่างดาวกับแม่ เพราะเรื่องราวใหม่ๆ ที่กำลังจะเกิดขึ้นนั้น

ตอนที่ 2 อีร์ ขณะที่ความสัมพันธ์ระหว่าง ภู กับ เตี้ย กำลังไปได้ดี แต่กลับทำให้ อีร์ อดีตคนรักเก่าของภูที่ต้องเปลี่ยนเป็นเพื่อนสนิทต้องปวดใจ เพราะที่จริงแล้วอีร์ยังรักภูอยู่ แต่สิ่งเดียวที่อีร์ทำได้คือเก็บความรู้สึกที่แท้จริงไว้ข้างในและยังคงทำตัวเป็นเพื่อนรักของภูต่อไป แต่ชีวิตของอีร์ก็ไม่เศร้าจนเกินไปนัก เมื่อเขาได้รู้จักกับ นน รุ่นน้องในโรงเรียนที่พักอยู่ในหอเดียวกัน ความซี้เล่นของนน ทำให้อีร์ลืมความเศร้าไปได้บ้าง แม้ว่าภูจะเป็นแฟนกับเตี้ยแล้วก็ตาม แต่เมื่อภูและอีร์ได้รับมอบหมายให้ทำรายงานร่วมกัน ทั้งสองต่างมีเวลาอยู่ด้วยกันมากขึ้น ความใกล้ชิดและการที่ภูพูดถึงเรื่องราวดีๆ ในอดีตที่ทั้งสองมีร่วมกัน ก็จะทำให้อีร์มีความหวังอยู่บ้างว่า บางทีภูอาจจะยังมีใจให้อีร์อยู่จริงๆ ท่ามกลาง ความรัก ความเจ็บปวด และความหวังของอีร์ ความสัมพันธ์ของคนอื่นๆ ก็ดูจะพัฒนามากขึ้นเรื่อยๆ ส่วนคู่ของ ต้า กับ ขนมปัง คู่ของ หมอก กับ ขวัญ และ สไปรท์ กับ ไม้ นั้นก็ดูเหมือนมีความหวังมากกว่าเดิม แต่ไม่วายที่สไปรท์จะได้อยู่กับ พอร์ช ผ่านการแนะนำของ ขวัญ ซึ่งดูเหมือนว่าจะทำให้หัวใจของสไปรท์นั้นก็มีความรู้สึกดีๆ ให้กับพอร์ช

ตอนที่ 3 เตี้ย หลังจากผ่านคำคืนที่บ้านของ ภู ไปอย่างเจ็บปวด แม้ความรู้สึกของ อีร์ จะยังคงค้างคาใจ แต่เมื่อชีวิตภูกับอีร์ยังคงต้องอยู่ใกล้กัน อีร์จึงต้องจัดการกับความรู้สึกของตัวเองให้ได้ โดยมี นน ที่เป็นทั้งเพื่อนคุยและเป็นแสงสว่างให้ชีวิตอีร์ไม่มีหมดจนเกินไป ในขณะที่ ต้า และ ขนมปัง ตกกลางปลงใจเป็นแฟนกันเรียบร้อยแล้วท่ามกลางความซี้หึงของนางสาวของ ป๊อป ที่คอยตามคุมน้องสาว ส่วน เตี้ย ได้รับรู้เรื่องราวความสัมพันธ์ของต้ากับขนมปังด้วยความยินดี ความสัมพันธ์ของเตี้ยกับภูกำลังพัฒนาไปด้วยดีและต่างก็เริ่มผูกพันกันมากขึ้น แต่ก็ตามประสาคู่รัก ไม่วายที่ทั้งคู่จะต้องทะเลาะกันบ้างด้วยเรื่องเล็กๆ น้อยๆ โดยที่ขณะเดียวกันนั่นเอง ครูปิ่น ครูสอนวิชา คอมพิวเตอร์ของโรงเรียนดาวบางกอก ผู้เป็นที่นิยมในหมู่นักเรียนสาว ๆ ก็ดูมีท่าทีที่ใกล้ชิดเตี้ยมากขึ้น และนำพาให้เกิดเรื่องใหญ่ที่ไม่มีใครคาดคิดว่าจะเกิดขึ้น

ตอนที่ 4 ดาว-ก้อย หลังจากที ดาว ไม่ได้พูดจากับแม่ ดาวยังมี ก้อย ที่คอยรับฟังปัญหาต่างๆ อยู่เสมอ จนทำให้ทั้งสองคนสนิทสนมกันเป็นพิเศษ วันหนึ่งเมื่อกลุ่มโลกสวยรวมตัวกันที่ห้องนอนดาวเพื่อคุุคลิปนักร้องคนโปรด ดาวเกิดศีกทำตัวเป็นนักร้องในคลิปแล้วเกิดเหตุซุลมุนจนได้หอมแก้มก้อยเหมือนที่นักร้องคู่จิ้นทำกัน ความสนิทสนมเกินกว่าเหตุของดาวและก้อย ทำให้ แอล และ ดิว สมาชิกใหม่ของกลุ่มโลกสวยอีกคนจับคู่นี้ให้กลายเป็นคู่จิ้น จนเกิดเป็นกระแสคู่จิ้นดาวก้อย จึงทำให้รู้ไปทั้งโรงเรียน หลังจากที เตี้ย เพิ่งผ่านเหตุการณ์เลวร้ายมา ทำให้ ต้า เป็นห่วงเตี้ยมากขึ้น แต่ในฐานะเพื่อน จนทำให้ ภู เกิดความหึงหวงเตี้ยขึ้นมา เช่นเดียวกับ สไปรท์ ที่ความดังของเธอทำให้มีชายแปลกหน้ามากมายเข้ามาทักทายจน ไม้ รู้สึกอึดอัดมากกว่าเดิม และปริศนาที่ยังคงค้างคา

ใจทุกคนก็คือ วิน ที่เพิ่งปรากฏตัวเป็นครั้งแรกที่บ้าน หมอก เขาหายไปไหนมา เขากลับมาที่นี่อีกครั้ง และต้องการที่จะแก้ไขในสิ่งที่เคยทำผิดที่มีต่อ ครูอ้อ และ ขวัญ

ตอนที่ 5 ภู ความสัมพันธ์ของทุกคนเริ่มเดินทางมาถึงจุดเปลี่ยนครั้งสำคัญ ไม้ ที่ได้ปฏิเสธการขอกลับมาคบกันอีกครั้งของสไปรท์ไป ก็ยังคงจะมีบางสิ่งที่ยังค้างคาและยังไม่ได้บอกเธอ ส่วน ต้า ที่ตัดสินใจว่าจะฟอร์มวง See Scape ใหม่อีกครั้ง ก็ได้รับการช่วยเหลือจาก ขนมปิ้ง เป็นอย่างดี ส่วน หมอก ก็เริ่มพยายามหาช่องทางเข้าหา ขวัญ ให้มากขึ้น โดยมีสไปรท์เป็นสื่อกลางความรัก และมี วิน ที่คอยเฝ้ามองความสัมพันธ์นั้นอยู่ห่างๆ หลังจากที่ ภู ทะเลาะกับ เตี้ย จนทำให้เฉลพลาดพลั้งไปทำให้ ธีร์ เสียใจจนขอให้ภูออกไปจากชีวิตธีร์ จิตใจที่สับสนวุ่นของภูก็ได้แต่มองหาทางออก ภูพยายามจะกลับไปขอคืนดีกับเตี้ย แต่ทุกอย่างกลับยิ่งแย่งจนทำให้ภูแค้นแค้นและรู้สึกว่ามีใครบางคน ค้ำคั้นตัวเอง ที่ภูได้ล่องลอยไปจนพบกับใครคนหนึ่ง ที่จะพาภูให้หลุดไปเรียนรู้โลกใบใหม่ที่ภูไม่เคยสัมผัสและได้พบเจอมาก่อน

ตอนที่ 6 วิน หลังเกิดเรื่องฉาวระหว่างวินกับครูอ้อขึ้น วินก็ถูกสั่งพักการเรียน ในช่วงเวลาที่เขาหายไป ขวัญบอกกับเพื่อนๆว่าเห็นเขาที่งานคอนเสิร์ต Big Mountain แต่สุดท้ายก็ไม่มีใครพบวินจริงๆ และนั่นคือครั้งสุดท้ายที่ทุกคนเห็นวิน ก่อนที่เขาจะกลับมาอีกครั้งในอีกครึ่งปีต่อมา ด้วยท่าทีที่ดูอ่อนลงราวกับเปลี่ยนเป็นคนละคน คำถามมากมายเกิดขึ้นกับผู้คนรอบด้าน วินเปลี่ยนไปจริงๆ วินไปเจอกับอะไร จึงกลายเป็นแบบนี้ที่มหานครนิวยอร์ก วินถูกส่งมาเพื่อเริ่มต้นชีวิตใหม่และเพื่อลืมเรื่องราวเหตุการณ์อันเลวร้ายในอดีต และที่นี่เอง ที่เขาได้เจอกับ เจน ผู้จะนำพาบางสิ่งเข้ามาในชีวิตวิน และจะเปลี่ยนแปลงชีวิตของเขาไปตลอดกาล

ตอนที่ 7 ขวัญ ปิดเทอมสุดท้ายในชีวิตเด็กมัธยมก็กำลังจะหมดลง ในที่สุด ขวัญก็ตอบตกลงไปเที่ยวหัวหินในนาที่สุดท้ายตามคำชวนของ หมอก ที่บอกขวัญว่าการเที่ยวครั้งนี้เพื่อถ่ายรูปเพื่อส่งประกวด โดยมี สไปรท์ สนับสนุนอำนวยความสะดวกอย่างเต็มที่ การเที่ยวนี้ไม่ได้มีเพียงหมอก ขวัญ สไปรท์ แต่เพื่อนๆ อย่าง วิน ต้า ไม้ สไปรท์ เตี้ย ป๊อป รวมทั้งรุ่นน้อง ขนมปิ้ง และ ออย ก็ตอบตกลงมาด้วย บรรยากาศปาร์ตี้ริมหาดส่วนตัวคอนโดของหมอกที่หัวหินที่ทุกคนช่วยกันจัดอย่างตั้งใจ และอาการที่มึนเมาของทุกคน จึงทำให้ทุกคนปลดปล่อยความสนุกกันอย่างเต็มที่ในค่ำคืนนั้นจนเกิดเรื่องราวขึ้นมากมาย แม้กระทั่งนักเรียนตัวอย่างอย่างขวัญยังปล่อยตัวเองให้ทำสิ่งที่เธอไม่เคยทำ และคำคืนอันพิเศษนี้เองที่ทำให้ทุกคนได้พบความจริงบางอย่างในใจของตัวเอง โดยที่ไม่รู้เลยว่าเช้าวันรุ่งขึ้น พวกเขาจะมองชีวิตและความสัมพันธ์ที่เคยมีและมีอยู่ไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป

ตอนที่ 8 หมอก เหมม 2 ของปีการศึกษาเริ่มต้นขึ้น ดาว กับ ก้อย ยังแอบคบกันแบบลับๆ ในขณะที่ ดิว ยังคงแค่นิ่งไม่ยอมวางใจความสัมพันธ์ของทั้งคู่ เรื่องราวของ ภู ยังคงค้างคา จากคืนที่หนีออกจากบ้านไปจนแม่ไม่ยอมคุยด้วย ขณะเดียวกัน ซีร์ ก็เริ่มสนิทสนมกับ นน ขึ้นเรื่อยๆ ส่วน เต้ย ก็ซักจะเริ่มสังเกตถึงความผิดปกติของความรู้สึกตัวเองที่มีต่อ ต้า โดยที่ตัวยังไม่รู้อะไร หลังกลับจากการไปเที่ยวที่หัวหิน หมอกยังคงมีเรื่องค้างคาใจเกี่ยวกับท่าทีระหว่าง ขวัญและวิน แต่หมอกก็เลือกที่จะเก็บความรู้สึกนั้นไว้และพยายามพัฒนาความสัมพันธ์ของตัวเองกับขวัญให้ดีขึ้นเรื่อยๆ ระหว่างนั้นพ่อกับหมอกยังคงมีระยะห่างกันเหมือนเคย แต่พักหลังมานี้ พ่อดูพยายามทำดีกับหมอกจนผิดสังเกต จนวันหนึ่งหมอกได้เห็นพ่ออยู่กับผู้หญิงแปลกหน้า หมอกเริ่มสงสัยว่าพ่ออาจจะมีคนใหม่ในชีวิตมาแทนแม่ จึงพยายามสืบให้รู้ความจริง

ตอนที่ 9 สไปรท์ ความสัมพันธ์ของ สไปรท์และพอร์ช กำลังไปได้ด้วยดี เมื่อมีคนรักก็ย่อมมีคนเกลียด สไปรท์โดยพุดถึงในทางที่เสื่อมเสียอีกครั้ง แต่ครั้งนี้ถึงกับโดนหนักข้ามโรงเรียน เพราะข่าวดังที่สุดในโลกสังคมออนไลน์ของเด็กม.ปลายตอนนี้ เป็นเรื่องของคนรักออกมาพูดว่าต้องเลิกกันเพราะถูกสไปรท์แย่งแฟน แต่สไปรท์ก็กลับออกตัวอย่างตลกกับทุกคนว่าคนที่ทำเรื่องเหล่านั้นมันสไปรท์ตัวปลอมต่างหาก เหตุการณ์เริ่มสับสนขึ้นเรื่อยๆ เมื่อมีของขวัญปริศนาส่งมาหา สไปรท์ถึงที่โรงเรียน พร้อมกับมีหนุ่มแปลกหน้าค่อยๆเปิดเผยตัวว่าเป็นแฟนกับสไปรท์อีกหลายคน แฉมเพชบุ๊คของสไปรท์ยังโดนรายงานให้ปิดด้วย จึงทำให้สไปรท์ต้องสืบหาว่าใครที่ทำให้เกิดเรื่องแปลกๆพวกนี้ โดยมีการช่วยเหลือจากเพื่อนร่วมห้องอย่างภูและไผ่ ส่วนต้าเริ่มรู้สึกได้ว่า ขนมปัง เริ่มคิดเล็กคิดน้อยในความสัมพันธ์ระหว่างพวกเขา ในขณะเดียวกัน ขวัญ ได้รับข่าวดีสุดๆเรื่องเรียน แต่สิ่งที่ตามมาจากข่าวดีนั้นเอง ที่กลับทำให้ หมอก รู้สึกแปลกๆ บางอย่างกับความสัมพันธ์ระหว่างขวัญเขา และ วิน ผู้เป็นเพื่อนรักที่สุด

ตอนที่ 10 ออย หลังเกิดเรื่องปลอมเพชบุ๊คของสไปรท์ ทำให้สไปรท์ได้รับบาดเจ็บ เตือดร้อนไปถึง พอร์ช และ ไผ่ เพราะทั้งสองคนต่างก็รักสไปรท์ จนกลายเป็นความสับสนในจิตใจของสไปรท์ แต่ทุกเรื่องราวไม่ได้มีแค่มุมมองเดียว เพื่อนๆของสไปรท์ต่างโกรธและสงสัยว่าคนที่ปลอมเป็นสไปรท์จะรู้ตัวไหมว่าสิ่งที่ตัวเองทำนั้น ทำให้เกิดเรื่องร้ายอะไรขึ้นบ้าง

ตอนที่ 11 ต้า เมื่อถึงเทศกาลวันวาเลนไทน์ ณ โรงเรียนนาดาวบางกอก มีการแสดงของวง See Scape ในงานโรงเรียน เป็นเรื่องราวของต้า ขนมปัง และเต้ย มีเหตุการณ์ที่ทำให้ต้ารู้สึกวุ่นวายยังรู้สึกดีกับเต้ย คนที่ตนเองเคยชอบมาก่อน จึงทำให้ต้าและขนมปังต้องเลิกกัน เหตุการณ์ในครั้งนี้ทำให้ขนมปังต้องเสียใจมาก

ตอนที่ 12 ไผ่ เหตุการณ์ระหว่างต้าและขนมปังเล็กกันนั้นรู้กันทั้งโรงเรียน ต้า เตี้ย ขนมปัง ต่างอยู่ในภาวะตึงเครียดน่าอึดอัด ธีร์ ก็ยังคงกลัวการเผชิญหน้ากับนน ส่วนหมอก และขวัญก็ยังไม่เข้าใจกันเพราะเรื่องของวิน ที่ขวัญไม่สามารถบอกได้ จนทำให้หมอกรู้สึกเหมือนเป็นคนนอก ขณะที่ไผ่เริ่มเข้าใจตนเองว่าสไปรท์มีความสำคัญกับเขามาก และได้บอกความรู้สึกทั้งหมดกับสไปรท์จนทำให้พอร์ซัวร์เรื่องราวระหว่างทั้งสองคน ในที่สุดสไปรท์ก็ได้บอกเลิกพอร์ซัวร์ กล่าวถึงเฟิร์น ผู้หญิงที่ไผ่เคยมีสัมพันธ์ด้วย กลับเข้ามาในชีวิตไผ่อีกครั้ง พร้อมกับข่าว่าท้อง จนทำให้เรื่องราวช่วงหนึ่งของไผ่เกิดความวุ่นวาย

ตอนที่ 13 ปังฉิม เป็นเรื่องราวของตัวละครทั้งหมดในเรื่อง กล่าวคือ วินได้โทรหาขวัญ หลังจากที่เขาได้เสพยาเสพติดเกินขนาดจนถึงหมดสติ ขวัญรีบไปหาวินที่โรงพยาบาลในวันปังฉิม ซึ่งเป็นวันสุดท้ายในชีวิตนักเรียนดาวบางกอกของพี ม.6 ทุกคน ดาว และรุ่นน้อง ม.5 จัดกิจกรรม “อยากบอก...ก่อนจากกัน” โดยการแจกหัวใจสีแดงให้พี ม.6 ทุกคน เพื่อเขียนความในใจ และนำไปมอบให้กับใครก็ได้ เป็นการบันทึกก่อนจากลาที่สำคัญ ในช่วงเวลาชีวิตวัยเรียนสมัยมัธยมของพวกเขาทั้งหมด

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาษาวัยรุ่น

ศรารุช ชาวเขลางค์ และคณะ (2554) ศึกษาเรื่อง “การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารของวัยรุ่นบนโลกออนไลน์” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารของวัยรุ่นบนโลกออนไลน์ วิธีการวิจัยเน้นการศึกษาเชิงสำรวจ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ วัยรุ่นที่ใช้อินเทอร์เน็ตในการสื่อสารจำนวน 300 คน โดยใช้วิธีการสนทนาบนอินเทอร์เน็ต แชทหรือกระทู้ เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสนทนา ผลการศึกษาพบว่า 1) การใช้ภาษาแชทหรือกระทู้ของวัยรุ่นบนอินเทอร์เน็ตซึ่งเกิดจากการใช้ภาษาผิดหลักไวยากรณ์ ที่มีผลต่ออัตลักษณ์ทางภาษาทำให้ภาษาวิบัติและพบว่าการใช้ภาษาวิบัติเพิ่มมากขึ้น 2) วัฒนธรรมทางภาษา การใช้ภาษาของวัยรุ่นบนโลกอินเทอร์เน็ตและไซเบอร์นั้นคำบางคำถูกดัดแปลงหรือย่อคำเพื่อให้พิมพ์ได้ง่ายขึ้น เช่น ก้อ (ก็) ดี (สวีสวี) คับ (ครับ) กุ่มจัย (กลุ่มใจ) จิง (จริง) และอื่นๆ อีกมากมาย ซึ่งการเขียนด้วยภาษาบนอินเทอร์เน็ตนี้หากใช้บ่อยเข้าจนเกิดความเคยชิน อาจทำให้ลืมตัวสะกดที่ถูกต้องได้

กานต์รวี ชมเชย (2556) ศึกษาเรื่อง “ภาษาไทยเน็ต ภาษาเฉพาะกลุ่มของคนไทยรุ่นใหม่ในการสื่อสารทางอินเทอร์เน็ต” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลักษณะของภาษาไทยเน็ตที่ปรากฏในปี 2555-2556 และการปรากฏของภาษาไทยเน็ตในภาษาสื่อมวลชนและวรรณกรรมรักวัยรุ่น ด้วยวิธีวิจัยทางภาษาศาสตร์สังคม และศึกษาแนวทางการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาไทยในยุคการสื่อสารไร้

พรมแดนด้วยวิธีวิจัยเชิงสำรวจ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ เด็ก วัยรุ่น และวัยทำงานตอนต้น (อายุ 10-35 ปี) ผลการศึกษาพบว่า ภาษาไทยเน็ตเป็นวิธภาษาใหม่ของภาษาไทยที่ไม่ได้เกิดจากการผสมผสานระหว่างภาษาเขียนและภาษาพูด แต่เกิดขึ้นในฐานะภาษาที่ตอบสนองความต้องการของกลุ่มคนรุ่นใหม่ ในการสื่อสารกันผ่านหน้าจอกอมพิวเตอร์ด้วยการพิมพ์ จำแนกได้ 6 ลักษณะ ได้แก่ การแปรด้านการสะกดคำ เช่น อยู่ เป็น อยู่ , ทำไม เป็น ทำมัย การพิมพ์แบบพิเศษ เช่น กรืดดดดดดด , อี้มมว้ากกกกก การใช้สัญลักษณ์ เช่น อย่าคุณินสิ T^T การสร้างคำใหม่ เช่น คริคริ , มั้วพพพพ , เจ็บ การใช้เครื่องหมาย เช่น จ่าน้องต่ายยมิ? , หล่อจิง...น้องเรา!! , เอ่อ...ทำอะไรอะ และการใช้ภาษาอังกฤษปนภาษาไทย เช่น Ok จ้า , Set นี่ห้ามแม่เห็นคะ เต๋วงานเข้า 555 จะเห็นได้ว่า ลักษณะของภาษาไทยเน็ตที่กล่าวมาข้างต้นเป็นลักษณะของการสนทนาผ่านหน้าจอที่คู่สนทนา เพื่อความต้องการความรวดเร็วในการสื่อสาร จึงทำให้เกิดการสะกดคำที่เอื้อต่อการพิมพ์อย่างรวดเร็ว

ชวิตรา ตันติมาลา (2556) ศึกษาเรื่อง “ภัชสก็อยป์ (ภาษาสก็อย) : วัฒนธรรมอุบัติการณ์” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาภาษาสก็อยในฐานะวัฒนธรรมย่อยของวัยรุ่นกลุ่มหนึ่งในสังคมออนไลน์โดยใช้กรอบแนวคิดอัตลักษณ์และแนวคิดวัฒนธรรมย่อย เป็นมุมมองในการอธิบาย และวิเคราะห์สถานการณ์ความเปลี่ยนแปลงของภาษาผ่านสังคมออนไลน์ โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ กลุ่มผู้ใช้ภาษาสก็อย (กลุ่มวัยรุ่นหญิงที่ศึกษาคณะอนง) ผลการศึกษาพบว่า ภาษาสก็อย ใช้วิธีการเปลี่ยนแปลงตัวอักษรและอักขรวิธีของภาษาไทย เมื่อแปลพบว่า ไม่มีคำหยาบและไม่ทำให้ภาษาวิบัติ อีกทั้งบางส่วนยังบ่งบอกถึงเจตคติแง่บวก แต่คนนอกที่ไม่เข้าใจความหมายของภาษาสก็อย กลับตอบโต้ด้วยคำหยาบคาย และภาษาที่วิบัติ คนส่วนใหญ่ มีทัศนคติต่อสก็อยไปในทางลบ เพราะภาพลักษณ์และการใช้ชีวิต กลุ่มสก็อยจึงต่อต้านบรรทัดฐานของสังคมด้วยการสร้างอัตลักษณ์เฉพาะกลุ่มขึ้นเพื่อสร้างความแตกต่างและดึงดูดความสนใจ ภาษาแซททั่วไปไม่สามารถตอบสนองความต้องการของกลุ่มได้ จึงกำหนดรูปแบบการเขียน (พิมพ์) ขึ้นใหม่ เรียกว่า ภาษาสก็อย เป็นวัฒนธรรมอุบัติการณ์

บุษยามาศ แสงจันทร์ (2557) ศึกษาเรื่อง “พฤติกรรมและทัศนคติต่อการใช้ภาษาแซทของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพฤติกรรมและทัศนคติต่อการใช้ภาษาแซทของกลุ่มวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร และศึกษาพฤติกรรมและทัศนคติการใช้ภาษาแซทที่ต่างกันตามลักษณะประชากรศาสตร์ที่ต่างกัน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ วัยรุ่นที่มีอายุระหว่าง 10-22 ปี ที่อาศัยในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการใช้ภาษาแซท ผ่านทางอินเทอร์เน็ต ผลการศึกษาพบว่า วัยรุ่นที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุระหว่าง 10-14 ปี ศึกษาใน

ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น มีรายได้ต่อเดือนต่ำกว่า 5,000 บาท โดยวัยรุ่นส่วนใหญ่ใช้ที่พักราคาเป็นสถานที่ในการแชท และแชทในช่วงเวลา 18:01-00:00 น. ซึ่งใช้ระยะเวลาในการแชท 3-4 ชั่วโมงต่อวัน โดยวัยรุ่นจะใช้เครื่องคอมพิวเตอร์/ PC เป็นเครื่องมือในการแชท และวัยรุ่นมีพฤติกรรมเริ่มใช้ภาษาแชทมาจากตนเองซึ่งวัยรุ่นให้เหตุผลในการใช้ภาษาแชทว่า ภาษาแชทเป็นคำที่สั้น สะกดง่าย พิมพ์ได้สะดวก วัยรุ่นส่วนใหญ่ใช้คำว่า “เทอ (เธอ)” มากที่สุดในกลุ่มคำพ้องเสียง/เลียนเสียงที่ไม่มีในพจนานุกรม คำว่า “ป่าว (เปล่า)” ในกลุ่มคำที่เปลี่ยนตัวสะกดเพื่อความรวดเร็วในการพิมพ์ คำว่า “อาราย , ทามมาย (อะไร,ทำไม)” ในกลุ่มคำถามที่เปลี่ยนลักษณะการสะกดคำ คำว่า “ออิ,คริคริ,หุหุ ,555 (หัวเราะ)” ในกลุ่มคำอุทานแสดงอารมณ์คำว่า “กาก (อ่อนหัด ,ไม่ได้เรื่อง)” ในกลุ่มคำที่เปลี่ยนการสะกดเพื่อลดความหยาบของคำ และวัยรุ่นใช้ “^ _ ^ (ยิ้ม)” ในกลุ่มไอคอนแสดงอารมณ์ และในส่วนของทัศนคติ วัยรุ่นส่วนใหญ่มีทัศนคติทางบวกอยู่ในระดับปานกลาง โดยให้เหตุผลว่าการใช้ภาษาแชททำให้ใช้เวลาในการพิมพ์ที่รวดเร็วขึ้นในการโต้ตอบคู่สนทนา และวัยรุ่นส่วนใหญ่มีทัศนคติในทางลบอยู่ในระดับมากโดยให้เหตุผลว่า การใช้ภาษาแชทมากเกินไปทำให้ภาษาไทยวิบัติมากยิ่งขึ้น โดยวัยรุ่นต่างมีความกังวลเหมือนกันในด้านการใช้ภาษาแชท ซึ่งวัยรุ่นมีความเห็นด้วยมากที่สุด

กานต์รวี ชมเชย (2558) ศึกษาเรื่อง “ภาษาไทยเน็ต : ภาษาสนทนาในโปรแกรมสนทนาในสมาร์ทโฟน” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยด้านรูปแบบการสื่อสารที่ทำให้เกิดลักษณะเฉพาะของภาษาไทยเน็ตที่ใช้ในการสนทนาด้วยโปรแกรมสนทนาในสมาร์ทโฟน และศึกษาลักษณะของภาษาไทยเน็ตที่ปรากฏในการสนทนาด้วยโปรแกรมสนทนาในสมาร์ทโฟน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ คนไทยรุ่นใหม่อายุระหว่าง 10-35 ปี จำนวน 30 คน ที่สนทนาในช่วงปีพ.ศ.2557-2558 ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยด้านรูปแบบการสื่อสารผ่านโปรแกรมสนทนาในสมาร์ทโฟน ส่งผลให้เกิดลักษณะภาษาสนทนา ดังนี้ 1) การมีพื้นที่การแสดงผลขนาดเล็กทำให้เกิดการส่งข้อความแต่ครั้งเป็นคำ วลีหรือประโยคสั้นๆแต่ส่งถี่ๆซึ่งเป็นไปเพื่อให้เกิดการสื่อสารที่ต่อเนื่องด้วย 2) การมีแป้นพิมพ์ขนาดเล็กมากทำให้เกิดการพิมพ์ผิดเป็นจำนวนมาก และเกิดการแปรผันสะกดคำ 3) การที่มีการสนทนาได้ทุกที่ทุกเวลาทำให้เกิดการสนทนาที่ทั้งช่วงการตอบกลับนานหลายชั่วโมง การเปิดการสนทนาพบในลักษณะของประโยคคำถามและประโยคบอกเล่า แต่การปิดการสนทนาพบน้อยมากเท่าที่พบเป็นการขอตัวไปทำธุระหรือเข้านอน ที่เหลือเป็นการทิ้งข้อความไว้ ไม่มีการอ่าน หรืออ่านแล้วแต่ไม่มีการตอบ 4) โปรแกรมสนทนามีไอโมติคอนและสติ๊กเกอร์ทำให้ภาษาสนทนาปรากฏไอโมติคอนและสติ๊กเกอร์โดยใช้ทั้งแทนข้อความและประกอบข้อความ เป็นอวัจนภาษาลักษณะหนึ่งส่วนลักษณะภาษาในการสนทนานั้น แบ่งออกได้ 5 ลักษณะ ได้แก่ 1) การแปรผันการสะกดคำ เช่น

กู เป็น กรู , กี่ เป็น ก้อ , ค่ะ เป็น คร่า/ค่า 2) การใช้คำสร้างใหม่ เช่น ครุครี เง้อ 3) การใช้เครื่องหมาย เช่น กู...พลาดไปหลายข้อต , หือ???? 4) การพิมพ์แบบพิเศษ เช่น เสียดายยยยย , ต่า กูทำมายยยยยยยยย 5) การใช้คำย่อที่ไม่ใช่คำย่อที่ใช้กันโดยทั่วไป แต่ยังสามารถสื่อความหมายได้จากบริบทการสนทนา เช่น ผช หมายถึง ผู้ชาย , ชุม หมายถึง ประชุม

จากตัวอย่างงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะภาษาวัยรุ่นนั้น แสดงให้เห็นว่า การใช้ภาษาของวัยรุ่นมีลักษณะของภาษาที่ผิดหลักไวยากรณ์ มีการเปลี่ยนแปลงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ ซึ่งไม่ตรงตามอักขรวิธีของภาษาไทย มีลักษณะการพิมพ์แบบพิเศษ การใช้คำลงท้าย การใช้เครื่องหมาย การใช้คำย่อ การใช้ภาษาอังกฤษปนภาษาไทย การตัดพยางค์หรือคำให้สั้นลง อีกทั้งยังมีการใช้สำนวนเพื่อเป็นการเปรียบเทียบ ลักษณะของภาษาวัยรุ่นที่นำมาใช้ในสื่อสารกันเพื่อให้เข้าใจกันในกลุ่มได้ง่ายและรวดเร็วขึ้น

บทที่ 3

ภาษาวัยรุ่นที่ปรากฏในนิยายภาพ

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้รวบรวมภาษาวัยรุ่นที่ปรากฏในนิยายภาพ เรื่อง ฮอร์โมน วัยว้าวุ่น ภาค 1-2 มาศึกษาและวิเคราะห์ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ดังมีรายละเอียดตามลำดับต่อไปนี้

1. ลักษณะภาษาวัยรุ่นที่ปรากฏในนิยายภาพ

1.1 ลักษณะการสร้างคำ

1.1.1 การใช้คำลงท้าย

1.1.2 การใช้คำทับศัพท์ภาษาอังกฤษ

1.1.3 การตัดพยางค์/คำให้สั้นลง

1.1.4 การใช้สำนวน

1.2 ลักษณะการเขียนคำ

1.2.1 การใช้เครื่องหมายวรรคตอนแบบพิเศษ

1.2.2 การพิมพ์แบบพิเศษ

1.2.3 การแปรด้านการสะกดคำ

2. จำแนกกลุ่มความหมายของภาษาวัยรุ่นที่ปรากฏในนิยายภาพ

2.1 กลุ่มความหมายเกี่ยวกับพฤติกรรม อารมณ์ ความรู้สึก

2.2 กลุ่มความหมายเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศ

2.3 กลุ่มความหมายเกี่ยวกับบุคคล

1. ลักษณะภาษาวัยรุ่นที่ปรากฏในนิยายภาพ

จากการศึกษาวิเคราะห์ภาษาวัยรุ่นที่ปรากฏในนิยายภาพ เรื่อง ฮอร์โมน วัยว้าวุ่น ภาค 1-2 ผู้วิจัยพบว่าภาษาวัยรุ่นในนิยายภาพดังกล่าวมีความแตกต่างจากภาษาไทยมาตรฐาน สามารถแบ่งลักษณะภาษาวัยรุ่นออกเป็น 2 ลักษณะ คือ ลักษณะการสร้างคำ และลักษณะการเขียนคำ

1.1 ลักษณะการสร้างคำ

ลักษณะการสร้างคำ คือ การนำหน่วยคำตั้งแต่ 2 หน่วยคำมาสร้างเป็นคำหรือข้อความให้เกิดคำใหม่ขึ้นในบทสนทนาที่ปรากฏในนิยายภาพเรื่อง ฮอร์โมน วัยว้าวุ่น ผู้วิจัยพบว่ามิลักษณะการสร้างคำประเภทต่างๆที่มีลักษณะแตกต่างจากภาษาไทยมาตรฐาน คือ การใช้คำลงท้าย การตัดพยางค์/คำให้สั้นลง การใช้คำทับศัพท์ภาษาอังกฤษ และการใช้สำนวน

1.1.1 การใช้คำลงท้าย

นิตยา กาญจนะวรรณ (2556) ได้อธิบายเกี่ยวกับคำลงท้ายไว้ว่า เป็นคำที่ใช้ลงท้ายคำหรือประโยค ในภาษาไทยมีคำลงท้าย 2 ประเภท ดังนี้

ประเภทที่หนึ่งคำลงท้ายที่ใช้แสดงความสุภาพในภาษาไทยใช้แตกต่างกันระหว่างผู้หญิงกับผู้ชาย คำลงท้ายที่ใช้ทั่วไป ผู้ชายใช้ว่า ครับ เช่น ผมไปครับ ผู้หญิงใช้ว่า ค่ะ เช่น ดิฉันไปค่ะ บางทีก็ใช้ในเชิงรับ เช่น ไปครับ ไปค่ะหรือใช้ลงท้ายคำ “ละ” เป็น “ละครับ” “ละค่ะ” เช่น ลาละครับ ลาละค่ะ คำลงท้ายที่ผู้หญิงใช้ในการแสดงความสุภาพยังมีอีกหลายคำ คือ คำว่า ค่ะ ใช้ในเชิงถาม เช่น ไปไหมคะ หรือใช้ลงท้ายคำ “นะ” เป็น “นะค่ะ” เช่น สวยดีนะค่ะ หรือใช้ลงท้ายคำ “ละ” เป็น “ละค่ะ” เช่น แล้วอันนี้ละค่ะ คำว่า ขา ใช้ขานรับ เช่น ขา ได้ยินแล้วค่ะ หรือใช้ต่อท้ายคำเรียกขาน เช่น แม่ขา ไปไหมคะ นอกจากนี้ยังมีคำลงท้ายที่ผู้หญิงใช้กับคนที่สนิทสนมกันและใช้อย่างไม่เป็นทางการ คือ คำว่า จ๊ะ ใช้ในเชิงรับ เช่น ไปจ๊ะ คำว่า จ๊ะ ใช้ในเชิงถาม เช่น ไปไหนจ๊ะ คำว่า จำ ใช้ขานรับ เช่น จำ ได้ยินแล้วจ๊ะ หรือใช้ต่อท้ายคำเรียกขาน เช่น แม่จำ ไปไหมจ๊ะ

ประเภทที่สองคำลงท้ายที่ใช้แสดงสถานะของเหตุการณ์ เช่น คำว่า เกอะ เกิด ใช้เป็นคำอนุญาตเชิงสั่ง เช่น กินเกอะ ยังมีอีกมาก หรือใช้แสดงการชักชวน เช่น ไปกินกันเกอะ คำว่า นะ นะ นำ เกอะนะ เกอะนะ เกอะนะ ใช้ได้ทั้งสั่ง ทั้งชักชวน เช่น ไปให้พินนะ (สั่ง) ไปด้วยกันนะ (ชักชวน) คำว่า “นะ” อาจจะใช้บอกกล่าวก็ได้ เช่น ฉันทไปนะ คำว่า ละ ละนะ ใช้แสดงการบอกกล่าวเพื่อเน้นความให้กระชับขึ้น เช่น ไปละ ไปละนะ คำว่า ละ ใช้แสดงการยืนยันให้มีน้ำหนักขึ้น เช่น จะไปไหมละ คำว่า ซิ ซิ ซิ ใช้เป็นคำอนุญาตเชิงสั่ง เช่น ไปซิ ไปซิ ไปซิ เสียงที่ทอดยาวขึ้นแสดงการคะยั้นคะยอ คำว่า ซินะ ใช้ในการรับอย่างหนักแน่น เช่น ไปซินะ คำว่า หรอก ใช้เน้นความบอกเล่า เช่น ไม่ไปหรอก ก็คืออยู่หรอก เป็นต้น

การใช้คำลงท้าย คือ คำที่ใช้ลงท้ายประโยคสนทนาของกลุ่มวัยรุ่นที่ปรากฏในนิยายภาพเรื่อง ฮอร์โมน วัยว้าวุ่น ซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษาตามประเด็นของนิตยา กาญจนะวรรณ โดยแบ่งตามประเด็นการศึกษาที่พบในนิยายภาพดังกล่าวได้ดังนี้

1.1.1.1 การใช้คำลงท้ายแสดงความสุภาพ เป็นการนำคำที่บ่งบอกความแตกต่างกันระหว่างผู้หญิงกับผู้ชาย บ่งบอกถึงสถานะความสัมพันธ์ของผู้พูด มาลงท้ายในประโยคสนทนา โดยทั่วไปจะในเชิงตอบรับ เช่น คำว่า ค่ะ , ละค่ะ , ครับ , ละครับ ใช้ในเชิงถาม เช่น คำว่า ค่ะ

, นะคะ , ละ , ละคะ แต่จากประโยคสนทนาของตัวละครในนิยายภาพจะใช้คำลงท้ายแสดงความสุภาพในเชิงตอบรับ และเชิงถามอื่นๆที่นอกเหนือจากภาษาไทยมาตรฐาน เช่น

“มีจริงก็ดีสิยะ เจ้าของร้านเค้าไม่น่ารักสักคนเลยอะ”

(ฮอริโมน วัยว้าวุ่น ภาค 1 หน้า 5)

จากประโยคสนทนาดังกล่าว เป็นการสนทนายระหว่างตัวละครนักเรียนหญิง โดยใช้คำว่า อะ กับคำว่า อะ ซึ่งเป็นลักษณะการใช้คำลงท้ายในเชิงตอบรับ เพื่อบอกกล่าวให้รับรู้ บ่งบอกถึงความสนิทสนมและการประชดประชันระหว่างผู้พูด

“เฮ้ย สไปรท์ วันนี้กินข้าวร้านไหนอะ อร่อยปะ”

(ฮอริโมน วัยว้าวุ่น ภาค 1 หน้า 11)

จากประโยคสนทนาดังกล่าว เป็นการสนทนายระหว่างตัวละครนักเรียนหญิง โดยใช้คำว่า อะ กับคำว่า ปะ ซึ่งเป็นลักษณะการใช้คำลงท้ายในเชิงถาม เพื่อต้องการคำตอบจากสิ่งที่ถาม และบ่งบอกถึงความสนิทสนมระหว่างเพื่อน

“มันคงไม่เข้าใจหมอกเองวะ”

(ฮอริโมน วัยว้าวุ่น ภาค 1 หน้า 92)

จากประโยคสนทนาดังกล่าว เป็นการสนทนายระหว่างตัวละครนักเรียนหญิงที่ชื่อว่า มิ้น สนทนากับนักเรียนชายที่ชื่อว่า หมอก โดยใช้คำว่า วะ ซึ่งเป็นลักษณะการใช้คำลงท้ายในเชิงตอบรับ เพื่อบอกกล่าวในสิ่งที่ไม่เข้าใจ ปนกับความรู้สึกน้อยใจของผู้พูดที่เป็นเพศหญิง และบ่งบอกถึงความสนิทสนมซึ่งตัวละครทั้งสองคนมีความสัมพันธ์แบบคู่รัก

“ใครทำวะ แม่งโดนวะ”

(ฮอริโมน วัยว้าวุ่น ภาค 1 หน้า 98)

จากประโยคสนทนาดังกล่าว เป็นการสนทนายระหว่างตัวละครนักเรียนชาย โดยใช้คำว่า วะ ซึ่งเป็นลักษณะการใช้คำลงท้ายในเชิงถาม เพื่อต้องการคำตอบ ส่วนคำว่า วะ ในเชิงตอบรับ เพื่อบ่งบอกความพอใจในสิ่งที่เห็น และบ่งบอกถึงความสนิทสนมระหว่างเพื่อน

“พักนี้ดินเค้าเรียนหนักอะคะ ก็เลยไม่ค่อยว่าง”

(ฮอโรมอน วัยว้าวุ่น ภาค 1 หน้าที่ 220)

จากประโยคสนทนาดังกล่าว เป็นการสนทนาระหว่างตัวละครชื่อว่า ดาวกำลังสนทนากับแม่ โดยใช้คำว่า อะคะ ซึ่งเป็นลักษณะการใช้คำลงท้ายในเชิงตอบรับ เพื่อบอกกล่าวให้รับรู้ และบ่งบอกความสัมพันธ์สนมระหว่างลูกกับแม่

“มันเลอะมากขึ้นแฮะ”

(ฮอโรมอน วัยว้าวุ่น ภาค 2 หน้าที่ 22)

จากประโยคสนทนาดังกล่าว เป็นการสนทนาระหว่างตัวละครนักเรียนหญิงชื่อว่า เต้ย กับนักเรียนชายชื่อว่า ภู โดยใช้คำว่า แฮะ ซึ่งเป็นลักษณะการใช้คำลงท้ายในเชิงตอบรับ เพื่อบอกกล่าวให้รับรู้ในสิ่งที่เกิดขึ้น และบ่งบอกความสัมพันธ์สนมระหว่างเพื่อน

“อ้อหือ บ่นทีก็บ่นเป็นป่าเลยนะจ้ะ” (ฮอโรมอน วัยว้าวุ่น ภาค 2 หน้าที่ 237)

จากประโยคสนทนาดังกล่าว เป็นการสนทนาระหว่างตัวละครนักเรียนหญิงชื่อว่า ขวัญ กับสไปร์ท โดยใช้คำว่า นะจ้ะ ซึ่งเป็นลักษณะการใช้คำลงท้ายในเชิงตอบรับ เพื่อบอกกล่าวให้รับรู้ในสิ่งที่กำลังพูดถึงเป็นการพูดล้อเลียน และบ่งบอกความสัมพันธ์สนมระหว่างเพื่อน

1.1.1.2 การใช้คำลงท้ายแสดงสถานะของเหตุการณ์ เป็นการนำคำที่บ่งบอกถึงน้ำเสียงของผู้พูดในสถานการณ์ต่างๆมาลงท้ายในประโยคสนทนา โดยทั่วไปจะใช้แสดงการบอกกล่าว เช่นคำว่า นะ, ละ, ละนะ ใช้แสดงการอนุญาตเชิงสั่ง เช่นคำว่า เอะ, เถิด และใช้แสดงการชักชวน เช่นคำว่า นะ, นะ, เอะนะ แต่จากประโยคสนทนาของตัวละครในนิยายภาพจะใช้คำลงท้ายแสดงสถานะของเหตุการณ์ลักษณะการบอกกล่าว การอนุญาตเชิงสั่ง การชักชวน และการถามอื่นๆที่นอกเหนือจากภาษาไทยมาตรฐาน เช่น

“นี่แกไปตกหลุมรักหนุ่มร้านเค้กที่ไหนจริงๆปะเนี่ย ฉันทนมาก เก่งงะ”

(ฮอโรมอน วัยว้าวุ่น ภาค 1 หน้าที่ 5)

จากประโยคสนทนาดังกล่าว เป็นการสนทนาระหว่างตัวละครนักเรียนหญิง โดยใช้คำว่า ปะเนี่ย ซึ่งเป็นลักษณะการใช้คำลงท้ายที่แสดงเจตนาการถามให้ตอบ เพื่อให้ได้คำตอบจากเหตุการณ์ที่ถามให้รู้เรื่องจริง และบ่งบอกอารมณ์เงินอายจากสิ่งที่พูดถึง ส่วนคำว่า งะ แสดงเจตนาการแจ้งให้ทราบ เพื่อบอกกล่าวให้รับรู้ถึงการชื่นชมคู่สนทนา

“เฮ้ย จริงงะ หมอกจะสอนให้จริงเหอ”

(ฮอริโมน วัยวัยรุ่น ภาค 2 หน้า ที่ 10)

จากประโยคสนทนาดังกล่าว เป็นการสนทนาระหว่างตัวละครนักเรียนหญิงชื่อว่า ขวัญ กับนักเรียนชายชื่อว่า หมอก โดยใช้คำว่า งะ ซึ่งเป็นลักษณะการใช้คำลงท้ายที่แสดงเจตนาการถามให้ตอบ เพื่อให้ได้คำตอบจากสถานการณ์การสนทนากันให้ทราบว่าจริงหรือไม่จริง

“เป็นไง ปังร้องใช้ได้ปะ”

(ฮอริโมน วัยวัยรุ่น ภาค 2 หน้า ที่ 102)

จากประโยคสนทนาดังกล่าว เป็นการสนทนาระหว่างตัวละครนักเรียนหญิงชื่อว่า ขนมนิ่ง กับนักเรียนชายชื่อว่า ต้า โดยใช้คำว่า ปะ ซึ่งเป็นลักษณะการใช้คำลงท้ายที่แสดงเจตนาการถามให้ตอบ เพื่อต้องการคำตอบจากสถานการณ์การร้องเพลง

“จะให้ลบทำไมวะ แกกลัอะไรกันเนี่ยหา แค้กก็สนุกๆใช้ปะ ดือออกดูดิ เอ๊ะ หรือว่าแกสองคนเบี่ยนกันจริงๆะ”

(ฮอริโมน วัยวัยรุ่น ภาค 2 หน้า ที่ 110)

จากประโยคสนทนาดังกล่าว เป็นการสนทนาระหว่างตัวละครนักเรียนหญิงชื่อว่า ดิว กับก้อย โดยใช้คำว่า ว้า , เนี่ยหา , ปะ และคำว่า วะ ซึ่งเป็นลักษณะการใช้คำลงท้ายที่แสดงเจตนาการถามให้ตอบ บ่งบอกอารมณ์สงสัยและต้องการรับรู้ความจริงเพื่อจะได้หมดข้อสงสัยในสิ่งที่คิดจากสถานการณ์ที่ต้องการทราบ

“งั้นกูคิดไรอยู่อะ ตอนนั้นนะ”

(ฮอริโมน วัยวัยรุ่น ภาค 2 หน้า ที่ 290)

จากประโยคสนทนาดังกล่าว เป็นการสนทนาระหว่างตัวละครนักเรียนชายชื่อว่า ต้า กับหมอก โดยใช้คำว่า อะ ซึ่งเป็นลักษณะการใช้คำลงท้ายที่แสดงเจตนาการถามให้ตอบ เพื่อต้องการคำตอบ ส่วนคำว่า นะ แสดงเจตนาการแจ้งให้ทราบ ซึ่งแฝงด้วยอารมณ์การประชดประชันของผู้พูดที่ต้องการให้ผู้ฟังทราบว่าตนเองรู้สึกไม่พอใจ

“อ้อ อ้อ ฉันทว่าไม่อะ เนอะเต้ยเนอะ”

(ฮอริโมน วัยวัยรุ่น ภาค 1 หน้า ที่ 3)

จากประโยคสนทนาดังกล่าว เป็นการสนทนาระหว่างตัวละครที่เป็นนักเรียนหญิง โดยใช้คำว่า อะ ซึ่งเป็นลักษณะการใช้คำลงท้ายที่แสดงเจตนาการแจ้งให้ทราบ เป็นการบอกกล่าวด้วยการ

ปฏิเสธ บ่งบอกความคิดเห็นที่แตกต่างจากคนอื่นๆ ส่วนคำว่า เนอะ แสดงเจตนาการบอกให้ทำ เพื่อเป็นการขอร้องของตัวละครให้มีความคิดเห็นคล้ายตามตนเอง สังเกตได้จากการพูดซ้ำกันถึงสอง ครั้ง

“วันหลังไปดูเราซ่อมปะละ” (ฮอร์โมน วัยว้าวุ่น ภาค 1 หน้า 17)

จากประโยคสนทนาดังกล่าว เป็นการสนทนาระหว่างตัวละครนักเรียนชายกับนักเรียนหญิง โดยใช้คำว่า ปะละ ซึ่งเป็นลักษณะการใช้คำลงท้ายที่แสดงเจตนาการบอกให้ทำเชิงชักชวนให้ไปตาม สถานการณ์ดังกล่าวในบทสนทนา

“เฮ้ยมีง เตี้ยวูไปเปลี่ยนน้ำก่อนวะ ถือดี” (ฮอร์โมน วัยว้าวุ่น ภาค 1 หน้า 23)

จากประโยคสนทนาดังกล่าว เป็นการสนทนาระหว่างตัวละครนักเรียนชาย โดยใช้คำว่า วะ กับคำว่า ดี ซึ่งเป็นลักษณะการใช้คำลงท้ายที่แสดงเจตนาการบอกให้ทำเชิงสั่งให้ปฏิบัติตามในสิ่งที่ ผู้พูดต้องการ

“กูว่าพอเหอะวะ” (ฮอร์โมน วัยว้าวุ่น ภาค 1 หน้า 263)

จากประโยคสนทนาดังกล่าว เป็นการสนทนาระหว่างตัวละครกลุ่มวัยรุ่นนักเรียนชายที่เคยมี ประวัติการทะเลาะต่อแยกัน โดยใช้คำว่า เหอะวะ ซึ่งเป็นลักษณะการใช้คำลงท้ายที่แสดงเจตนา การบอกให้ทำเชิงขอร้องให้คู่สนทนาปฏิบัติตาม เพื่อให้เหตุการณ์ที่เคยเกิดขึ้นระหว่างทั้งสองฝ่าย ทุเลาลง

“เหย ไม่มีคนเห็นหรอก นี่จะ ตรงนี้แหละ” (ฮอร์โมน วัยว้าวุ่น ภาค 2 หน้า 163)

จากประโยคสนทนาดังกล่าว เป็นการสนทนาระหว่างตัวละครเพศหญิงและเพศชายชื่อว่า เจน กับ วิน โดยใช้คำว่า หรอก ซึ่งเป็นลักษณะการใช้คำลงท้ายที่แสดงเจตนาการแจ้งให้ทราบเชิง บอกเล่าโดยเน้นให้รู้เรื่องจริงจากสถานการณ์ที่เกิดขึ้น ส่วนคำว่า งะ และคำว่า แหละ แสดง เจตนาการบอกให้ทำเชิงสั่งให้ปฏิบัติตาม

นอกจากนี้ ยังพบว่าการใช้คำลงท้ายในนิยายภาพเรื่อง ฮอร์โมน วัยว้าวุ่น มีลักษณะการใช้คำ เหมือนกัน เสียงต่างกัน จึงทำให้ความหมายที่เกิดขึ้นนั้น มีความต่างกันด้วย เช่น

“ใครทำอะไร แม่งโดนวะ”

(ฮอโรมอน วิว้าวุ่น ภาค 1 หน้า 98)

จากตัวอย่างประโยคสนทนาในนิยายภาพเรื่อง ฮอโรมอน วิว้าวุ่น ภาค 1-2 ลักษณะการสร้างคำโดยใช้คำลงท้ายจากนิยายภาพเรื่องฮอโรมอน วิว้าวุ่น ภาค 1-2 จะเห็นได้ว่า การใช้คำลงท้ายที่ปรากฏในเรื่องดังกล่าว พบคำว่า วะ , อะ , นะ , งะ , ป๊ะ , ยะ , เจี้ย , เอะ , เฮอะ , ฮะ , ฮ้า ฯลฯ แสดงให้เห็นว่ากลุ่มวัยรุ่นที่ใช้คำลงท้ายนั้นมีทั้งเพศชายและเพศหญิง มีการใช้คำลงท้ายแสดงความสุภาพและแสดงสถานะของเหตุการณ์โดยใช้คำเหมือนกัน อีกทั้งจะเห็นได้ว่าเป็นการแสดงความเจตนาของผู้พูด ซึ่งประกอบด้วยแสดงเจตนาการแจ้งให้ทราบ เจตนาการถามให้ตอบ และเจตนาการบอกให้ทำ บ่งบอกให้เห็นถึงความสนิทสนมของกลุ่มผู้พูดด้วย

1.1.2 การใช้คำทับศัพท์ภาษาอังกฤษ

ประยอ ม ชองทอง (2551 : 155) ได้อธิบายเกี่ยวกับการทับศัพท์ไว้ว่า เป็นการถ่ายทอดอักขระจากภาษาต่างประเทศ โดยวิธีเขียนทับศัพท์นั้น ต้องคำนึงถึงรูปคำเดิมประกอบหลักในการเขียนคำไทยที่มาจากภาษาต่างประเทศประกอบกันด้วย จึงจะเขียนถูกต้องตามหลักเกณฑ์การทับศัพท์

VoiceTV (2554) ได้อธิบายเกี่ยวกับคำทับศัพท์ คือ คำในภาษาไทยที่มีรากมาจากภาษาอื่น โดยเอามาใช้ทั้งคำซึ่งการออกเสียงอาจเพี้ยนไปจากเดิมเล็กน้อยแต่การเขียนเป็นการเขียนด้วยภาษาไทย การเขียนทับศัพท์ในปัจจุบันคือการเขียนคำภาษาไทยที่เป็นทับศัพท์มาจากภาษาอังกฤษ

การใช้คำทับศัพท์ภาษาอังกฤษ คือ การนำคำจากภาษาอังกฤษมาใช้ประกอบในบทสนทนาปนกับประโยคในภาษาไทย จากการศึกษาลักษณะการใช้คำทับศัพท์ภาษาอังกฤษในนิยายภาพเรื่องฮอโรมอน วิว้าวุ่น ภาค 1-2 ผู้วิจัยพบว่าการใช้คำทับศัพท์ภาษาอังกฤษอยู่ 2 ลักษณะ คือ คำทับศัพท์ที่เขียนเป็นภาษาไทย และคำทับศัพท์ที่เขียนเป็นภาษาอังกฤษ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

1.1.3.1 คำทับศัพท์ที่เขียนเป็นภาษาไทย จากนิยายภาพเรื่องฮอโรมอน วิว้าวุ่น ภาค 1-2 พบว่าคำทับศัพท์ที่เขียนเป็นภาษาไทยนั้น เมื่ออยู่ในประโยคสนทนาจะมีความหมายคงเดิม แต่มีบางคำที่เกิดความหมายใหม่ เช่น

“มีอะไรจะเมาท์เว้ย เดี่ยวเล่าให้ฟัง”

(ฮอโรมอน วิว้าวุ่น ภาค 1 หน้า 44)

พจนานุกรมคำใหม่ เล่ม 1-2 (2557 : 267) ได้ให้ความหมายคำว่า เม้าท์ ไว้ว่า พูดคุยกัน มักเป็นเรื่องไร้สาระ, พูดนินทา จากประโยคสนทนาดังกล่าว เม้าท์ มาจากภาษาอังกฤษว่า mouth หมายถึง ปาก ซึ่งจากบทสนทนานั้นมีความหมายใหม่ โดยแสดงถึงกริยาอาการของตัวละครที่ต้องการสนทนานินทาเรื่องของคนอื่นให้ฝ่ายตรงข้ามฟัง

“มึงจะตะโกนทำไมวะ ชัดฟิลหมด”

(ฮอริโมน วัยว้าวุ่น ภาค 1 หน้า 87)

พจนานุกรมคำใหม่ เล่ม 1-2 (2557 : 245) ได้ให้ความหมายคำว่า ฟิล ไว้ว่า “อารมณ์” จากประโยคสนทนาดังกล่าว ฟิล มาจากภาษาอังกฤษว่า feel ซึ่งจากบทสนทนานั้นมีความหมายใหม่ หมายถึง ความรู้สึก โดยแสดงถึงอารมณ์ของตัวละครที่รู้สึกเสียอารมณ์

“กลายเป็นเรื่องใหญ่แล้วครับท่านผู้ชม สำหรับละครที่พีตแบ็กรุนแรงมากเลยตอนนี้ นั่นคือละครเรื่อง รักกรุ้มกริม”

(ฮอริโมน วัยว้าวุ่น ภาค 2 หน้า 30)

พจนานุกรมคำใหม่ เล่ม 1-2 (2557 : 245) ได้ให้ความหมายคำว่า พีตแบ็ก ไว้ว่า “ผลป้อนกลับ , ผลการประเมินหรือการสนองตอบ ซึ่งเป็นแหล่งข้อมูลให้รู้ว่าจะงานของตนดีหรือไม่ดีอย่างไร” จากประโยคสนทนาดังกล่าว พีตแบ็ก มาจากภาษาอังกฤษว่า feedback ซึ่งจากบทสนทนานั้นมีความหมายคงเดิม หมายถึง ผลย้อนกลับ , การสนองกลับ , การตอบสนอง โดยแสดงถึงลักษณะของละครที่ตัวละครในเรื่องกล่าวถึงในเรื่องผลตอบกลับที่มีความรุนแรง

“รู้ได้ไงเนี่ย อิม จัน กู๊ดไนท์นะ” (ฮอริโมน วัยว้าวุ่น ภาค 2 หน้า 74)

Thai Learner Dictionary (2552: 219) ได้ให้ความหมายคำว่า good night ไว้ว่า “ราตรีสวัสดิ์” จากประโยคสนทนาดังกล่าว กู๊ดไนท์ มาจากภาษาอังกฤษว่า good night ซึ่งจากบทสนทนานั้นมีความหมายคงเดิม หมายถึง ราตรีสวัสดิ์ เป็นการบอกคู่สนทนาให้นอนหลับฝันดี

“ไฮ ขวัญ” (ฮอริโมน วัยว้าวุ่น ภาค 2 หน้า 177)

Thai Learner Dictionary (2552: 234) ได้ให้ความหมายคำว่า hi ไว้ว่า สวัสดิ์ จากประโยคสนทนาดังกล่าว ไฮ มาจากภาษาอังกฤษว่า hi หมายถึง การทักทายโดยการบอกกล่าวสวัสดิ์ ซึ่งจากบทสนทนานั้นมีความหมายคงเดิม เป็นการกล่าวทักทายกับคู่สนทนา

“ก็ถ้าชอบอะ ทำไมไม่ไลค์อะ” (ฮอริโมน วัยวัยรุ่น ภาค 2 หน้า 247)

Thai Learner Dictionary (2552: 293) ได้ให้ความหมายคำว่า like ไว้ว่า “ชอบ, อยาก, ต้องการ” จากประโยคสนทนาดังกล่าว ไลค์ มาจากภาษาอังกฤษว่า like ซึ่งจากบทสนทนานั้นมีความหมายคงเดิม เป็นการใช้ออกคู่สนทนาให้กดชอบในเฟซบุ๊กของตนเอง

“เราแมสเสจไปหามัน แล้วถ้ามันตอบกลับมอะ”

(ฮอริโมน วัยวัยรุ่น ภาค 2 หน้า 327)

Thai Learner Dictionary (2552: 315) ได้ให้ความหมายคำว่า message ไว้ว่า “ข่าวสาร, สาร, สาส์น, ประเด็น, เนื้อความ” จากประโยคสนทนาดังกล่าว แมสเสจ มาจากภาษาอังกฤษว่า message ซึ่งจากบทสนทนานั้นมีความหมายคงเดิม หมายถึง การส่งข้อความในโทรศัพท์ โน้ตบุ๊ก หรือ เฟซบุ๊ก

1.1.3.2 คำทับศัพท์ที่เขียนเป็นภาษาอังกฤษ จากนิยายภาพเรื่องฮอริโมน วัยวัยรุ่น ภาค 1-2 พบว่าส่วนใหญ่คำที่ใช้มีความหมายคงเดิม เช่น

“เธออยากเข้าที่ไหน เดี่ยวครูจะเขียนไว้ใน recommendation ให้”

(ฮอริโมน วัยวัยรุ่น ภาค 1 หน้า 4)

Thai Learner Dictionary (2552: 315) ได้ให้ความหมายคำว่า recommendation ไว้ว่า “การแนะนำ, การเชิดชู, การส่งเสริม, การเกื้อหนุน” จากประโยคสนทนาดังกล่าว คำว่า recommendation มีความหมายว่า ข้อคิดเห็น, ข้อแนะนำ ซึ่งเป็นการสนทนาโดยครูผู้สอนวิชา ภาษาอังกฤษจะเขียนข้อคิดเห็นไว้ในใบแจ้งผลการเรียนของตัวละครนนักเรียนที่ชื่อว่าของขวัญเพื่อจะได้นำไปใช้ในการเข้าเรียนต่อมหาวิทยาลัย

“หือ ผู้ชายมันโง่ ทำแบบนี้เค้าเรียกว่า แรด ไม่ใช่ friendly”

(ฮอริโมน วัยวัยรุ่น ภาค 1 หน้า 98)

Thai Learner Dictionary (2552: 204) ได้ให้ความหมายคำว่า friendly ไว้ว่า “เป็นมิตร” จากประโยคสนทนาดังกล่าว คำว่า friendly มีความหมายว่า สนทนากับทุกคน

นอกจากนี้ พบว่าประโยคสนทนาในนิยายภาพเรื่อง ฮอริโมน วัยวัยรุ่น ภาค 1-2 ที่มีการนำ คำทับศัพท์ที่เขียนเป็นภาษาอังกฤษนั้น เมื่อใช้ในประโยคสนทนาในภาษาวัยรุ่นมีความหมายใหม่ เช่น

“เฮ้ย เต้ย แกล้งถามต่าดูดิ ข้าวจากผู้ขายน่าจะ **inside** ดีนะ”

(ฮอร์โมน วัยวัยรุ่น ภาค 1 หน้า 11)

Thai Learner Dictionary (2552: 262) ได้ให้ความหมายคำว่า inside ไว้ว่า “ด้านใน, ข้างใน, ตอนใน” จากประโยคสนทนาดังกล่าว มีความหมายใหม่ว่า ทันสมัย, ทันต่อเหตุการณ์ และเป็น การสอบถามข้อมูลจากคนที่อยู่วงใน ใกล้ชิดกับเหตุการณ์หรือเรื่องราวที่เกิดขึ้น

จากตัวอย่างประโยคสนทนาในนิยายภาพเรื่อง ฮอร์โมน วัยวัยรุ่น ภาค 1-2 แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ คือ คำทับศัพท์ที่เขียนเป็นภาษาไทย และคำทับศัพท์ที่เขียนเป็น ภาษาอังกฤษ จะเห็นได้ว่า คำที่นำมาใช้นั้นส่วนใหญ่ นั้น มีความหมายคงเดิม แต่จะพบในบางคำที่ เปลี่ยนความหมายใหม่ เพื่อให้ประโยคสนทนามีความน่าสนใจ

1.1.3 การตัดพยางค์/คำให้สั้นลง

การตัดพยางค์/คำให้สั้นลง คือ การนำคำที่ใช้ในการสนทนามาตัดออกบางส่วน ซึ่งอาจจะตัดที่พยางค์ต้นหรือที่พยางค์ท้ายของคำออกไป ทำให้คำอ่านสั้นลง โดยพบว่ามีการ ตัดพยางค์/คำให้สั้นลงทั้งคำภาษาไทยและคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษ แต่ความหมายของคำที่ตัดออก นั้นยังคงมีความหมายเดิมสามารถเข้าใจได้ จากการศึกษาลักษณะการตัดพยางค์/คำให้สั้นลงในนิยาย ภาพเรื่องฮอร์โมน วัยวัยรุ่น ภาค 1-2 ผู้วิจัยพบตัวอย่างต่อไปนี้

“อ้อ สายวิทย์คะพี่ ยังไงก็ช่วยหนูด้วยนะคะ”

(ฮอร์โมน วัยวัยรุ่น ภาค 1 หน้า 4)

คำว่า “วิทย์” ตัดมาจากคำว่า วิทยาศาสตร์ พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554 (2554: 1120) ได้ให้ความหมายคำว่า วิทยาศาสตร์ ไว้ว่า “ความรู้ที่ได้โดยการสังเกตและค้นคว้าจาก ปรากฏการณ์ธรรมชาติแล้วจัดเข้าเป็นระเบียบ, วิชาที่ค้นคว้าได้หลักฐานและเหตุผลแล้วจัดเข้าเป็น ระเบียบ” จากประโยคสนทนาดังกล่าว เป็นการสนทนายาระหว่างตัวละครชื่อว่าดาวกับรุ่นพี่ชื่อว่า ของขวัญ ซึ่งดาวบอกกับรุ่นพี่ว่าตนเองนั้นเรียนแผนการเรียนวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์

“นี่แกไปตกหลุมรักหนุ่มร้านเค้กที่ไหนจริงๆปะเนี่ย ฉันทนมาก เก่งงะ”

(ฮอร์โมน วัยวัยรุ่น ภาค 1 หน้า 5)

คำว่า “อิน” ตัดมาจากคำว่า inner พจนานุกรมคำใหม่ เล่ม 1-2 (2557: 376) ได้ให้ความหมายคำว่า อิน ไว้ว่า “เข้าถึงอารมณ์อย่างแท้จริง” จากประโยคสนทนาดังกล่าว เป็นการสนทนาระหว่างตัวละครชื่อว่า ก้อยกับดาว ซึ่งก้อยแสดงความชื่นชมเรื่องการแต่งนิยายของดาว

“เฮ้ย ดาว จินอะไรอยู่นะ”

(ฮอริโมน วัยว้าวุ่น ภาค 1 หน้า 6)

คำว่า “จิน” ตัดมาจากคำว่า Imagine พจนานุกรมคำใหม่ เล่ม 1-2 (2557: 76) ได้ให้ความหมายคำว่า จิน ไว้ว่า “คิดเพ้อฝัน” จากประโยคสนทนาดังกล่าว เป็นการสนทนาระหว่างตัวละครนักเรียนหญิงที่กำลังคิดอะไรอยู่

“ไอ้_ยี้ ก็บอกมึงไปแล้วไม่ใช่หรอวะ คราวก่อนที่ถูกอัปไปอะ เป็นอาทิตย์เลยนะเว้ย คนดู 5 views”

(ฮอริโมน วัยว้าวุ่น ภาค 1 หน้า 26)

คำว่า “อัป” ตัดมาจากคำว่า upload หมายถึง บรรจุขึ้น จากประโยคสนทนาดังกล่าว เป็นการนำวิดีโอการร้องเพลงของตัวละครชื่อว่าต้าลงในยูทูบ

“ต้าเหอ วันนี้กูยืมมอไซค์มึงหน่อยดิ ขอบใจมากเว้ย”

(ฮอริโมน วัยว้าวุ่น ภาค 1 หน้า 173)

คำว่า “มอไซค์” ตัดมาจากคำว่า มอเตอร์ไซค์ พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554 (2554: 889) ได้ให้ความหมายคำว่า มอเตอร์ไซค์ ไว้ว่า “จักรยานยนต์, รถที่มีล้อ 2 ล้อ เหมือนกับรถจักรยาน ขับเคลื่อนด้วยกำลังเครื่องยนต์, รถเครื่อง ก็ว่า” จากประโยคสนทนาดังกล่าว เป็นการสนทนาระหว่างตัวละครชื่อว่าไผ่กับต้า ซึ่งไผ่โทรศัพท์หาต้าเพื่อขอยืมรถมอเตอร์ไซค์

“แหม ไนต์จะลูก หลับฝันดินะ”

(ฮอริโมน วัยว้าวุ่น ภาค 1 หน้า 198)

คำว่า “ไนต์” ตัดมาจากคำว่า good night Thai Learner Dictionary (2552: 219) ได้ให้ความหมายคำว่า good night ไว้ว่า “ราตรีสวัสดิ์” จากประโยคสนทนาดังกล่าว เป็นการสนทนาระหว่างตัวละครที่เป็นแม่กับดาว ซึ่งแม่บอกฝันดีกับลูก

“แล้วปีหน้า ขวัญอยากเอนท์เข้าคณะอะไรเธอ”

(ฮอริโมน วัยวัยรุ่น ภาค 1 หน้าที่ 275)

คำว่า “เอนท์” ตัดมาจากคำว่า entrance พจนานุกรมคำใหม่ เล่ม 1-2 (2557: 382) ได้ให้ความหมายคำว่า เอนท์ ไว้ว่า “สอบคัดเลือกเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัย” จากประโยคสนทนาดังกล่าว เป็นการสนทนาระหว่างตัวละครชายซึ่งถามกับของขวัญว่าต้องการสอบเข้าเรียนต่อคณะอะไร

“เออแม่ ครูสอนคอมพิวเตอร์ที่โรงเรียนนะ कै่าแปลกๆอะ”

(ฮอริโมน วัยวัยรุ่น ภาค 2 หน้าที่ 72)

คำว่า “คอมพิวเตอร์” ตัดมาจากคำว่า คอมพิวเตอร์ พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554 (2554 : 274) ได้ให้ความหมายคำว่า คอมพิวเตอร์ไว้ว่า “เครื่องอิเล็กทรอนิกส์แบบอัตโนมัติ ทำหน้าที่เหมือนสมองกล ใช้สำหรับแก้ปัญหาต่าง ๆ ทั้งที่ง่ายและซับซ้อน โดยวิธีทางคณิตศาสตร์” จากประโยคสนทนาดังกล่าว เป็นการสนทนาระหว่างตัวละครชื่อว่าเต๋ยกับแม่ของตนซึ่งเต๋ยเล่าถึงครูที่สอนวิชาคอมพิวเตอร์ที่โรงเรียนให้แม่ฟัง

“เอ้อ หมอก เราไปปรึกษาพ่อแม่มาแล้วแหละ เราคิดว่าเราอาจจะสอบตรงเข้าทันตะอะ”

(ฮอริโมน วัยวัยรุ่น ภาค 2 หน้าที่ 128)

คำว่า “ทันตะ” ตัดมาจากคำว่า ทันตแพทย์ พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554 (2554: 561) ได้ให้ความหมายคำว่า ทันตแพทย์ไว้ว่า “แพทย์ผู้มีหน้าที่ตรวจรักษาโรคทางฟัน เหงือก ขากรรไกร และโรคภายในช่องปาก” จากประโยคสนทนาดังกล่าว เป็นการสนทนาระหว่างตัวละครชื่อว่าของขวัญบอกกับตัวละครชายชื่อว่าหมอก เกี่ยวกับการเรียนต่อสาขาทันตแพทย์

“ไมถามงั้นอะ”

(ฮอริโมน วัยวัยรุ่น ภาค 2 หน้าที่ 134)

คำว่า “ไม” ตัดมาจากคำว่า ทำไม พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554 (2554: 569) ได้ให้ความหมายคำว่า ทำไม ไว้ว่า “เพราะเหตุไร, เพราะอะไร, เพื่ออะไร, ทำอะไร เช่น ฉันทจะทำอย่างนี้ ใครจะทำไม” จากประโยคสนทนาดังกล่าว เป็นการสนทนาระหว่างตัวละครรุ่นพี่ชื่อว่าบอมถามกับตัวละครที่ชื่อว่าภู

“แนใจ? แอ็บปะเนี่ย”

(ฮอโรมัน วัยว้าวุ่น ภาค 2 หน้า 211)

คำว่า “แอ็บ” ตัดมาจากคำว่า abnormal พจนานุกรมคำใหม่ เล่ม 1-2 (2557: 385) ได้ให้ความหมายคำว่า แอ็บ ไว้ว่า “ทำให้ดูเป็นเด็กไร้เดียงสาทั้งหน้าตา ท่าทาง และคำพูด เช่น แม่คนนี้อายุสามสิบแล้วแต่ชอบแอ็บเป็นเด็ก ๆ” จากประโยคสนทนาดังกล่าว เป็นการสนทนายาระหว่างตัวละครชื่อว่าสไปร์ทกับของขวัญ โดยสไปร์ทถามกับของขวัญว่าไม่รู้จริงๆหรือ

จากตัวอย่างประโยคสนทนาในนิยายภาพเรื่อง ฮอโรมัน วัยว้าวุ่น ภาค 1-2 จะเห็นได้ว่าการตัดที่พยางค์ต้นหรือพยางค์ท้ายของคำออกไป ทำให้คำอ่านสั้นลงนั้น มีการตัดพยางค์/คำให้สั้นลงทั้งคำภาษาไทยและคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษ การใช้คำที่ตัดออกบางส่วนนั้น ทำให้บทสนทนามีความสั้นลง แต่ความหมายของคำที่ถูกตัดออกไปบางส่วนนั้นไม่ทำให้ความหมายเปลี่ยน ซึ่งยังมีความหมายคงเดิมสามารถเข้าใจได้ง่ายเช่นเดียวกับการใช้คำตามภาษาไทยมาตรฐาน

1.1.4 การใช้สำนวน

ดวงใจ ไทยอุบุญ (2552 : 224) ได้ให้ความหมายของสำนวน ว่า การใช้ถ้อยคำในเชิงเปรียบเทียบเพื่อให้เห็นภาพสมจริงตามต้องการ เช่น ชนเหมือนลิง สง่าราวกับหงส์ กินจุเหมือนชูชก เป็นต้น

ธวัช ปุณโณทก (2545 : 42) ได้ให้ความหมายของสำนวนโวหาร ว่า ถ้อยคำ ทำนองพูดที่มีความหมายพิเศษต่างไปจากความหมายเดิมของคำที่มาประกอบเป็นสำนวนโวหาร โดยใช้ความหมายเด่นของคำหรือความหมายโดยนัยของคำ และบางสำนวนยังมีนัยประวัติอธิบายมาด้วย เช่น หัวล้านนอกครุ แก้ววัด แพะรับบาป ฯลฯ

จากที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยสรุปได้ว่า การใช้สำนวน คือ การนำคำหรือข้อความสั้นๆกะทัดรัดสามารถเข้าใจได้ง่าย มาใช้ในการเปรียบเทียบลักษณะ พฤติกรรม อาการต่างๆของตัวละครในเรื่องให้มีความสมจริง ซึ่งทำให้เกิดสำนวนใหม่ขึ้น อีกทั้งบางสำนวนมีการดัดแปลงมาจากสำนวนเดิมแต่ยังคงความหมายเดิมอยู่ การใช้สำนวนที่ปรากฏนั้น เมื่อนำมาประกอบกับบทสนทนาของตัวละคร ทำให้บทสนทนาที่ใช้ในการสื่อสารของตัวละคร มีความน่าสนใจ น่าติดตาม บ่งบอกถึงการมีความคิดสร้างสรรค์ของกลุ่มผู้พูดด้วย ลักษณะการใช้สำนวนในนิยายภาพเรื่องฮอโรมัน วัยว้าวุ่น ภาค 1-2 ผู้วิจัยพบว่ามีการใช้สำนวนในบทสนทนา ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“พ่อศรีเรือนนะเนี่ย ทำอาหารเป็นด้วยไหม”

(ฮอริโมน วัยวัยรุ่น ภาค 1 หน้า 65)

คำว่า “พ่อศรีเรือน” เป็นการเปรียบเทียบลักษณะผู้ชายที่เก่งงานบ้านงานเรือน ซึ่งมีลักษณะการใช้ในรูปแบบสำนวน โดยดัดแปลงมาจากสำนวนเดิมที่ว่า แม่ศรีเรือน หมายถึง แม่บ้านแม่เรือน, กุลสตรีที่เก่งงานบ้านงานเรือน

“ไอ้แก๊งเด็กน้องดาว ม.4 กรีดกันไปอีก แลผมยังเขียนนิยายด้วยนะ หนุ่มแซ่กกระแทกฟลูต”

(ฮอริโมน วัยวัยรุ่น ภาค 1 หน้า 86)

คำว่า “หนุ่มแซ่กกระแทกฟลูต” จากประโยคสนทนาในเรื่อง หมายถึง การเปรียบเทียบตัวละครในเรื่องที่มีความสัมพันธ์ซึ่งระหว่างผู้ชาย โดยใช้เครื่องดนตรี 2 ชนิด คือ เครื่องดนตรีแซ็ก หมายถึง นักเรียนชายที่ชื่อว่า ภู ส่วนเครื่องดนตรีฟลูต หมายถึง นักเรียนชายที่ชื่อว่า ธีร์

“ขอแสดงความเสียใจกับพี่ปีอีกครั้งหนึ่งนะคะ ที่ถึงวันหมดอายุกับการเป็นคู่ชาากับวินสุดหล่อของพวกเราไปเสียแล้ว นมบูด แต่ก็ขอยินดีกับพี่ด้วยที่มาได้ไกลถึงเพียงนี้ หุหุ Admin เองก็อิจฉาเป็นที่สุด

(ฮอริโมน วัยวัยรุ่น ภาค 1 หน้า 100)

คำว่า “วันหมดอายุ” และ “นมบูด” หมายถึง คนที่เคยคบหาดูใจกันมาในระยะหนึ่ง ซึ่งกำลังจะถูกทิ้ง ลักษณะการใช้สำนวนดังกล่าวเป็นการนำคำมาใช้เปรียบเทียบการเลิกคบหากันหรือการถูกทิ้งกับตัวละครในเรื่องที่ชื่อว่า ปี และ วิน

“ของเล่นโง่ๆ โดนฟันแล้วก็ทิ้ง”

(ฮอริโมน วัยวัยรุ่น ภาค 1 หน้า 116)

คำว่า “ของเล่นโง่ๆ” จากประโยคสนทนาในเรื่อง หมายถึง กลุ่มบุคคลที่เป็นผู้หญิงที่มีลักษณะนิสัยชอบตามต่อผู้ชายที่ไม่สนใจตนเอง โดยใช้สำนวนเปรียบเทียบกับของเล่นที่ไม่มีประโยชน์สมควรแก่การทิ้ง อีกทั้งยังเป็นการพูดกระทบกระแทกแดกดันด้วย คำว่า “โดนฟัน.....ทิ้ง” จากประโยคสนทนาในเรื่อง หมายถึง พฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ ซึ่งทั้งฝ่ายผู้หญิงและผู้ชายต่างยอมที่จะร่วมรักกัน แต่พออยู่ไปสักพักฝ่ายผู้หญิงถูกฝ่ายผู้ชายบอกเลิก โดยใช้สำนวนเปรียบเทียบกับกริยาอาการ

การนำของมีคมเช่นดาบมาใช้ในการฟาดฟันอีกฝ่ายหนึ่ง ลักษณะการใช้สำนวนนี้ เพื่อหลีกเลี่ยงคำ
หยาบในการสนทนา

“วิน...อ้อ วินขึ้นครูปะ”

(ฮอโรมน วัยว้าวุ่น ภาค 2 หน้าที่ 154)

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554 (2554: 201) ได้ให้ความหมายคำว่า ขึ้นครูปะ
ไว้ว่า “มีเพศสัมพันธ์กับโสเภณีเป็นครั้งแรกโดยมีผู้พาไป” แต่จากประโยคสนทนา หมายถึง
พฤติกรรมท่าทางที่ไม่เหมาะสมระหว่างลูกศิษย์กับคุณครู

จากตัวอย่างประโยคสนทนาในนิยายภาพเรื่อง ฮอโรมน วัยว้าวุ่น ภาค 1-2 จะเห็นได้ว่าการ
ใช้สำนวนในภาษาวัยรุ่นนั้น มีการดัดแปลงมาจากสำนวนเดิมคือ สำนวนว่า แม่ศรีเรือน เปลี่ยนเป็น
พ่อศรีเรือน และใช้สำนวนเดิมในความหมายใหม่ เช่น ขึ้นครูปะ ตามภาษาปากจะมีความหมายว่า การมี
เพศสัมพันธ์ครั้งแรกกับผู้หญิงที่มีประสบการณ์กว่า แต่จากบทสนทนาหมายถึง ลูกศิษย์ซึ่งเป็นผู้ชาย
แสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับครูผู้หญิง ลักษณะการใช้สำนวนในนิยายภาพจึงมีความแตกต่างจาก
สำนวนในภาษาไทยมาตรฐาน เพื่อให้การสนทนากันเฉพาะกลุ่มมีความน่าสนใจ อีกทั้งยังเป็นการ
สร้างคำที่หลากหลายของภาษาวัยรุ่นในเรื่องด้วย

1.2 ลักษณะการเขียนคำ

กระทรวงศึกษาธิการ (2551 : 2) ได้อธิบายเกี่ยวกับภาษาเขียนไว้ว่า มีลักษณะเป็นตัวหนังสือ
ตัวเลข และสัญลักษณ์ที่ใช้ในการสื่อความกันและกันของบุคคลกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง

ลักษณะการเขียนคำ คือ การใช้สัญลักษณ์ ตัวอักษรที่แตกต่างจากภาษาไทยมาตรฐาน เป็น
สื่อที่ใช้ในถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด ความต้องการ เหตุการณ์ ฯลฯ ของตัวละครในเรื่องที่ปรากฏใน
นิยายภาพเรื่อง ฮอโรมน วัยว้าวุ่น ซึ่งมีลักษณะแตกต่างจากภาษาไทยมาตรฐาน ผู้วิจัยพบว่า
ลักษณะการเขียนคำประเภทต่างๆที่มีลักษณะแตกต่างจากภาษาไทยมาตรฐาน คือ การใช้
เครื่องหมายวรรคตอนแบบพิเศษ การพิมพ์แบบพิเศษ และการแปรผันการสะกดคำ

1.2.1 การใช้เครื่องหมายวรรคตอนแบบพิเศษ

ทรงศักดิ์ ภูเก้าแก้ว (2555) ได้อธิบายเกี่ยวกับเครื่องหมายวรรคตอนว่า เป็น
สัญลักษณ์ที่จะช่วยให้สื่อความหมายได้ชัดเจนยิ่งขึ้น เครื่องหมายที่สำคัญๆ คือ มหัพภาค . จุลภาค ,

ปรีศนี ? นขลิขิต () อัศเจรีย์ ! อัญประกาศ “ ” บุพสัญลักษณ์ " สัญลักษณ์ประกาศ ____ ไปยาลใหญ่ ฯลฯ ไปยาลน้อย ฯ ยติภังค์ - ไ้มยฺมก ๆ เครื่องหมายตก + เว้นวรรค และย่อหน้า

การใช้เครื่องหมายวรรคตอนแบบพิเศษ คือ การใช้เครื่องหมายหรือสัญลักษณ์ซ้ำกันมากกว่า 1 ครั้ง โดยใช้ในการสื่อความหมายหรือแนวความคิดให้มนุษย์เข้าใจไปในทิศทางเดียวกัน เพื่อให้ภาษาที่ใช้ในการสื่อสารมีความน่าสนใจมากยิ่งขึ้น

จากการศึกษาลักษณะการใช้เครื่องหมายวรรคตอนแบบพิเศษในนิยายภาพเรื่อง ฮอร์โมน วัยว้าวุ่น ภาค 1-2 ผู้วิจัยพบว่ามีการใช้เครื่องหมายอยู่ 3 ลักษณะ คือ การใช้เครื่องหมายอัศเจรีย์ (!) การใช้เครื่องหมายไ้มยฺมก (๑) และ การใช้เครื่องหมายจุดไข่ปลา (.) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

1.2.3.1 การใช้เครื่องหมายอัศเจรีย์ (!) มีการใช้เครื่องหมายอัศเจรีย์ในประโยคอุทาน และประโยคที่ต้องการเน้นเสียงเพื่อเป็นการกระตุ้นให้การสนทนาดูน่าตื่นเต้น ตกใจ ประหลาดใจ ขอร้อง และเร่งให้รีบทำหรือปฏิบัติตาม เช่น

“แม่!! ทำไมแม่กลับเร็วอะ” (ฮอร์โมน วัยว้าวุ่น ภาค 2 หน้า ที่ 26)

จากประโยคสนทนาดังกล่าว จะเห็นได้ว่า มีการเน้นเสียงโดยใช้เครื่องหมายอัศเจรีย์ซ้ำกัน 2 ครั้ง เพื่อต้องการเรียกบุคคลที่ต้องการสนทนา ซึ่งบ่งบอกอาการเรียกแบบประหลาดใจ

“พวกแก!!มีเรื่องใหญ่แล้วอะ” (ฮอร์โมน วัยว้าวุ่น ภาค 2 หน้า ที่ 28)

จากประโยคสนทนาดังกล่าว จะเห็นได้ว่า มีการเน้นเสียงโดยใช้เครื่องหมายอัศเจรีย์ซ้ำกัน 2 ครั้ง เพื่อต้องการเรียกบุคคลที่ต้องการสนทนาให้สนใจตนเอง ซึ่งบ่งบอกอาการเรียกแบบขอร้องให้ฟังเรื่องที่ ต้องการจะสนทนาต่อ

“เฮ้ย!!!ทำไมต้องทำตัวยากแบบนี้วะ!!!” (ฮอร์โมน วัยว้าวุ่น ภาค 2 หน้า ที่ 87)

จากประโยคสนทนาดังกล่าว จะเห็นได้ว่า มีการเน้นเสียงเครื่องหมายอัศเจรีย์ซ้ำกัน 3 ครั้ง เพื่อเน้นการกระแทกเสียง ซึ่งบ่งบอกอาการหงุดหงิด โมโหในสิ่งที่ตนไม่ได้ตามที่คาดหวัง

“เต้ย เต้ย!!! เต้ย!!! เต้ย!!! ไม่เอาดิ!!!” (ฮอร์โมน วัยว้าวุ่น ภาค 2 หน้า ที่ 123)

จากประโยคสนทนาดังกล่าว จะเห็นได้ว่า มีการเน้นเสียงเครื่องหมายอัศเจรีย์ซ้ำกัน 3 ครั้ง และหลายรอบจากบทสนทนา เพื่อเน้นการเรียกชื่อคู่สนทนาซ้ำกันหลายๆครั้ง ซึ่งบ่งบอกอาการขอร้องให้ทำตามในสิ่งที่ตนเองร้องขอ

“มึงจะพูดมี้ย!!!เร็ว!!!”

(ฮอริโมน วัยว้าวุ่น ภาค 2 หน้าที่ 258)

จากประโยคสนทนาดังกล่าว จะเห็นได้ว่า มีการเน้นเสียงเครื่องหมายอัศเจรีย์ซ้ำกัน 3 ครั้ง และหลายรอบจากบทสนทนา เพื่อเน้นย้ำให้พูดโดยเร็ว ซึ่งบ่งบอกอาการสั่งให้ปฏิบัติตามโดยเร็ว

1.2.3.2 การใช้เครื่องหมายไม้มก (ๆ) มีการใช้เครื่องหมายไม้มก เพื่อเน้นย้ำความหมายของคำให้ชัดเจนมากขึ้น ซึ่งการเน้นย้ำทำให้สื่อถึงอารมณ์ ความรู้สึกของผู้พูดในลักษณะต่างๆกัน ยิ่งใช้เครื่องหมายไม้มกซ้ำกันหลายๆครั้งยิ่งเน้นอารมณ์ ความรู้สึกของผู้พูดมากยิ่งขึ้น แสดงให้เห็นถึงความดีใจ ความรัก ความสนใจ การปลอบใจ การพูดเสียดสีประชดประชันหรือการกระแนะกระแหน เช่น

“เย่ๆๆๆ”

(ฮอริโมน วัยว้าวุ่น ภาค 1 หน้าที่ 85)

จากประโยคสนทนาดังกล่าว จะเห็นได้ว่า มีการใช้เครื่องหมายไม้มกซ้ำกันจำนวน 5 ครั้ง เพื่อเน้นย้ำความหมายของคำว่า “เย่” ซึ่งสื่อถึงอารมณ์ของผู้พูดว่าดีใจมากที่สุด

“แล้วสายตาที่มองกันก็หวาน ปิงๆๆแบบนี้เลยอะแม่”

(ฮอริโมน วัยว้าวุ่น ภาค 1 หน้าที่ 90)

จากประโยคสนทนาดังกล่าว จะเห็นได้ว่า มีการใช้เครื่องหมายไม้มกซ้ำกันจำนวน 3 ครั้ง เพื่อเน้นย้ำความหมายของคำว่า “ปิง” ซึ่งสื่อถึงลักษณะที่ได้เห็นมาว่ากำลังสบตากัน

“ไอ้โห กรณีเด็กหญิง ต. นักเรียนชั้นม.5 ถูกรุ่นพี่ตบๆๆในห้องน้ำ”

(ฮอริโมน วัยว้าวุ่น ภาค 1 หน้าที่ 125)

จากประโยคสนทนาดังกล่าว จะเห็นได้ว่า มีการใช้เครื่องหมายไม้มกซ้ำกันจำนวน 3 ครั้ง เพื่อเน้นความหมายของคำว่า “ตบ” ซึ่งสื่อถึงอารมณ์สะใจมากกับการกระทำที่ได้พบเห็นมา

“โอ้ๆๆ ไม่แกล้งละ”

(ฮอริโมน วัยว้าวุ่น ภาค 2 หน้าที่ 271)

จากประโยคสนทนาดังกล่าว จะเห็นได้ว่า มีการใช้เครื่องหมายไม้มกซ้ำกันจำนวน 2 ครั้ง เพื่อเน้นความหมายของคำว่า “โอ้” ซึ่งสื่อถึงอารมณ์ปลอบใจไม่ให้โกรธ

“เหมๆๆแอบไปหว่านเสน่ห์ใส่ใครมาปะเนี่ย”

(ฮอโรมอน วัยว้าวุ่น ภาค 2 หน้า 304)

จากประโยคสนทนาดังกล่าว จะเห็นได้ว่า มีการใช้เครื่องหมายไม้ยมกซ้ำกันจำนวน 3 ครั้ง เพื่อเน้นความหมายของคำว่า “เหม” ซึ่งสื่อถึงการเปล่งเสียงของตัวละครที่พูดด้วยความรู้สึกประหลาดใจ

1.2.3.3 การใช้เครื่องหมายจุดไข่ปลา (...) พบว่ามีการใช้จุดไข่ปลาในประโยค ดังนี้

1) การใช้เครื่องหมายจุดไข่ปลาค้นประโยค เพื่อแสดงให้เห็นว่าประโยคที่ถูกค้นด้วยเครื่องหมายจุดไข่ปลานั้น ต้องการสื่อความหมายที่มีความต่อเนื่องกัน อีกทั้งยังบ่งบอกถึงอารมณ์ ความรู้สึกที่หยุดชะงักความคิดของผู้พูดแล้วต่อด้วยความคิดเห็นที่ตามมาในประโยคเพื่อสื่อสารว่ามีความคิดเห็นคล้ายตามกัน หรือความคิดเห็นขัดแย้งกันกับสิ่งที่พูด เช่น

“น้อยๆหน่อยนะแก...แต่เราก็เห็นด้วยนะ” (ฮอโรมอน วัยว้าวุ่น ภาค 1 หน้า 81)

จากประโยคสนทนาดังกล่าว จะเห็นได้ว่า มีการใช้เครื่องหมายจุดไข่ปลาค้นระหว่างประโยค เพื่อหยุดความคิดของผู้พูด เป็นลักษณะการบ่งบอกถึงการเตือน โดยนักเรียนหญิงชื่อว่าสไปรท์เตือนเพื่อนที่ชื่อว่าไมกี้ (ชายที่มีจิตใจเป็นหญิง) ซึ่งกำลังพูดแซวนักเรียนชายชื่อว่าไผ่ แต่สไปรท์หยุดพูดและก็พูดกล่าวต่อไปด้วยความคิดเห็นคล้ายตามกัน

“น่าสงสารเตี้ยเนอะ ว่าแต่...ทำไมเธอไม่ถ่ายรูปดิจิทัลบ้างอะ”

(ฮอโรมอน วัยว้าวุ่น ภาค 1 หน้า 129)

จากประโยคสนทนาดังกล่าว จะเห็นได้ว่า มีการใช้เครื่องหมายจุดไข่ปลาค้นระหว่างประโยค เพื่อหยุดความคิดของผู้พูด เป็นลักษณะการบ่งบอกถึงความรู้สึกนึกคิดที่ตัวละครต้องการให้คู่สนทนาติดตามและพูดต่อไป เพื่อให้คู่สนทนานั้นตอบในสิ่งที่ตนเองถาม

“แม่...อุซอโทชนะครับที่ไม่ฟังแม่อะ” (ฮอโรมอน วัยว้าวุ่น ภาค 2 หน้า 211)

จากประโยคสนทนาดังกล่าว จะเห็นได้ว่า มีการใช้เครื่องหมายจุดไข่ปลาค้นระหว่างประโยค เพื่อหยุดความคิดของผู้พูด เป็นลักษณะการบ่งบอกถึงอารมณ์ของตัวละครที่ต้องการขอร้องให้ผู้ฟังได้ฟังในสิ่งที่ตนเองคิด

“คือ...เหมือนอย่างเพลงที่เราให้แกแต่งใช่ปะ”

(ฮอริโมน วัยวัยรุ่น ภาค 2 หน้า 292)

จากประโยคสนทนาดังกล่าว จะเห็นได้ว่า มีการใช้เครื่องหมายจุดไข่ปลาคั่นระหว่างประโยค เพื่อหยุดความคิดของผู้พูด เป็นลักษณะการบ่งบอกถึงความคิดเห็นของตัวละครที่พูดให้ผู้ฟังคล้อยตามในสิ่งที่พูดถึง

“ตอนนี้เรา...เราลบบภาพวันนั้นออกจากหัวใจไม่ได้แล้วอะ”

(ฮอริโมน วัยวัยรุ่น ภาค 2 หน้า 348)

จากประโยคสนทนาดังกล่าว จะเห็นได้ว่า มีการใช้เครื่องหมายจุดไข่ปลาคั่นระหว่างประโยค เพื่อหยุดความคิดของผู้พูด เป็นลักษณะการบ่งบอกถึงอารมณ์เศร้า โดยไม่ต้องการที่จะลืมเรื่องราวออกจากความคิดของตนเอง

2) การใช้เครื่องหมายจุดไข่ปลาท้ายประโยค เพื่อเป็นการละคำหรือข้อความที่ไม่ต้องการให้บุคคลอื่นเข้าใจในสิ่งที่ตนเองต้องการสื่อสารเฉพาะกลุ่มสนทนา อีกทั้งเป็นการเลี่ยงคำหรือข้อความที่ไม่สุภาพออกจากประโยค จึงทำให้การสนทนาในกลุ่มวัยรุ่นเป็นที่สนใจและตื่นเต้น ต้องการที่จะฟังต่อหรือสนทนาเพิ่มเติมในสิ่งที่นอกเหนือจากบทสนทนา เช่น

“ก็ขวัญกับสไปรท์นี่แก แต่ก็แค่เมื่อก่อนนะ คนหนึ่งเด็กเรียน อีกคนก็เด็ก...”

(ฮอริโมน วัยวัยรุ่น ภาค 1 หน้า 11)

จากประโยคสนทนาดังกล่าว เป็นการสนทนาระหว่างนักเรียนหญิงชื่อว่า เม กับ ผึ้ง โดยพูดนิพนทานักเรียนหญิงชื่อว่าของขวัญ กับ สไปรท์ ซึ่งจากบทสนทนาการละคำท้ายประโยคอาจจะใช้คำว่า เด็กไม่ดี เด็กซี้เกียจ เด็กแรด ฯลฯ การละคำโดยใช้จุดไข่ปลานั้นขึ้นอยู่กับตัวละครที่คิดต่อว่าต้องการให้บทสนทนามีความรุนแรงมากน้อยแค่ไหน จึงต้องมีการละคำเพื่อเลี่ยงคำที่อาจจะไม่สุภาพออกไป และคิดว่าถ้อยคำที่ละไว้นั้นเป็นสิ่งที่อีกฝ่ายหนึ่งรับรู้ เข้าใจได้ตรงกันว่าต้องการสื่อความหมายไปในทิศทางใด

“ไว้เจอคนที่เราชอบก่อนหะ ซี้คร้าน...” (ฮอริโมน วัยวัยรุ่น ภาค 1 หน้า 110)

จากประโยคสนทนาดังกล่าว เป็นการสนทนาระหว่างแม่กับลูกชื่อว่าเต้ย ซึ่งจากบทสนทนาการละคำท้ายประโยคอาจจะใช้คำว่า จะชอบเขา ฯลฯ และเมื่อเจอคนที่ชอบ พอเขาไม่ชอบเรา เราก็จะรู้สึกเสียใจ

“แล้วครูก็ล้วงเข้าไปในกระโปรงเรา แล้วก็ถอด...”

(ฮอโรมอน วัยว้าวุ่น ภาค 2 หน้าที่ 82)

จากประโยคสนทนาดังกล่าว เป็นการเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นของตนเองกับครู โดยนักเรียนหญิงที่ชื่อว่ากานต์เป็นคนเล่าเหตุการณ์ของตนเองให้นักเรียนหญิงที่ชื่อว่าเตี้ยฟัง ซึ่งจากบทสนทนา การละคำท้ายประโยคอาจจะใช้คำว่า กางเกงชั้นใน การที่ตัวละครหยุดไม่กล่าวถึงต่อนี้เป็นเพราะอายจากสิ่งที่เล่า และต้องการให้ผู้ฟังคิดเอง เป็นการละคำที่รู้สึกสะเทือนใจ

“เอ้อ พี่ต้า วันศุกร์นี่อะ...”

(ฮอโรมอน วัยว้าวุ่น ภาค 2 หน้าที่ 289)

จากประโยคสนทนาดังกล่าว เป็นเหตุการณ์ที่ตัวละครชื่อว่าขนมปัง กับ ต้าสนทนากันโดยเข้าใจเองสองคน ซึ่งจากบทสนทนาการละคำท้ายประโยคอาจจะใช้คำว่า เจอกัน , ที่เดิม , มานะ ฯลฯ

“แล้วที่ผ่านมา...”

(ฮอโรมอน วัยว้าวุ่น ภาค 2 หน้าที่ 295)

จากประโยคสนทนาดังกล่าว เป็นเหตุการณ์การสนทนาระหว่างตัวละครชายชื่อว่า ธีร์ กับ นนท์ โดยธีร์คิดว่านนท์นั้นมีความรู้สึกชอบตนเองในลักษณะรักร่วมเพศ กล่าวคือธีร์นั้นเข้าใจว่าการที่ นนท์เข้ามาคุยและสนิทด้วยเพราะความชอบในลักษณะเดียวกัน แต่พอไม่ได้เป็นอย่างที่คิดไว้ จึงเกิดความสงสัยและถามกับนนท์ด้วยบทสนทนาข้างต้น ซึ่งบ่งบอกถึงอารมณ์น้อยใจของผู้พูดที่ชื่อว่าธีร์ จากบทสนทนาการละคำท้ายประโยคอาจจะใช้คำว่า ไม่ได้คิดเช่นเดียวกันเธอ ฯลฯ

1.2.2 การพิมพ์แบบพิเศษ

กานต์รวี ชมเชย (2556 : 36-37) ได้แบ่งการพิมพ์แบบพิเศษไว้ 5 ลักษณะ คือการพิมพ์ซ้ำตัวอักษร เช่น กรืดดดดดดดด,กินด้วยยยย,ยากกกกกก การพิมพ์ซ้ำเครื่องหมายอัศเจรีย์เช่น อุ่มแมวเป็นมายยยยย!!! (ข้อความนี้เป็นความเห็นจากใต้ภาพคนอุ่มแมวผิดวิธีแล้ว แมวทำหน้าที่เจ็บปวด) การพิมพ์ซ้ำเครื่องหมายปรัศนี เช่น อยู่กะคราย???? การพิมพ์ซ้ำเครื่องหมายไม้ยมก เช่น มีความสุขมากๆๆๆ (มีความสุขอย่างมาก) เอี้กๆๆๆ (เสียงหัวเราะหลายครั้ง) และการพิมพ์ซ้ำตัวเลข เช่น ท่านชายหน้าโคตรฟินละ 55555

การพิมพ์แบบพิเศษ คือ การพิมพ์ที่ไม่ถูกต้องตามหลักของการสะกดคำ มีลักษณะของการพิมพ์ข้อความหรือคำต่างไปจากข้อความหรือคำปกติ ซึ่งส่วนใหญ่จะซ้ำที่ตัวอักษรตัวสุดท้ายของคำ มีจำนวนตั้งแต่ 1-10 ตัวอักษร และพบว่าบางคำนำมาใช้ประกอบภาพ เพื่อเป็นการแสดงอารมณ์ ความรู้สึก พฤติกรรม น้ำเสียงที่มีความดังและความยาวนานของเสียง อีกทั้งเพื่อเป็นการเน้น

ความหมายให้คำที่ใช้ในการสนทนาของตัวละครหรือประกอบภาพให้ดูเหมือนจริงยิ่งขึ้น เช่น ดีใจมาก เสียใจมาก เป็นต้น

จากการศึกษาลักษณะการพิมพ์แบบพิเศษในนิยายภาพเรื่อง ฮอร์โมน วัยว้าวุ่น ภาค 1-2 ผู้วิจัยพบว่าการพิมพ์แบบพิเศษอยู่ 2 ลักษณะ คือ การพิมพ์ซ้ำตัวอักษรตัว การพิมพ์ซ้ำตัวเลข ดังตัวอย่างต่อไปนี้

1.2.2.1 การพิมพ์ซ้ำตัวอักษร คือ การพิมพ์ตัวอักษรที่เป็นตัวสะกดตัวสุดท้ายของคำ ซึ่งมีการพิมพ์ซ้ำมากกว่า 1 ตัวอักษร บางคำพบว่ามีจุดไขปลาคันระหว่างการซ้ำพยัญชนะตัวสุดท้ายของคำเพื่อเป็นการหยุดแล้วพุดต่อ ในการซ้ำตัวอักษรนั้นเป็นการเน้นคำ เน้นเสียง เน้นอารมณ์และความรู้สึก เพื่อขยายความหมายของคำในการแสดงอารมณ์ ความรู้สึก หรือพฤติกรรมของตัวละครให้มีความชัดเจนมากขึ้น เช่น

“เฮ้ยแก...นี่เพลงใหม่วง see scape เว้ยยยย แม่งดังเร็วมากกกกกกกกกก”

(ฮอร์โมน วัยว้าวุ่น ภาค 1 หน้าที่ 271)

พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554 (2554 : 1130) ได้ให้ความหมายคำว่า เว้ย ไว้ว่า “คำลงท้ายของการร้องเรียก ถาม หรือขานรับ เป็นต้น ใช้ในลักษณะที่ไม่สุภาพหรือเป็นกันเอง เช่น แดงเว้ย ไปไหนเว้ย ไปตลาดมาเว้ย เป๋อจริงเว้ย, โวย ก็ว่า” จากคำที่พบในประโยคดังกล่าว มีการซ้ำพยัญชนะตัวสุดท้าย “ย” จำนวน 3 ตัว เป็นการลากเสียงร้องเรียกโดยใช้คำว่า เว้ย ซึ่งการใช้คำลงท้ายดังกล่าว เพื่อเน้นความรู้สึกของตัวละครนั้นว่ากำลังตื่นเตนอยู่กับเหตุการณ์ที่พบ

พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554 (2554 : 901) ได้ให้ความหมายคำว่า มาก ไว้ว่า “หลาย, ตรงกันข้ามกับ น้อย, เช่น คนมาก น้ำมาก กินมาก” จากคำที่พบในประโยคดังกล่าว มีการซ้ำพยัญชนะตัวสุดท้าย “ก” จำนวน 10 ตัว เป็นการลากเสียงซึ่งทำให้ความหมายของคำชัดเจน และมีความหนักแน่น

จากคำที่พบในประโยคสนทนาดังกล่าว โดยการซ้ำตัวอักษรนั้น จะเห็นได้ว่า บ่งบอกถึงปริมาณผู้ที่ชื่นชอบ กล่าวคือ กลุ่มนักเรียนในโรงเรียนให้ความสนใจวงดนตรี see scape เป็นจำนวนมาก

“หล่อมมาก...กกก กรีด...คคค”

(ฮอโรมัน วัยว้าวุ่น ภาค 2 หน้าที่ 94)

พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554 (2554 : 901) ได้ให้ความหมายคำว่า มาก ไว้ว่า “หลาย, ตรงกันข้ามกับ น้อย, เช่น คนมาก น้ำมาก กินมาก” จากคำที่พบในประโยคดังกล่าว มีการค้นด้วยจุดไข่ปลาเป็นการหยุดช่วงระยะเวลาของคำที่พูดแล้วตามด้วยการซ้ำพยัญชนะตัวสุดท้าย ก จำนวน 3 ตัว เพื่อแสดงความรู้สึกชื่นชมลักษณะท่าทางของผู้ชายว่าดูดีมากกว่าปกติ และพูดชื่นชมเป็นระยะๆ โดยดูจากการค้นด้วยเครื่องหมายจุดไข่ปลา พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554 (2554 : 69) ได้ให้ความหมายคำว่า กรีด ไว้ว่า “อาการที่เปล่งเสียงร้องดังเช่นนั้นด้วยความตกใจ โกรธ หรือชื่นชม เป็นต้น” จากคำที่พบในประโยคดังกล่าว มีการค้นด้วยจุดไข่ปลาเป็นการหยุดช่วงระยะเวลาของคำที่พูดแล้วตามด้วยการซ้ำพยัญชนะตัวสุดท้าย ค จำนวน 3 ตัว เพื่อแสดงถึงอาการเปล่งเสียงร้องของตัวละครด้วยเสียงที่มีความดังมาก และดังเป็นระยะๆ ซึ่งดูได้จากการค้นด้วยเครื่องหมายจุดไข่ปลา

จากคำที่พบในประโยคสนทนาดังกล่าว โดยการซ้ำตัวอักษรนั้น จะเห็นได้ว่า เป็นพฤติกรรมของกลุ่มตัวละครหญิงที่กำลังดูคอนเสิร์ตในโทรศัพท์ ซึ่งมีความรู้สึกชื่นชมความดูดีของนักร้องชาย และตื่นเต้นจึงส่งเสียงร้องดังลั่นด้วยอาการกรีด

“แกไม่ดี๊ แต่ฉันดี๊วะ สวยๆอย่างฉันนะ ไม่เคยถูกใครหอมแก้มเลยนะ เทรอ...อออ”

(ฮอโรมัน วัยว้าวุ่น ภาค 2 หน้าที่ 96)

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554 (2554 : 1348) ได้ให้ความหมายคำว่า เทรอ ไว้ว่า “คำที่มีเสียงเพี้ยนมาจากคำว่า หรือ” ซึ่งหมายถึง “คำบอกความให้เลือกเอาอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น จะเอาเงินหรือทอง ; คำประกอบกับประโยคคำถาม เช่น ไปหรือ” จากคำที่พบในประโยคดังกล่าว มีการค้นด้วยจุดไข่ปลาเป็นการหยุดช่วงระยะเวลาของคำที่พูดแล้วตามด้วยการซ้ำพยัญชนะตัวสุดท้าย “อ” จำนวน 3 ตัว เพื่อแสดงความรู้สึกด้วยคำที่มีน้ำเสียงลากยาวของตัวละคร บ่งบอกอาการกระแหยะแหยน เสียดสี

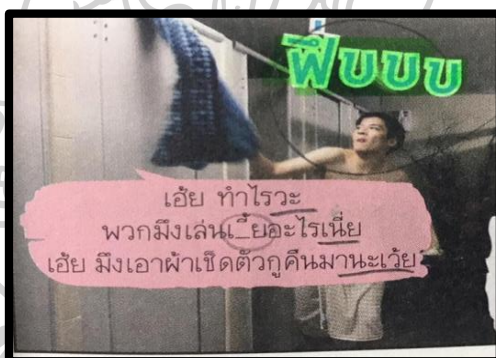
นอกจากนี้ ผู้วิจัยพบว่าการนำคำลักษณะการพิมพ์ซ้ำตัวอักษรมาใช้ประกอบภาพในเรื่องให้เหมือนจริง โดยเน้นตัวอักษรให้หนาขึ้น และใช้สีตัวอักษรด้วยสีแดง ซึ่งแตกต่างจากบทสนทนาปกติ เช่น

“หมับบ”

(ฮอริโมน วัยว้าวุ่น ภาค 1 หน้าที่ 20)

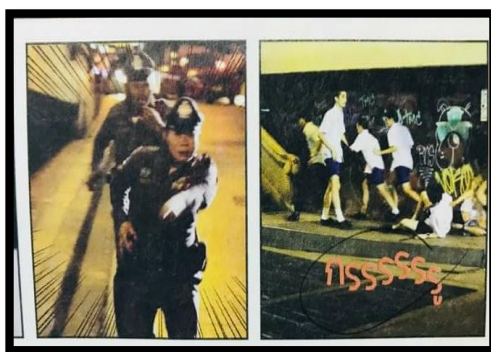
พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554 (2554 : 1299) ได้ให้ความหมายคำว่า หมับบ ไว้ว่า “คำสำหรับประกอบกริยาที่เอาอะไร ๆ ไปอย่างฉับไวไม่รีรอ เช่น คว่าหมับบ ฉวยหมับบ หยิบหมับบ, มับบ ก็ว่า” จากคำที่ใช้การประกอบภาพดังกล่าว มีการซ้ำพยัญชนะตัวสุดท้าย “บ” จำนวน 1 ตัว คือ ครุณีพนธ์กำลังแสดงพฤติกรรมจับข้อมือของนักเรียนอย่างรวดเร็วด้วยอารมณ์โมโห

“พืบบบ”

(ฮอริโมน วัยว้าวุ่น ภาค 1 หน้าที่ 35)

คำว่า “พืบบ” จากภาพหมายถึง การดึงด้วยความรวดเร็ว จากคำที่ใช้การประกอบภาพดังกล่าว มีการซ้ำพยัญชนะตัวสุดท้าย “บ” จำนวน 2 ตัว คือ ฎุกำลังแสดงพฤติกรรมดึงผ้าขนหนูของธีร์ด้วยความรวดเร็ว

“กรรรรรรรู”

(ฮอริโมน วัยวัยรุ่น ภาค 1 หน้าที่ 63)

พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554 (2554 : 70) ได้ให้ความหมายคำว่า กรู ไว้ว่า “อาการที่ไปพร้อม ๆ กันอย่างรวดเร็วโดยมีจุดหมาย เช่น วิ่งกรูกันไป มดพรวดออกจากรังแล้วกรูเข้าไปกัด ศัตรู, ตรู ก็ว่า” จากคำที่ใช้การประกอบภาพดังกล่าว มีการซ้ำพยัญชนะตัวสุดท้าย “ร” จำนวน 5 ตัว โดยใช้ในการประกอบภาพขณะที่ตัวละคร คือ นักเรียนชายต่างโรงเรียนกำลังมีเรื่องชกต่อยกัน จนกระทั่งมีตำรวจมาเห็นเหตุการณ์นั้น จึงทำให้นักเรียนชายทั้งหมดแสดงพฤติกรรมโดยการวิ่งหนีด้วยความรวดเร็ว

“ปิดดดดด ด”

(ฮอริโมน วัยวัยรุ่น ภาค 2 หน้าที่ 52)

คำว่า “ปิด” จากภาพหมายถึง เสียงที่มีจากการเป่านกหวีดเสียงดัง และนาน เพื่อเน้นเสียงให้คนที่ได้ยินนั้น หยุดการกระทำต่างๆ จากคำที่ใช้การประกอบภาพดังกล่าว มีการซ้ำพยัญชนะตัวสุดท้าย “ด” จำนวน 5 ตัว คือ พนักงานรักษาความปลอดภัยกำลังแสดงพฤติกรรมการเป่านกหวีดเสียงดัง

1.2.2.2 การพิมพ์ซ้ำตัวเลข คือ การพิมพ์ตัวเลข 5 ซ้ำกันมากกว่า 1 ตัว จากการซ้ำตัวเลข 5 ในประโยคสนทนาที่ปรากฏในนิยายภาพ มีการซ้ำตั้งแต่ 2-10 ตัว การใช้ตัวเลข 5 เป็นการแทนเสียงหัวเราะของตัวละคร โดยเน้นเสียงหัวเราะที่บ่งบอกถึงอารมณ์เยาะเย้ย เชีนอาย สนุกสนาน สะใจ เป็นต้น เช่น

“เฟลบ่ตง”

(ฮอโรมน วยว้าวุ่น ภาค 1 หน้าที่ 238)

คำว่า “บ่ตง” แปรมาจากคำว่า “บอกตรง” ในภาษาไทยมาตรฐาน โดยคำว่า บ่ตง เป็นลักษณะการเปลี่ยนรูปการเขียนคำที่พยัญชนะท้ายและเติมรูปวรรณยุกต์ด้วย ส่วนคำว่า ตรง เป็นการเปลี่ยนรูปการเขียนคำควบกล้ำเป็นคำที่ไม่ใช่คำควบกล้ำ ซึ่งลักษณะการแปรด้านการสะกดคำของคำดังกล่าวมีวิธีการอ่านออกเสียงเปลี่ยนไปจากเดิม

“เซี้ย แม่ง รู้ได้เงาะ เซ็งวะ”

(ฮอโรมน วยว้าวุ่น ภาค 2 หน้าที่ 251)

คำว่า “เซี้ย” แปรมาจากคำว่า “เหี้ย” ในภาษาไทยมาตรฐาน เป็นลักษณะการเปลี่ยนรูปการเขียนคำที่พยัญชนะต้น โดยเปลี่ยนจากพยัญชนะ “ห” เป็น “ช” ลักษณะการเปลี่ยนรูปเขียนตามบทสนทนาดังกล่าว เพื่อเป็นการหลีกเลี่ยงการใช้คำหยาบ

“ไผ่ ไผ่เป็นอะไรมากมัย ไผ่”

(ฮอโรมน วยว้าวุ่น ภาค 1 หน้าที่ 53)

คำว่า “มัย” แปรมาจากคำว่า “ไหม” ในภาษาไทยมาตรฐาน เป็นลักษณะการเปลี่ยนรูปการเขียนคำ โดยเปลี่ยนจากสระโอะ เป็น -ย และใส่รูปวรรณยุกต์โทเพื่อให้มีเสียงคล้ายกับคำเดิม

“ผู้ชายแม่งโง่ ดูไม่ออกเทรอนี่มานแรด”

(ฮอโรมน วยว้าวุ่น ภาค 1 หน้าที่ 116)

คำว่า “มาน” แปรมาจากคำว่า “มัน” ในภาษาไทยมาตรฐาน เป็นลักษณะการเปลี่ยนรูปการเขียนคำ โดยเปลี่ยนจากสระอะซึ่งเป็นสระเสียงสั้น เปลี่ยนเป็น สระอาซึ่งเป็นสระเสียงยาว จึงทำให้คำที่เกิดขึ้นใหม่นั้นมีลักษณะการออกเสียงคำดังกล่าวยาวขึ้น

“นั่งหน้าด้าน”

(ฮอโรมน วยว้าวุ่น ภาค 1 หน้าที่ 120)

คำว่า “นั่ง” แปรมาจากคำว่า “นาง” ในภาษาไทยมาตรฐาน เป็นลักษณะการเปลี่ยนรูปการเขียนคำ โดยเปลี่ยนจากสระอาซึ่งเป็นสระเสียงยาว เปลี่ยนเป็น สระอะซึ่งเป็นสระเสียงสั้น จึงทำให้คำที่เกิดขึ้นใหม่นั้นมีลักษณะการออกเสียงคำดังกล่าวสั้นลง

“รีบ้อพด่วนคร่า ชอบม๊กๆ”

(ฮอโรมน วยว้าวุ่น ภาค 1 หน้าที่ 141)

คำว่า “คร่า” แปรมาจากคำว่า “คะ” ในภาษาไทยมาตรฐาน เป็นลักษณะการเปลี่ยนรูปการเขียนคำ โดยเปลี่ยนจากสระอะซึ่งเป็นสระเสียงสั้น เปลี่ยนเป็น สระอาซึ่งเป็นสระเสียงยาว และเพิ่มเสียงควบกล้ำ “ร” ด้วย จึงทำให้คำที่เกิดขึ้นใหม่นั้นมีลักษณะออกเสียงคำดังกล่าวยาวขึ้น ส่วนคำว่า “ม๊ก” แปรมาจากคำว่า “มาก” ในภาษาไทยมาตรฐาน เป็นลักษณะการเปลี่ยนรูปการเขียนคำ โดย

เปลี่ยนจากสระอาซึ่งเป็นสระเสียงยาว เปลี่ยนเป็น สระอะซึ่งเป็นสระเสียงสั้น และพบว่ามีการเพิ่มรูปวรรณยุกต์เอก จึงทำให้คำที่เกิดขึ้นใหม่นั้นมีลักษณะออกเสียงคำดังกล่าวสั้นลง

“พี เล่นบาสด้วยกันป่าว” (ฮอร์โมน วัยว้าวุ่น ภาค 2 หน้าที่ 46)

คำว่า “ป่าว” แปรมาจากคำว่า “เปล่า” ในภาษาไทยมาตรฐาน เป็นลักษณะการเปลี่ยนรูปการเขียนคำ โดยเปลี่ยนจากสระเอาซึ่งเป็นสระเสียงสั้น เปลี่ยนเป็น สระอาซึ่งเป็นสระเสียงยาว และพบว่ามีการตัดเสียงควบกล้ำ “ล” ออกด้วย เพื่อให้การออกเสียงในการสนทนาง่ายขึ้น

“ช่าย” (ฮอร์โมน วัยว้าวุ่น ภาค 2 หน้าที่ 54)

คำว่า “ช่าย” แปรมาจากคำว่า “ไช้” ในภาษาไทยมาตรฐาน เป็นลักษณะการเปลี่ยนรูปการเขียนคำ โดยเปลี่ยนจากสระไอซึ่งเป็นสระเสียงสั้น สั้น เปลี่ยนเป็น สระอาซึ่งเป็นสระเสียงยาว และเพิ่มตัวสะกดเพื่อให้ออกเสียงเช่นเดียวกับคำเดิม

“น่ากลัวสาด” (ฮอร์โมน วัยว้าวุ่น ภาค 2 หน้าที่ 68)

คำว่า “สาด” แปรมาจากคำว่า “สัตร่ว” ในภาษาไทยมาตรฐาน เป็นลักษณะการเปลี่ยนรูปการเขียนคำที่สระ โดยเปลี่ยนจากสระอะ เป็น สระอา เปลี่ยนตัวสะกดจาก “ต” เป็น “ด” อีกทั้งตัดพยัญชนะที่มีเครื่องหมายทัณฑฆาตออกด้วย เพื่อหลีกเลี่ยงการใช้คำหยาบ

“เธอชอบครูใช้มะ” (ฮอร์โมน วัยว้าวุ่น ภาค 2 หน้าที่ 86)

คำว่า “มะ” แปรมาจากคำว่า “ไหม” ในภาษาไทยมาตรฐาน เป็นลักษณะการเปลี่ยนรูปการเขียนคำที่สระ โดยเปลี่ยนจากสระไอ เป็น สระอะ เป็นการบ่งบอกลักษณะการถามเชิงหยอกล้อที่เล่นที่จริง

“สวยสู้ฉันไม่ได้หรอกที่ร้าก” (ฮอร์โมน วัยว้าวุ่น ภาค 2 หน้าที่ 239)

คำว่า “ที่ร้าก” แปรมาจากคำว่า “ที่รัก” ในภาษาไทยมาตรฐาน เป็นลักษณะการเปลี่ยนรูปการเขียนคำที่สระ ที่คำว่า ร้าก ซึ่งเปลี่ยนจากสระอะ เป็น สระอา และใส่วรรณยุกต์โท ทำให้มีการลากเสียงของคำให้ยาวขึ้น เป็นลักษณะการเรียกโดยหยอกล้อเล่นกันระหว่างตัวละครที่ชื่อว่า ดาว กับ ก้อย

“อ้าว ทำไมไม่ได้วะ ถ้ามมาเล้ย” (ฮอโรมน วัยว้าวุ่น ภาค 2 หน้าที่ 20)

คำว่า “เล้ย” เป็นการแปรมาจากคำว่า “เลย” ในภาษาไทยมาตรฐาน โดยเพิ่มรูปวรรณยุกต์โท เพื่อเพิ่มเสียงสูงให้คำ เป็นการบ่งบอกความรู้สึกของตัวละครที่พูดนั้น โดยให้คู่สนทนาสามารถถามได้ทันที

“อรอยนะพี่ พี่ก็เล่นบาสเก่งเหมือนกันนี่ **ธรรมด้า**”

(ฮอโรมน วัยว้าวุ่น ภาค 2 หน้าที่ 47)

คำว่า “ธรรมด้า” เป็นการแปรมาจากคำว่า “ธรรมดา” ในภาษาไทยมาตรฐาน โดยเพิ่มรูปวรรณยุกต์ตรี เพื่อเพิ่มเสียงสูงให้คำ เป็นการบ่งบอกลักษณะของตัวละครที่พูดได้ตอบว่าตนเองนั้นเก่งมากเป็นเรื่องปกติ

“โห ความลับเยอะ**จึ้ง**” (ฮอโรมน วัยว้าวุ่น ภาค 2 หน้าที่ 210)

คำว่า “จึ้ง” เป็นการแปรมาจากคำว่า “จริง” ในภาษาไทยมาตรฐาน โดยใส่วรรณยุกต์ตรี เพื่อเพิ่มเสียงสูงให้คำ เป็นการบ่งบอกถึงลักษณะของตัวละครที่พูดนั้นมีการเหน็บแนมเสียดสีเชิงหยอกล้อระหว่างเพื่อนผู้หญิง

2. จำแนกกลุ่มความหมายของภาษาวัยรุ่นที่ปรากฏในนิยายภาพ

กลุ่มความหมายของภาษาวัยรุ่นที่ปรากฏในนิยายภาพเรื่อง ฮอโรมน วัยว้าวุ่น ภาค 1-2 ผู้วิจัยพบว่าการจำแนกกลุ่มความหมายของภาษาวัยรุ่นในลักษณะต่างๆ โดยจำแนกออกเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มความหมายเกี่ยวกับพฤติกรรม อารมณ์ ความรู้สึก กลุ่มความหมายเกี่ยวกับพฤติกรรมเรื่องเพศ และกลุ่มความหมายเกี่ยวกับบุคคล

2.1 กลุ่มความหมายเกี่ยวกับพฤติกรรม อารมณ์ ความรู้สึก

กลุ่มความหมายเกี่ยวกับพฤติกรรม อารมณ์ ความรู้สึก หมายถึง กลุ่มคำที่แสดงออกถึงพฤติกรรมหรือการกระทำ กิริยาอาการ ลักษณะท่าทางทั่วไปของตัวละครในเรื่อง จากการศึกษาในนิยายภาพเรื่อง ฮอโรมน วัยว้าวุ่น ภาค 1-2 พบว่ามีกลุ่มความหมายเกี่ยวกับพฤติกรรม อารมณ์ ความรู้สึกของภาษาวัยรุ่น ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“เฮ้ย ดาว **จึ้ง**อะไรอยู่นะ”

(ฮอโรมน วัยว้าวุ่น ภาค 1 หน้าที่ 6)

พจนานุกรมคำใหม่ เล่ม 1-2 (2557: 76) ได้ให้ความหมายคำว่า จิ้น ไว้ว่า “คิดเพื่อฝัน” จากประโยคสนทนาดังกล่าว คำว่า จิ้น ตัดมาจากคำภาษาอังกฤษว่า Imagine ซึ่งเป็นการบ่งบอกลักษณะการถามของตัวละครที่กำลังคิดสิ่งใดอยู่

“ฟิต ฟิตจิ้งวะ”

(ฮอร์โมน วัยว้าวุ่น ภาค 1 หน้า 28)

พจนานุกรม คำใหม่ เล่ม 1-2 (2557: 244) ได้ให้ความหมายคำว่า ฟิต ไว้ว่า “ฝึกซ้อม, ทำให้สมบูรณ์แข็งแรง, ทำให้อยู่ในสภาพที่ดี” จากประโยคสนทนาดังกล่าว คำว่า ฟิต มาจากคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษว่า fit ซึ่งเป็นการบ่งบอกลักษณะพฤติกรรมกระตือรือร้นในเรื่องการซ้อมดนตรีของตัวละครที่ชื่อว่าต้า

“มีอะไรจะเมาท์เว้ย เดี่ยวเล่าให้ฟัง”

(ฮอร์โมน วัยว้าวุ่น ภาค 1 หน้า 44)

พจนานุกรม คำใหม่ เล่ม ๑-๒ (2557: 267) ได้ให้ความหมายคำว่า เมาท์ ไว้ว่า “พูดคุยกัน มักเป็นเรื่องไร้สาระ, พูดนินทา” จากประโยคสนทนาดังกล่าว เป็นการบ่งบอกลักษณะพฤติกรรมการพูดคุยเรื่องไร้สาระของตัวละครโดยการนินทา

“แก ดูไอ้เตี้ยนี้ดี มือก็ตาร่วง See Scape คนใหม่ แม่ง เป็นไรวะ ชี้แก็กชิบเป้งเลย”

(ฮอร์โมน วัยว้าวุ่น ภาค 1 หน้า 45)

จากประโยคสนทนาดังกล่าว คำว่า ชี้แก็กชิบเป้ง หมายถึง พฤติกรรมวางท่ามาๆของตัวละครที่ชื่อว่าต้า

“เมื่อกี้พอผมเปิดประตูห้องพี่เค้าเข้าไป โปะะ หน้าพี่ธีร์กับพี่ภูอะไล้กันยังกับจูบกันอยู่แล้วอะแม่”

(ฮอร์โมน วัยว้าวุ่น ภาค 1 หน้า 90)

จากประโยคสนทนาดังกล่าว คำว่า “โปะะ” เป็นลักษณะการพบเห็นพฤติกรรมของอีกฝ่ายหนึ่ง กล่าวคือ ตัวละครชายที่ชื่อว่า เภา เปิดประตูห้องเข้าไปเจอตัวละครชายที่ชื่อว่าธีร์กับภูกำลังจะยื่นหน้าเข้าไกล้กันโดยมีที่ท่าจูบกัน

“เคยนึกนะ ว่าเธอจะเงิ่นน้อยกว่านี้ เฟลวะ”

(ฮอริโมน วัยวัยรุ่น ภาค 1 หน้าที่ 169)

Thai Learner Dictionary (2552: 184) ได้ให้ความหมายคำว่า fail ไว้ว่า “ละทิ้ง, ทำให้ผิดหวัง” ซึ่งเป็นการแสดงอารมณ์เสียความรู้สึกของตัวละครหญิงชื่อว่า สไปร์ท ที่กำลังสนทนากับตัวละครชื่อว่า ไผ่

“ไม่ได้แอบอ่า”

(ฮอริโมน วัยวัยรุ่น ภาค 2 หน้าที่ 211)

พจนานุกรมคำใหม่ เล่ม 1-2 (2557: 385) ได้ให้ความหมายคำว่า แอบ ไว้ว่า “ทำให้ดูเป็นเด็กไร้เดียงสาทั้งหน้าตา ท่าทาง และคำพูด” จากประโยคสนทนาดังกล่าว เป็นพฤติกรรมของตัวละครที่ชื่อว่า ของขวัญ ตอบคำถามกับเพื่อนสนิทผู้หญิงที่ชื่อว่า สไปร์ท ด้วยน้ำเสียงเงินอาย

“กูไม่อะไรหรอกเว้ย ช่างแม่งได้ แต่เต้ยอะดิ กูกลัวเต้ยน้อยด๊วะ”

(ฮอริโมน วัยวัยรุ่น ภาค 2 หน้าที่ 315)

พจนานุกรม คำใหม่ เล่ม 1-2 (2557: 182) ได้ให้ความหมายคำว่า นอยด์ ไว้ว่า “วิตกกังวล, ประสาท” จากประโยคสนทนาดังกล่าว คำว่า นอยด์ ตัดมาจากคำภาษาอังกฤษว่า paranoid ซึ่งเป็นการบ่งบอกการวิตกกังวลของตัวละครชายที่ชื่อว่า ต้า กลัวตัวละครหญิงชื่อว่า เต้ยจะโกรธและไม่พอใจตนเอง

“แกอย่ามาซินได้ปะเนี่ย”

(ฮอริโมน วัยวัยรุ่น ภาค 2 หน้าที่ 353)

คำว่า “ซิน” เป็นการบ่งบอกถึงพฤติกรรมของตัวละครที่ชื่อว่าของขวัญ ที่บ่งบอกลักษณะอาการแกล้งมีนัง ทำเป็นไม่รู้เรื่อง

2.2 กลุ่มความหมายเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศ

กลุ่มความหมายเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศ หมายถึง กลุ่มคำศัพท์ที่มีความหมายแสดงถึงอารมณ์ ความรู้สึก ความต้องการ การกระทำ กริยาอาการที่บ่งบอกถึงความสนใจ หรือมีนัยยะแสดงออกเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศ จากการศึกษาในนิยายภาพเรื่องฮอริโมน วัยวัยรุ่น พบว่ามีกลุ่มความหมายเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศของภาษาวัยรุ่น ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“เป็นมึง มึงจะทำยังไงกับการที่แฟนกูไปมั่วอะ”

(ฮอโรมอน วัยว้าวุ่น ภาค 1 หน้าที่ 58)

พจนานุกรมคำใหม่ เล่ม 1-2 (2557: 260) ได้ให้ความหมายคำว่า มั่ว ไว้ว่า มีความสัมพันธ์ทางเพศกับคนหลายคน จากประโยคสนทนาดังกล่าว เป็นการสนทนาระหว่างนักเรียนชายรุ่นพี่ชื่อว่า เป็ก กับนักเรียนชายที่ชื่อว่า ไข่ โดยบ่งบอกอารมณ์โมโหและโกรธมากของตัวละครรุ่นพี่ที่ไม่ชอบพฤติกรรมของสไปร์ทซึ่งเป็นแฟนของตน ที่มีการกระทำไม่เหมาะสมเกี่ยวกับเรื่องเพศกับผู้ชายคนอื่น

“โหย ไข่จำไข่ ไข่ในคราบเหงื่อ เช็กซีจิ้งเลยอะ”

(ฮอโรมอน วัยว้าวุ่น ภาค 1 หน้าที่ 80)

จากประโยคสนทนาดังกล่าว คำว่า เช็กซี มาจากคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษว่า sexy หมายถึง ยั่ววน , เร้าความรู้สึกทางเพศ , ก่อให้เกิดความกำหนัด ซึ่งจากบทสนทนาเป็นการพูดกันระหว่างนักเรียนชายที่มีจิตใจเป็นหญิงชื่อว่า ไข่ กับนักเรียนชายชื่อว่า ไข่ เป็นการบ่งบอกถึงพฤติกรรมของตัวละครที่ชื่อว่าไข่ ซึ่งพูดจาเย้ายวนตัวละครที่ชื่อว่าไข่

“พี่กูอะ ต้องฮูฮูอะกับพีธีร์ ชัวร์ป้าบเลยแม่”

(ฮอโรมอน วัยว้าวุ่น ภาค 1 หน้าที่ 104)

จากประโยคสนทนาดังกล่าว คำว่า ฮูฮูอะ หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างตัวละครชื่อว่าภูกับพีธีร์ จากบทสนทนานั้นเป็นการเล่าเรื่องจากเหตุการณ์ในสิ่งที่พบเห็น โดยภูซึ่งเป็นน้องชายของภูเป็นผู้เล่าเหตุการณ์ดังกล่าวให้แม่ฟัง

“จัดเลย จัดหนักๆเลย เออวันที่บ้านเค้าไม่มีคน ต้องหาจิ้งหะเหมาๆนะ มึงก็ป้าบๆ”

(ฮอโรมอน วัยว้าวุ่น ภาค 2 หน้าที่ 21)

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554 (2554: 742) ได้ให้ความหมายคำว่า ป้าบ ไว้ว่า “เสียงอย่างเสียงตีด้วยไม้แบนๆ” จากบทสนทนาดังกล่าว เป็นการพูดของตัวละครชายชื่อว่าป๊อปแนะนำให้ตัวละครชายชื่อว่าต้าหาจิ้งหะที่จะมีเพศสัมพันธ์

“เฮ้ย มึงไม่ต้องมาเรียกชื่อเต็มกุเลย มึงมันเป็นคนเจ้าเล่ห์ แอบมาปรึกษากู แล้วเต๊าะน้องสาว กูไปเนียนๆ”

(ฮอโรมัน วัยว้าวุ่น ภาค 2 หน้าที่ 65)

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554 (2554: 514) ได้ให้ความหมายคำว่า เต๊าะ ไว้ว่า “พูดหรือแสดงอาการเลียบเคียงให้พอใจเพื่อให้ได้สิ่งที่ต้องการ เช่น วันนี้เต๊าะเงินจากพี่มาได้ 200 บาท” แต่จากบทสนทนาใช้ในความหมายเกี่ยวกับการแสดงพฤติกรรมโดยการพูดให้เพศตรงข้าม ทำตามในสิ่งที่ตนต้องการซึ่งรวมถึงการมีเพศสัมพันธ์ด้วย ซึ่งนักเรียนชายที่ชื่อว่าป๊อปสนทนากับนักเรียนชายชื่อว่าต้า

“วิน...อ้อ วินขึ้นครูปะ”

(ฮอโรมัน วัยว้าวุ่น ภาค 2 หน้าที่ 154)

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554 (2554: 201) ได้ให้ความหมายคำว่า ขึ้นครู ไว้ว่า “มีเพศสัมพันธ์กับโสเภณีเป็นครั้งแรกโดยมีผู้พาไป” แต่จากบทสนทนาใช้ในความหมายเกี่ยวกับการแสดงพฤติกรรมของนักเรียนชายชื่อว่า ไผ่ มีลักษณะท่าทางที่ไม่เหมาะสมกับครู

2.3 กลุ่มความหมายเกี่ยวกับบุคคล

กลุ่มความหมายเกี่ยวกับบุคคล หมายถึง กลุ่มคำที่แสดงถึงการจำแนกประเภทของบุคคลตาม ลักษณะรูปร่างภายนอกทั่วไป ลักษณะนิสัย เพศและวัย รวมทั้งอาชีพของแต่ละบุคคล จากการศึกษาในนิยายภาพเรื่องฮอโรมัน วัยว้าวุ่น พบว่ามีกลุ่มความหมายเกี่ยวกับบุคคลของภาษา วัยรุ่น ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“เม เม ดูนั่นดิ นางเอาอีกแล้วละค่า ดูลิ”

(ฮอโรมัน วัยว้าวุ่น ภาค 1 หน้าที่ 10)

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554 (2554 : 619) ได้ให้ความหมายคำว่า นาง ไว้ว่า คำประกอบหน้าคำเพื่อแสดงว่าเป็นเพศหญิง แต่จากประโยคสนทนาในเรื่อง หมายถึง คำที่ใช้เรียกผู้ที่ถูกกล่าวถึง พบว่ากลุ่มบุคคลที่ใช้คำนี้เป็นเพศหญิง

“ไอ้ส..... กล้วยให้มึงมาช่วยเนี่ย เห็นมึงเป็น**หนุ่มป๊อบ**ประจำโรงเรียน”

(ฮอริโมน วัยว้าวุ่น ภาค 1 หน้า 26)

จากประโยคสนทนาดังกล่าว คำว่า **หนุ่มป๊อบ** หมายถึง นักเรียนชายชื่อว่า วิน มีลักษณะท่าทางดูดี ทำให้เป็นที่ได้รับความนิยมนิยมชมชอบ และความสนใจของกลุ่มวัยรุ่นที่เป็นนักเรียนในโรงเรียน

“**พ่อศรีเรือน**นะเนี่ย ทำอาหารเป็นด้วยไหม”

(ฮอริโมน วัยว้าวุ่น ภาค 1 หน้า 65)

จากประโยคสนทนาดังกล่าว คำว่า **พ่อศรีเรือน** หมายถึง นักเรียนชายชื่อว่า ไข่ มีลักษณะความสามารถในการทำงานบ้านงานเรือนได้

“สมน้ำหน้านางปิ้ง มีรู้จักที่ต่ำสูง **เทพวิน**ชายตาแล แม่สักเดียว ทำคะแนนองใจ”

(ฮอริโมน วัยว้าวุ่น ภาค 1 หน้า 100)

ตามพจนานุกรมคำใหม่ เล่ม 1-2 (2557 : 173) ได้ให้ความหมายคำว่า “เทพ” ไว้ว่า ผู้ที่มีคุณสมบัติหรือความสามารถเหนือคนธรรมดา ส่วนคำว่า วิน ในที่นี้เป็นชื่อตัวละครที่เป็นนักเรียนชาย เมื่อนำมาใช้กับคำว่า “เทพ” เป็น “เทพวิน” จึงหมายถึงตัวละครนักเรียนชายที่มีชื่อว่าวินเป็นคนที่มีความสามารถ บุคลิกดูดี ทำให้นักเรียนหญิงในโรงเรียนชื่นชอบ

“**กรณีเด็กหญิง ต. ลูกเด็กหญิง บ.** ตบในห้องน้ำ เอาเป็นว่าเกิดเหตุการณ์แบบนี้เมื่อไหร่เนี่ย เจอพวกเราแน่นอน”

(ฮอริโมน วัยว้าวุ่น ภาค 1 หน้า 126)

จากประโยคสนทนาดังกล่าว คำว่า “**เด็กหญิง ต.**” ย่อมาจาก เด็กหญิงเตี้ย ส่วน “**เด็กหญิง บ.**” ย่อมาจาก เด็กหญิงปี ซึ่ง เป็นชื่อของตัวละครในเรื่องที่เป็นนักเรียนหญิง

“เอ้า ก็มันปลอมเป็นมึงอะ มันก็ต้องเรียนนาดาวสียะ หล่อนใช้อะไรคิดเนีย เป็น **ชนะ**นี่
ชนะเปล่า”

(ฮอโรมัน วัยว้าวุ่น ภาค 2 หน้า 244)

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554 (2554 : 366) ได้ให้ความหมายคำว่า ชนะี
ไว้ว่า “ชื่อสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนม , ชื่อทุเรียนพันธุ์หนึ่ง” แต่จากประโยคสนทนาในเรื่อง หมายถึง คำที่ใช้
เรียกแทนบุคคลที่เป็นเพศหญิง โดยผู้พูดคือชายที่มีความต้องการเป็นผู้หญิงชื่อว่า ไมกี้ สนทนากับ
นักเรียนหญิงชื่อว่า สไปร์ท

“โชคดีนะที่ไอ้แฟนหัวเกเรียนของเธอมันไม่ตามมาด้วย”

(ฮอโรมัน วัยว้าวุ่น ภาค 2 หน้า 255)

จากประโยคสนทนาดังกล่าว คำว่า “ไอ้แฟนหัวเกเรียน” หมายถึง นักเรียนชายที่ชื่อว่า ไผ่ ซึ่ง
เป็นแฟนกับนักเรียนหญิงชื่อว่า สไปร์ท

จากการศึกษาจำแนกกลุ่มความหมายของภาษาวัยรุ่นที่ปรากฏในนิยายภาพเรื่อง ฮอโรมัน
วัยว้าวุ่น ภาค 1 และ ภาค 2 ผู้วิจัยจำแนกกลุ่มความหมายออกเป็น 3 กลุ่ม โดยเรียงจากกลุ่ม
ความหมายที่พบมากที่สุดไปจนน้อยที่สุดตามลำดับ คือ กลุ่มความหมายเกี่ยวกับพฤติกรรม อารมณ์
ความรู้สึก เป็นกลุ่มคำที่เน้นการแสดงออกถึงพฤติกรรม ของตัวละครในเรื่องโดยใช้ภาษาที่
หลากหลายในการสนทนากันเฉพาะกลุ่มให้มีความน่าสนใจ อีกทั้งยังบ่งบอกถึงความรู้สึกของตัวละคร
ผ่านคำศัพท์ที่หลีกเลี่ยงคำหยาบ กลุ่มความหมายเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศ เป็นกลุ่มคำที่บ่งบอกถึง
ลักษณะหรือท่าทางประกอบซึ่งมีความหมายโดยนัยยะเกี่ยวกับพฤติกรรมเรื่องเพศและ กลุ่ม
ความหมายเกี่ยวกับบุคคล เป็นกลุ่มคำที่แสดงถึงการจำแนกประเภทของบุคคลตามลักษณะรูปร่าง
ภายนอกทั่วไป บ่งบอกว่าเป็นเพศชาย เพศหญิง รวมถึงวัยของผู้สนทนาด้วย

บทที่ 4

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

งานวิจัยนี้ผู้วิจัยมุ่งศึกษาลักษณะภาษาของวัยรุ่น และการจำแนกกลุ่มความหมายของภาษาวัยรุ่นที่ปรากฏในนิยายภาพ เรื่อง ฮอร์โมน วัยว้าวุ่น ภาค 1 (พ.ศ.2556) จำนวน 13 ตอน และนิยายภาพ เรื่อง ฮอร์โมน วัยว้าวุ่น ภาค 2 (พ.ศ.2557) จำนวน 13 ตอน รวมทั้งหมด 26 ตอน เรื่องและภาพจาก GTH นาดาวบางกอก เรียบเรียงโดย Pulp Fiction จัดพิมพ์โดย บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน) โดยสรุปผลการศึกษา อภิปรายผลการศึกษา และมีข้อเสนอแนะ ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

สรุปผลการศึกษา

ภาษาวัยรุ่นในนิยายภาพเรื่อง “ฮอร์โมน วัยว้าวุ่น” ผู้วิจัยได้ศึกษาและวิเคราะห์ภาษาของวัยรุ่นตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ดังนี้

การศึกษาและวิเคราะห์ลักษณะการใช้ภาษาวัยรุ่นที่ปรากฏในนิยายภาพเรื่อง ฮอร์โมน วัยว้าวุ่น ภาค 1-2 ผลปรากฏว่าลักษณะการใช้ภาษาวัยรุ่นในนิยายภาพสามารถแบ่งออกได้ 2 ลักษณะคือ ลักษณะการสร้างคำและลักษณะการเขียนคำ สรุปสาระสำคัญได้ดังต่อไปนี้

1. ลักษณะการสร้างคำ เป็นการนำคำเดิมที่มีใช้ในภาษาไทยมาตรฐาน และการนำคำภาษาอังกฤษมาใช้ในการสนทนา พบว่ามีทั้งความหมายเดิม และเกิดความหมายใหม่ ลักษณะการสร้างคำขึ้นมาใช้ในบทสนทนานั้น สร้างเพื่อให้เข้าใจความหมายตรงกันเฉพาะกลุ่มสนทนาในนิยายภาพดังกล่าว ผู้วิจัยสรุปการใช้ภาษาวัยรุ่นตามลักษณะการสร้างคำโดยเรียงลำดับที่พบจากมากไปน้อยดังต่อไปนี้

1.1 การใช้คำลงท้าย เป็นลักษณะการนำคำลงท้ายมาใช้ประกอบกับประโยคสนทนาให้เกิดความน่าสนใจ เพื่อต้องการทราบเจตนาของผู้พูดว่าต้องการอะไรจากผู้ฟัง โดยผู้วิจัยพบว่ามีการใช้คำลงท้ายเป็นจำนวน 7,141 ครั้ง ซึ่งแบ่งตามเจตนา คือ การใช้คำลงท้ายแสดงถึงเจตนาการบอกเล่า เป็นการแสดงถึงลักษณะพฤติกรรมต้องการแจ้งให้ทราบ บอกให้รู้ เช่นคำว่า ยะ, อะ, อะคะ, แะะ, นะจ้, เกอะ, เหอะ ฯลฯ การใช้คำลงท้ายแสดงถึงเจตนาการถาม เป็นการแสดงถึงลักษณะพฤติกรรมต้องการคำตอบ เช่นคำว่า งะ, ปะ, ป๊ะ, ปะเนี่ย, นะ, เนี่ยหา, วะ, ๊ว, อะ, เอ๊ะ ฯลฯ การใช้คำลงท้ายแสดงถึงเจตนาการขอร้องหรือเชิญชวน เป็นการแสดงถึงลักษณะพฤติกรรม

ต้องการขอร้องหรือเชิญชวนให้ปฏิบัติ เช่นคำว่า ปะละ, ดี, วะ, เอะวะ, แหละ, หรอก, ่งะ, อ่า, อ้า ฯลฯ

1.2 การใช้คำทับศัพท์ภาษาอังกฤษ เป็นการนำคำจากภาษาอังกฤษมาใช้ประกอบในบทสนทนาปนกับประโยคในภาษาไทย ทำให้ประโยคสนทนามีความน่าสนใจยิ่งขึ้น โดยผู้วิจัยพบว่ามีการใช้คำทับศัพท์ภาษาอังกฤษเป็นจำนวน 68 ครั้ง ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ คือ คำทับศัพท์ที่เขียนเป็นภาษาไทย เช่นคำว่า เกรด, เทอม, เค้ก, ซีรีส์, โฮมรูม, บ้ายบาย, เนิร์ด, ป๊อป, ฟิต, คอนเสิร์ต, แคลเซียม, ฮัลโหล, กีตาร์, เกม, โอเค, บ็อกเซอร์, ไลน์, คัพเค้ก, เฟซบุ๊ก, วิดีโอ, เม้าท์, ครีเอต, ไอเดีย, ลีควิด, คลิป, ออดิชั่น, บู้ธ, ชัวร์, แทร็ค, อัลบั้ม, เอนเตอร์เทน, บล็อก, เซ็นส์, เซ็กส์, ซ็อก, แก๊ง, บาย, ฟील, ซีดี, เดต, คอมเมนต์, โลค, เสรีช และคำทับศัพท์ที่เขียนเป็นภาษาอังกฤษ เช่นคำว่า recommendation, see you, friendly, Thank you, inside, view, bad boy, Birthday, comment, pause ฯลฯ

1.3 การตัดพยางค์/คำให้สั้นลง เป็นการนำคำที่ใช้ในการสนทนามาตัดออกบางส่วน ซึ่งอาจจะตัดที่พยางค์ต้นหรือที่พยางค์ท้ายของคำออกไป ทำให้คำอ่านสั้นลง โดยผู้วิจัยพบว่ามี การตัดพยางค์/คำให้สั้นลงเป็นจำนวน 52 ครั้ง ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ คือ การตัดพยางค์/คำภาษาไทยให้สั้นลง เช่นคำว่า วิทย์, วงโย, มอไซค์, ทาน, ทันตะ, โทษ, มหาลัย, ตังค์, จุฬา ฯลฯ การตัดพยางค์/คำภาษาอังกฤษให้สั้นลง เช่นคำว่า จิ้น, เวอร์, โอ, อับ, ไนต์, เอนท์, เค, นอยด์, เฟิร์ม, คอมพ์, เตตัส, อีน, สยาม, คลิป, เมนต์, เฟซ ฯลฯ

1.4 การใช้สำนวน เป็นการนำคำหรือข้อความสั้นๆที่ตรึงสามารถเข้าใจได้ง่าย มาใช้ในการเปรียบเทียบลักษณะ พฤติกรรม อารมณ์ต่างๆของตัวละครในเรื่องให้มีความสมจริง ซึ่งทำให้เกิดสำนวนใหม่ขึ้น อีกทั้งบางสำนวนมีการดัดแปลงมาจากสำนวนเดิมแต่ยังคงความหมายเดิมอยู่ โดยผู้วิจัยพบว่ามีการใช้สำนวนเป็นจำนวน 11 ครั้ง เช่น พ่อศรีเรือน, หนุ่มแซ่กกระแทกฟลูต, นมบูด, หมดอายุ, ฤงกาแพ ฯลฯ

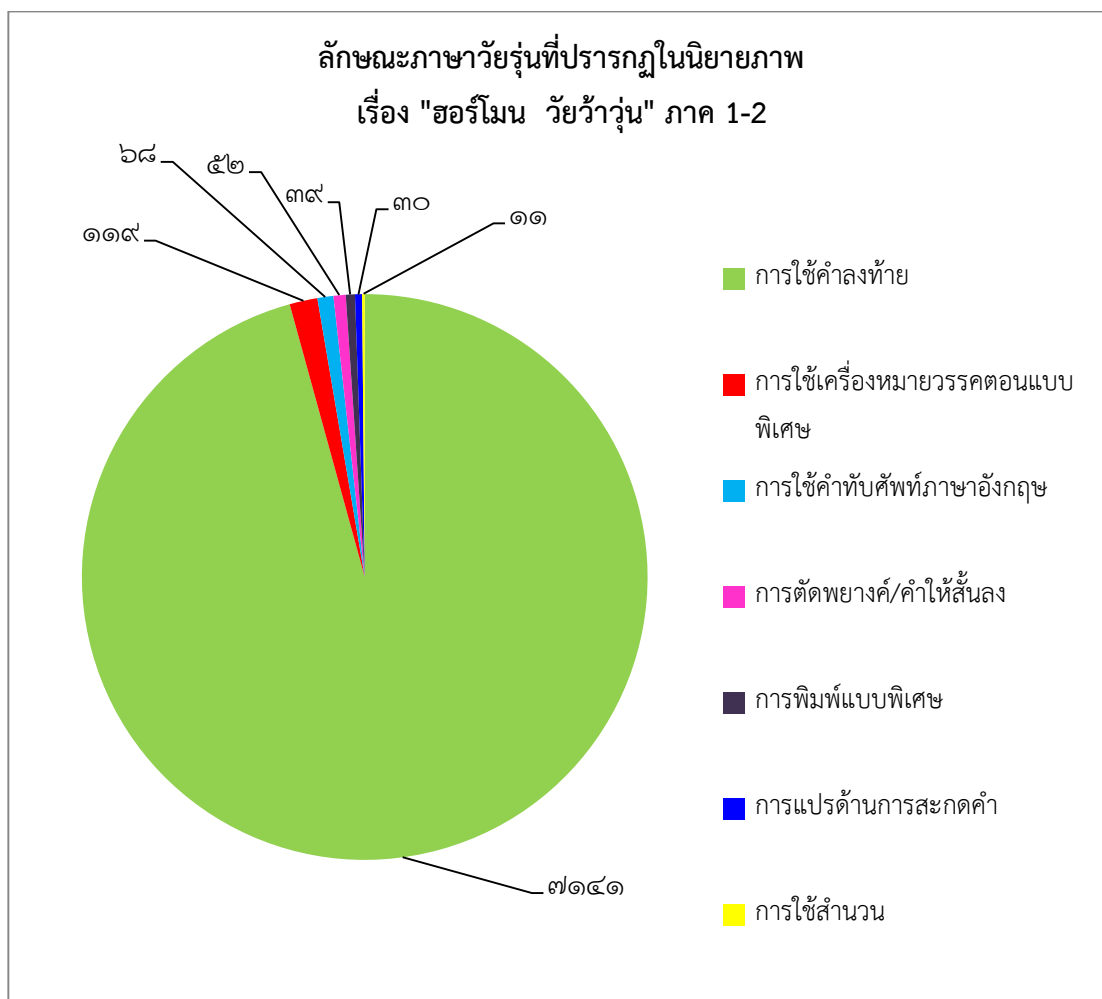
2. ลักษณะการเขียนคำ เป็นการนำคำเดิมที่มีใช้ในภาษาไทยมาตรฐาน และการนำคำภาษาอังกฤษมาใช้ในการสนทนา ซึ่งเป็นการเปลี่ยนรูปเขียนให้มีลักษณะแตกต่างไปจากเดิม โดยไม่ได้ทำให้ความหมายเปลี่ยน ลักษณะการเขียนคำที่พบในนิยายภาพดังกล่าว ผู้วิจัยสรุปการใช้ภาษาวัยรุ่นตามลักษณะการเขียนคำโดยเรียงลำดับที่พบจากมากไปน้อยดังต่อไปนี้

2.1 การใช้เครื่องหมายวรรคตอนแบบพิเศษ เป็นการใช้เครื่องหมายหรือสัญลักษณ์ซ้ำกันมากกว่า 1 ครั้ง โดยใช้ในการสื่อความหมายหรือแนวความคิดให้มนุษย์เข้าใจไปในทิศทางเดียวกัน เพื่อให้ภาษาที่ใช้ในการสื่อสารมีความน่าสนใจมากยิ่งขึ้น โดยผู้วิจัยพบว่ามีการใช้เครื่องหมายวรรคตอนแบบพิเศษเป็นจำนวน 119 ครั้ง ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ลักษณะ คือ การใช้เครื่องหมายอัศเจรีย์ (!) เช่น มึงจะพูดมัย!!!เร็ว!!!,เต้ย เต้ย!!! เต้ย!!! เต้ย!!! ไม่เอาดิ!!! ฯลฯ การใช้เครื่องหมายไม้ยมก (๓) เช่น สวยผุดด๓๓๓๓, ก้อ๓๓๓, เฮ้ย๓๓๓ ปล่อย ปล่อย ปล่อย อะไร, อี้ย มึง๓๓๓มันพิมพ์มาบอกว่ามันกำลังจะไปนอนแล้ว ฯลฯ และการใช้เครื่องหมายจุดไข่ปลา (.) เช่น วิน...อ้อ วินขึ้นครูปะ, แต่...มึงจะพลาดปาร์ตี้เที่ยวๆด้วยนะเว้ย, นี้อะเป็นอะไรหรือเปล่า พ่อครับ...พ่อ ฯลฯ

2.2 การพิมพ์แบบพิเศษ มีลักษณะการพิมพ์ข้อความหรือคำที่ไม่ถูกต้องตามหลักของการสะกดคำในภาษาไทยมาตรฐาน ซึ่งส่วนใหญ่จะซ้ำที่ตัวอักษรตัวสุดท้ายของคำ มีจำนวนตั้งแต่ 1-10 ตัวอักษร และพบว่าบางคำนำมาใช้ประกอบภาพ เพื่อเป็นการแสดงอารมณ์ ความรู้สึก พฤติกรรม น้ำเสียงที่มีความดังและความยาวนานของเสียง อีกทั้งเพื่อเป็นการเน้นความหมายให้คำที่ใช้ในการสนทนาของตัวละครหรือประกอบภาพให้ดูเหมือนจริงยิ่งขึ้น โดยผู้วิจัยพบว่ามีกรพิมพ์แบบพิเศษเป็นจำนวน 39 ครั้ง ซึ่งแบ่งเป็น 2 ลักษณะ คือ การพิมพ์ซ้ำตัวอักษรตัว เช่น แสบปี้ นิวเยี้ยยยย, อยากกินผัดซี้ม่าวววว, ซ้ำเติมดัลลลลลล, หล่อมาก...กกก กรืด...ดด ฯลฯ การพิมพ์ซ้ำตัวเลข เช่น เลิกแล้วมากับผมดีกว่าน่า 555, เออไม่เคยถ่ายรูปคู่แกลเลย 555 ฯลฯ

2.3 การแปรด้านการสะกดคำ เป็นการเปลี่ยนรูปการสะกดคำให้ต่างจากเดิมหรือรูปแบบมาตรฐาน แต่ออกเสียงอย่างเดียวกัน และไม่ทำให้ความหมายของคำเปลี่ยน โดยผู้วิจัยพบว่าการแปรด้านการสะกดคำเป็นจำนวน 30 ครั้ง เช่นคำว่า “ฉั้น” เป็น “ซั้น” “จ้งเลย” เป็น “จุงเบย” “บอกตรง” เป็น “บ่องตง” “ไหม” เป็น “มัย” “มาก” เป็น “ม้ก” “คะ” เป็น “คร่า” “ครับ” เป็น “ครั๊บบ” “ธรรมดา” เป็น “ธรรมด้า” “จริง” เป็น “จั้ง” ฯลฯ

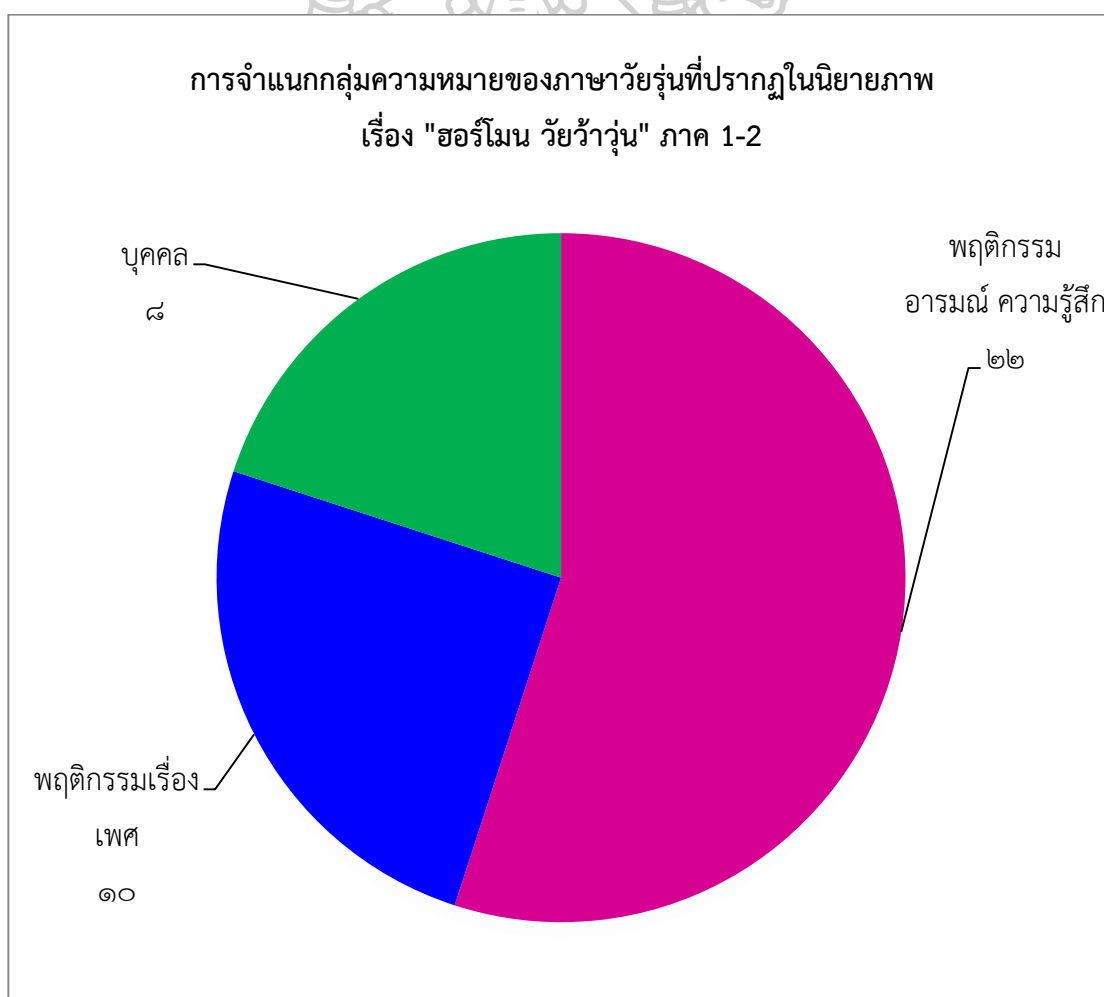
จากการศึกษาลักษณะการใช้ภาษาวัยรุ่นที่ปรากฏในนิยายภาพเรื่องฮอร์โมน วัยว้าวุ่น ภาค 1-2 นั้น ตามสมมติฐานข้อที่ 1 ผลปรากฏว่าไม่ตรงตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่า ลักษณะของภาษาวัยรุ่นที่พบส่วนใหญ่ มีลักษณะเฉพาะที่แตกต่างกับภาษาไทยมาตรฐานในด้านการใช้คำลงท้าย มีการใช้จำนวน 7,141 ครั้ง และที่พบน้อยที่สุด คือ การใช้สำนวน มีการใช้จำนวน 11 ครั้ง ผู้วิจัยสรุปเป็นแผนภูมิลักษณะการใช้ภาษาวัยรุ่น ได้ดังนี้

2. จำแนกกลุ่มความหมายของภาษาวัยรุ่นที่ปรากฏในนิยายภาพเรื่อง ฮอร์โมน วัยว้าวุ่น การศึกษาวิเคราะห์ลักษณะการใช้ภาษาวัยรุ่นที่ปรากฏในนิยายภาพเรื่อง ฮอร์โมน วัยว้าวุ่น ภาค 1-2 ผลปรากฏว่าการจำแนกกลุ่มความหมายของภาษาวัยรุ่น แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ 1) กลุ่มความหมายเกี่ยวกับพฤติกรรม อารมณ์ ความรู้สึก เป็นการนำกลุ่มคำที่แสดงออกถึงลักษณะทั่วไป คือ พฤติกรรม ท่าทาง การกระทำ กิริยาอาการของตัวละครในเรื่อง โดยผู้วิจัยพบว่ามีการใช้กลุ่มความหมายเกี่ยวกับพฤติกรรม อารมณ์ ความรู้สึกเป็นจำนวน 22 ครั้ง เช่นคำว่า จิ้น เป็นคำที่แสดงถึงพฤติกรรมความคิดของตัวละคร , เม้าท์ เป็นคำที่แสดงถึงพฤติกรรมการพูดคุยที่หมายถึง การนินทา ฯลฯ 2) กลุ่มความหมายเกี่ยวกับพฤติกรรมเรื่องเพศ เป็นการนำกลุ่มคำศัพท์ที่มีความหมายแสดงถึงอารมณ์ ความรู้สึก ความต้องการ การกระทำ กิริยาอาการที่บ่งบอกถึงความสนใจ หรือมี นัยยะแสดงออกเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศ โดยผู้วิจัยพบว่ามีการใช้กลุ่มความหมายเกี่ยวกับพฤติกรรมเรื่องเพศเป็นจำนวน 10 ครั้ง เช่นคำว่า มั่ว เป็นคำที่แสดงพฤติกรรมความสัมพันธ์ทางเพศ

กับคนหลายคน, ฮุอิฮะ เป็นคำที่แสดงอาการเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ ฯลฯ และ 3) กลุ่มความหมายเกี่ยวกับบุคคล เป็นการนำกลุ่มคำที่แสดงถึงการจำแนกประเภทของบุคคลตามลักษณะรูปร่างภายนอกทั่วไป ลักษณะนิสัย เพศและวัย รวมทั้งอาชีพของแต่ละบุคคล โดยผู้วิจัยพบว่ามีการใช้กลุ่มความหมายเกี่ยวกับบุคคลเป็นจำนวน 8 ครั้ง เช่นคำว่า นาง เป็นคำที่ใช้เรียกผู้ที่ถูกกล่าวถึง พบว่ากลุ่มบุคคลที่ใช้คำนี้เป็นเพศหญิง ฯลฯ

จากการศึกษาการจำแนกกลุ่มความหมายของภาษาวัยที่ปรากฏในนิยายภาพเรื่องฮอร์โมน วัยว้าวุ่น ภาค 1-2 นั้น ตามสมมติฐานข้อที่ 2 ผลปรากฏว่าตรงตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่า ความหมายของภาษาวัยรุ่นที่พบมากที่สุดในเรื่อง ฮอร์โมน วัยว้าวุ่น คือ กลุ่มความหมายเกี่ยวกับพฤติกรรม อารมณ์ ความรู้สึก มีการใช้จำนวน 22 ครั้ง และที่พบน้อยที่สุด คือ กลุ่มความหมายเกี่ยวกับบุคคล มีการใช้จำนวน 8 ครั้ง ผู้วิจัยสรุปเป็นแผนภูมิแสดงการจำแนกกลุ่มความหมายของภาษาวัยรุ่นได้ดังนี้

อภิปรายผลการศึกษา

ภาษาวัยรุ่นในนิยายภาพเรื่อง “ฮอโรมอน วัยว้าวุ่น” ผู้วิจัยได้ใช้หลักการศึกษาด้านแนวภาษาสังคม ซึ่งพิจารณาจากกรอบแนวคิดที่ว่าภาษาที่เป็นสมบัติของสังคม มนุษย์ในสังคมโดยเฉพาะกลุ่มวัยรุ่นเป็นตัวกำหนดที่ทำให้ภาษามีความหลากหลายและเกิดการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา รวมทั้งบริบทของการใช้ภาษา เช่น กาลเทศะ เรื่องที่พูด สถานการณ์ต่างๆ เป็นต้น จะเห็นได้ว่า ภาษาของสังคมที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารในชีวิตประจำวันนั้น ย่อมมีการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ ไม่ว่าจะเป็นสื่อสิ่งพิมพ์ประเภทนิตยสาร หนังสือพิมพ์ สื่ออิเล็กทรอนิกส์ ภาพยนตร์ หรือแม้กระทั่งนิยายภาพดังที่ผู้วิจัยได้ศึกษา ผลปรากฏว่ามีลักษณะการใช้ภาษาวัยรุ่นที่เบี่ยงเบนจากภาษาไทยมาตรฐาน ซึ่งเกิดขึ้นจากกลุ่มวัยรุ่นชอบสร้างความเป็นอัตลักษณ์เฉพาะกลุ่มของตนจึงทำให้ลักษณะการใช้ภาษาวัยรุ่นที่พบในนิยายภาพดังกล่าวมีลักษณะการใช้ที่หลากหลาย ด้วยการปรับภาษาไทยที่ใช้อยู่แล้วและสร้างคำขึ้นใหม่ เพื่อทำให้การสนทนาที่มีความน่าสนใจยิ่งขึ้น อีกทั้งยังสามารถบอกลักษณะพฤติกรรม อารมณ์ ความรู้สึกได้อย่างชัดเจน จะเห็นได้ว่างานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เช่น งานวิจัยของศราวุธ ขาวเขลา (2554) กานต์รวี ชมเชย (2556) และชวิตรา ต้นติมาลา (2556) ซึ่งมีความสอดคล้องกับงานวิจัยที่ได้ศึกษา สิ่งที่ผู้วิจัยพบเพิ่มเติมคือนอกจากจะเป็นการบอกลักษณะพฤติกรรม อารมณ์ ความรู้สึกของผู้สื่อสารแล้ว ภาษาวัยรุ่นยังมีลักษณะของการสื่อถึงเพศว่าเป็นเพศหญิงหรือเพศชาย รวมไปถึงเพศที่สามด้วย

งานวิจัยภาษาวัยรุ่นในนิยายภาพเรื่อง ฮอโรมอน วัยว้าวุ่น ภาค 1-2 ผู้วิจัยได้นำมาศึกษาวิเคราะห์ทำให้พบว่าคำที่ใช้ในการสื่อสารของวัยรุ่นรูปแบบของนิยายภาพนั้นมีปัจจัยหลายด้านที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของภาษาซึ่งไม่ตรงตามหลักของภาษาไทยมาตรฐาน เช่น ปัจจัยด้านบุคคล เพศ วัย หรือแม้กระทั่งสถานการณ์ในการสนทนา เพื่อดึงดูดความสนใจกลุ่มผู้อ่านที่เป็นกลุ่มวัยรุ่น รู้สึกถึงความเพลิดเพลิน สนุกสนานของภาษาที่ใช้ ซึ่งกลุ่มวัยรุ่นมักมีการสร้างสรรค์ภาษาของตนให้มีจุดเด่น มีลักษณะภาษาที่มีความแปลกใหม่ มีความน่าสนใจ แต่ในการใช้ภาษาของวัยรุ่นนั้นยังมีการรักษาวัฒนธรรมทางภาษา คือ หลีกเลี่ยงการใช้คำหยาบ โดยการแปรผันการสะกดคำ อีกทั้งยังสะท้อนให้เห็นถึงความแตกต่างของลักษณะการใช้ภาษาวัยรุ่นที่นำเสนอในรูปแบบนิยายภาพด้วย

ข้อเสนอแนะ

ควรมีการศึกษาภาษาวัยรุ่นที่ปรากฏในภาพยนตร์หรือซีรีส์วัยรุ่นจากบทละครโทรทัศน์ และการศึกษาเปรียบเทียบการใช้ภาษาวัยรุ่นในสื่อต่างๆ โดยพิจารณาปัจจัยเรื่องเพศว่ามีการใช้ภาษาเหมือนหรือต่างกันอย่างไร

รายการอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). **คู่มือการเรียนการสอนภาษาไทย คิดและเขียนเชิงสร้างสรรค์: เรียงความ ย่อความและสรุปความ**. กรุงเทพฯ : สกสศ. ลาดพร้าว.
- กานต์รวิ ชมเชย. (2556). รายงานการวิจัย ภาษาไทยเน็ต ภาษาเฉพาะกลุ่มของคนไทยรุ่นใหม่ในการสื่อสารทางอินเทอร์เน็ต. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- _____. (2558). รายงานการวิจัย ภาษาไทยเน็ต : ภาษาสนทนาในโปรแกรมสนทนาในสมาร์ตโฟน. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- จรัลวิไล จรุงญโรจน์. (2558). **ภาษาศาสตร์เบื้องต้น**. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ดวงใจ ไทยอุบล. (2552). **ทักษะการเขียนภาษาไทย**. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- ฉลวย บุญประเสริฐ. (2534). **ภาษาศาสตร์พื้นฐาน**. กรุงเทพฯ: ฝ่ายเอกสารตำรา สำนักส่งเสริมวิชาการ วิทยาลัยครูธนบุรี.
- ชนกพร อังศุวิริยะ. (2559). **ภาษา กับ สังคม (LANGUAGE AND SOCIETY)**. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- ชมนาด บุญอารีย์. (2555). “นิยายภาพ: การตูนสร้างสรรค์เพื่อการอ่าน” **มนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์ 29 (1)** , (มกราคม-เมษายน): 122.
- ชวิตรา ตันติมาลา. (2556). “ภีษสก็อปปี้ (ภาษาสก็อปปี้) : วัฒนธรรมอุปติการณ์” **วัฒนธรรมและศิลปะ 4, 2** (มกราคม-มิถุนายน): 122-131.
- ชัชณีย์ วินิจชัยนันท์ .(2549). “การวิเคราะห์คำศัพท์สแลงของชายที่มีจิตใจเป็นหญิง.” วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร .
- ชำนาญ รอดเหตุภัย. (2522). **สัมมนาการใช้ภาษาไทยปัจจุบัน**. กรุงเทพฯ: กรุงเทพมหานครพิมพ์.
- ทรงยศ สุขมากอนันต์. (2557). **ดังหยุดไม่อยู่! “ฮอร์โมน” แรงไกล ซีรีส์ขวัญใจวัยรุ่นอาเซียน**. เข้าถึงเมื่อ 6 สิงหาคม. เข้าถึงได้จาก <https://www.sanook.com/movie/43025/>
- ทรงศักดิ์ ภูเก้าแก้ว. (2555). **เครื่องหมายวรรณคดี**. เข้าถึงเมื่อ 7 กรกฎาคม. เข้าถึงได้จาก

<https://www.gotoknow.org/posts/272949>.

ธวัช ปุณโณทก. (2545). **วิวัฒนาการภาษาไทย**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.

นิตยา กาญจนะวรรณ. (2556). **คำลงท้ายในภาษาไทย**. เข้าถึงเมื่อ 2 กรกฎาคม. เข้าถึงได้จาก <http://www.royin.go.th/?knowledges>.

ประทีป วาทิกทินกร. (2554). **ลักษณะและการใช้ภาษาไทย**. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

ประยอม ซองทอง. (2551). **แนวแน่แก้ไข**. กรุงเทพฯ : องค์การค้าของ สกสค.

ประเสริฐ ศรีราชพัฒน์. (2555). **การสร้างคำตามแนวคิดใหม่**. เข้าถึงเมื่อ 2 กรกฎาคม. เข้าถึงได้จาก <https://www.gotoknow.org/posts/420018>.

เปลื้อง ณ นคร. (2549). **หลักภาษาไทย**. กรุงเทพฯ: บริษัทแอล.ที.เพรส จำกัด.

เพชรยุพา บุรณศิริจรูญรัฐ. (2558). **ยารัก (ภ)าษาไทย**. กรุงเทพฯ: ณ เพชร.

ราชบัณฑิตยสถาน. (2554). **พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554**. กรุงเทพมหานคร: บริษัท ศิริวัฒนาอินเตอร์พริ้นท์ จำกัด (มหาชน).

_____. (2557). **พจนานุกรมคำใหม่ เล่ม 1-2**. กรุงเทพมหานคร: บริษัท นานมีบุ๊คส์พับลิเคชันส์ จำกัด.

วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี. (2556). **รายชื่อตอนและเรื่องย่อฮอว์กิมอน ้วยว้าวุ่น**. เข้าถึงเมื่อ 28 กุมภาพันธ์ เข้าถึงได้จาก [https://th.m.wikipedia.org/wiki/ฮอว์กิมอนส์_้วยว้าวุ่น#ฤดูกาลที่_1_\(2556\)](https://th.m.wikipedia.org/wiki/ฮอว์กิมอนส์_้วยว้าวุ่น#ฤดูกาลที่_1_(2556))

วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี. (2557). **รายชื่อตอนและเรื่องย่อฮอว์กิมอน ้วยว้าวุ่น**. เข้าถึงเมื่อ 28 กุมภาพันธ์ เข้าถึงได้จาก [https://th.m.wikipedia.org/wiki/ฮอว์กิมอนส์_้วยว้าวุ่น#ฤดูกาลที่_2_\(2557\)](https://th.m.wikipedia.org/wiki/ฮอว์กิมอนส์_้วยว้าวุ่น#ฤดูกาลที่_2_(2557))

วิไลวรรณ ขนิษฐานันท์. (2533). **ภาษาและภาษาศาสตร์**. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

ศราวุธ ชาวเขลางค์ และคณะ. (2554). “การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารของวัยรุ่นบนโลกออนไลน์.” การวิจัยหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ สาขาประชาสัมพันธ์ แผนกวิชาพณิชยการวิทยาลัยอาชีวศึกษาลำปาง.

ศักดิ์สิทธิ์ ลิ้มกุลาคมน์. (2534). “กลวิธีการใช้คำในภาษาโฆษณาภาษาไทยทางโทรทัศน์และ นิตยสารไทย.”

วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สธนสรณ์ ยูติบรรพ์. (2553). “ลักษณะการใช้และความหมายของภาษาสแลงในนิตยสารวัยรุ่น.”

สารนิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาและการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม
ภาควิชาภาษาตะวันตก บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.

สุตาพร ลักษณะียนาวิน. (2529). **สัทศาสตร์และภาษาศาสตร์**. กรุงเทพฯ : เทคเพรสเซอร์วิส.

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ. (2552). **บรรทัดฐานภาษาไทย เล่ม 3**. กรุงเทพฯ: องค์การค้ำของ สกสค.

_____. (2552). **บรรทัดฐานภาษาไทย เล่ม 4**. กรุงเทพฯ: องค์การค้ำของ สกสค.

อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. (2545). **ภาษาในสังคมไทย : ความหลากหลาย การเปลี่ยนแปลง การพัฒนา**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

_____. (2556). **ภาษาศาสตร์สังคม**. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.

อักษรเจริญทัศน์. (2552). **Thai Learner Dictionary**. กรุงเทพมหานคร: บริษัท อักษรเจริญทัศน์
อจท.จำกัด.

GTH. (2557). **The Book Of Hormones Season 1**. กรุงเทพมหานคร: บริษัท อมรินทร์พริ้นติ้ง
แอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน).

_____. (2558). **The Book Of Hormones Season 2**. กรุงเทพมหานคร: บริษัท
อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน).

VoiceTV. (2554). **ไขปัญหาภาษาไทย : คำทับศัพท์**. เข้าถึงเมื่อ 3 กรกฎาคม. เข้าถึงได้จาก
<https://www.voicetv.co.th/read/15150>.

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล

จุฬาลักษณ์ วัฒนประดิษฐ์

วุฒิการศึกษา

ครุศาสตรบัณฑิต สาขาเอกวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัย
ราชภัฏนครปฐม พ.ศ.2553

ศึกษาต่ออักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทยเพื่อการพัฒนาอาชีพ
คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร พ.ศ.2556

